JULIE GARWOOD

Autoarea romanului de succes
TRANDAFIRI PENTRU EA

UN TRANDAFIR ROZ

Prolog

Demult, tare demult, trăia o familie de seamă. Era familia Clayborne, şi-i uneau legături mult mai strînse decît cele de sînge.

S-au cunoscut cînd, băieţi fiind, trăiau pe străzile din New York City. Sclavul fugit Adam, hoţul de buzunare Douglas, pistolarul Cole şi escrocul Travis supravieţuiau apărîndu-se între ei de bandele mai vechi care bîntuiau prin oraş. Cînd au găsit în gangul lor o fetiţă abandonată, au jurat să-i facă o viaţă mai bună şi au pornit spre vest.

În cele din urmă, s-au aşezat pe un lot de pămînt pe care l-au numit Rosehill, în adîncul

Teritoriului Montana. Singurele îndrumări pe care le primeau proveneau din scrisorile mamei lui Adam, Rose.

Rose a aflat despre tovarăşii fiului ei din scrisorile lor sincere, căci îi mărturiseau temerile, speranţele şi visele lor, iar în schimb ea le dăruia ceea ce nu mai avuseseră niciodată – iubirea şi îngăduinţa necondiţionate ale unei mame. Cu timpul, fiecare a ajuns s-o numească propria lui mamă Rose. După douăzeci de ani, Rose li s-a alăturat. Fiii şi fiica ei erau în sfîrşit mulţumiţi.

Sosirea ei, însă, a fost atît un prilej de sărbătoare, cît şi de consternare. Fiica ei se măritase cu un bărbat de treabă şi aştepta primul copil, iar fiii deveniseră oameni în toată firea, puternici şi onorabili, fiecare avînd succes cu drepturi de pline. Dar mama Rose încă nu era mulţumită. Nu-i convenea că se adînciseră prea mult în viaţa lor de burlaci. Întrucît credea că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, nu-i mai rămăsese de făcut decît un singur lucru.

Să tragă sforile.

Sorocul trandafirilor

Nu s-a-ntîmplat pe timp de iarnă grea,
Iubirea noastră drum cînd şi-a ales.
Sorocul trandafirilor era -
Trecînd în cale, proaspeți i-am cules.

– Thomas Hood (1798-1845)

Capitolul 1

Rosehill Ranch, Montana Valley, 1880

Travis Clayborne se gîndea serios să omoare un om.

Fratele cel mai tînăr tocmai se întorsese acasă din capătul de sud al teritoriului şi plănuia să mai stea o noapte înainte de a-şi relua vînătoarea.

Pînă acum, vînatul reuşise să rămînă cu un pas în faţa lui. Crezuse că-l prinsese în cursă lîngă strîmtoare, dar diavolul acela viclean parcă se mistuise în văzduh.

Fără tragere de inimă, Travis recunoştea că se cuvenea să-şi scoată pălăria în faţa acelui necunoscut care-l trăsese pe sfoară.

Se prea putea să trebuiască şi să-l felicite pentru talentul lui de a supraviețui.

Apoi, avea să-l împuşte.

Se hotărîse să-l lichideze pe făptaş imediat. Numele duşmanului era Daniel Ryan, iar păcatul pe care-l săvîrşise era de neiertat pentru un fiu.

Ryan cutezase să profite de o bătrînă doamnă bună, nevinovată şi delicată, cu o inimă de aur – propria mamă Rose a lui Travis, mai exact –, iar după părerea lui Travis, moartea era aproape o soartă prea blîndă pentru el.

Acum Travis încerca să se convingă că justiția avea să fie de partea lui.

În seara aceea, aşteptă pînă cînd mama lui se duse la culcare, ca să discute atrocitatea cu frații lui.

Se aşezară unul lîngă altul pe verandă, cu cizmele rezemate de balustradă, capetele lăsate pe spate şi ochii închişi.

Harrison, cumnatul lor, li se alătură imediat după ce Rose se duse la etaj.

I se păru că frații arătau mulțumiți şi toc-

mai se pregătea să le-o spună, cînd Travis îşi declară intenţiile. Harrison se aşeză pe scaunul de lîngă Douglas, îşi întinse înainte picioarele lungi, apoi ceru voie să nu fie de părerea lui Travis.

Spuse că de hoţ trebuia să se ocupe legea, şi că omul acela, la fel ca oricare altul din cinstita lor ţară, avea dreptul la o judecată.

Dacă se dovedea că era vinovat, urma să fie închis. Nu putea fi ucis cu sînge rece.

Nici unul dintre fraţii Clayborne nu luă în seamă predica lui Harrison.

Era avocat de meserie şi-i stătea în fire să dezbată cele mai mărunte lucruri. Toţi fraţii găseau destul de înduioşătoare credinţa lui Harrison în dreptatea pentru toţi.

Soţul surorii lor era un om cinstit, dar venea din Scoţia şi, după părerea lor, era naiv în ceea ce priveşte legile vieţii în sălbăticie.

Poate că, într-o lume perfectă, cei nevinovaţi ar fi fost apăraţi tot timpul, iar vinovaţii, pedepsiţi întotdeauna, dar întîmplător ei nu trăiau într-o lume perfectă, nu-i aşa?

Trăiau în teritoriul Montana.

Şi-n plus, ce om al legii în toate minţile şi-ar fi pierdut timpul să urmărească un şarpe de grădină, cînd în jur existau atîţia şerpi veninoşi gata să atace?

Harrison refuza să accepte mentalitatea fraţilor Clayborne. Fu indignat de hotărîrea lui Travis de a se lua după hoţul care o prădase pe mama lor; îi reaminti lui Travis că era datorie, ca viitor avocat, să se comporte onorabil. Şi-i mai propuse şi să recitească „Republica" lui Platon.

Travis nu se lăsă abătut de la misiunea lui, pe care o proclama sacră. Se aplecă înainte să-l privească pe Harrison, în timp ce vorbea.

– Prima datorie a unui fiu este faţă de mama lui, declară el.

– Amin, mormăi Douglas.

– Tuturor ne e clar că Mama Rose a fost înşelată, continuă Travis. A cerut să vadă caseta de aur şi busola, nu?

– Mai bine nu-i spuneam despre ele, interveni Adam.

– Dar i-a spus ea, zise Douglas. Şi presupun că, imediat ce a menţionat că era aur, a cerut să le vadă.

– Vasăzică, ştia că avea să le fure, spuse Cole.

– A fost foarte abil din partea lui că a lăsat mulţimea să se împrăştie atunci, adăugă Adam.

– Mama Rose ne-a spus că acest Ryan e înalt de peste şase picioare. Şi mai este şi voinic, le reaminti Douglas. Probabil asta înseamnă că are mai mulţi muşchi decît majoritatea oamenilor. Ni se pare ciudat că un om atît de puternic poate fi împins de colo-colo de o gloată. Voia s-o fure, nu încape vorbă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Douglas, nu poţi presupune... începu Harrison.

Travis i-o reteză:

– Nimeni nu scapă cu una, cu două, după ce a profitat de mama noastră. E de datoria unuia dintre fiii ei să dreagă această nedreptate. Cu siguranţă, înţelegi ce simţim, Harrison. Şi tu ai avut cîndva o mamă, nu?

– N-aş băga mîna-n foc, spuse tărăgănat

Cole, doar ca să-l zădărască pe Harrison.

Dar cumnatul lui nu era dispus să se arate ofuscat.

— Judecaţi strîmb, spuse el.

Aşteptă ca rîsetele disprețuitoare să înceteze, înainte de a anunța că planul lui Travis de a-l împuşca pe hoţ nu însemna altceva decît o crimă cu premeditare.

Cole rîse, întinzîndu-se prin spatele lui Douglas ca să-l bată pe Harrison pe umăr pentru că spusese un lucru atît de amuzant, apoi îi propuse să înceapă a se gîndi la o cale de a-l elibera pe Travis din închisoare, dacă era arestat pentru că-şi făcuse datoria de fiu.

Îi mai propuse lui Travis şi să-l tîrască pe vinovat înapoi în Montana, unde să-i lase pe toţi fraţii să-l împuşte.

Harrison era aproape gata să se recunoască înfrînt.

Era imposibil să-i convingă.

Singurul lucru care-l ajuta să rămînă cu mintea întreagă era faptul că ştia, în adîncul inimii, că nici unul dintre ei n-ar fi comis vreo-

dată o crimă cu sînge rece. Dar era clar să le plăcea să vorbească despre aşa ceva.

– De unde ştiţi că omul pe care-l căutaţi este într-adevăr Daniel Ryan? Putea să fi născocit numele, remarcă el. Mai putea şi să mintă cînd a spus că e din Texas.

– Nnţ, făcu Cole. I-a spus lui Mama Rose cum îl cheamă şi de unde e înainte ca ea să înceapă să vorbească despre darurile pe care ni le aducea.

– Slavă Domnului că nu i-a spus şi despre celelalte daruri. Probabil mi-ar fi furat ceasul de buzunar, spuse Douglas.

– Pariez că şi harta mea ar fi luat-o, interveni Adam.

– Şi cărţile mele legate în piele, adăugă Travis.

– Hoţul e din Texas, nici vorbă, spuse Adam. Vorbea cu un accent aparte, tărăgănat.

– Aşa e, îşi aminti Douglas. Mama Rose îl găsea... Cum a spus, Travis?

– Fermecător, replică încruntat fratele său.

– Niciodată nu mi-a plăcut numele de Daniel, şi nici Ryan, anunţă Cole. Dacă stau să mă gîndesc, nici pe texani nu-i prea am la inimă. Nu-mi inspiră încredere.

Harrison îşi dădu ochii peste cap.

– Ţie nu ţi-a plăcut niciodată nimeni şi nimic, îi reaminti el. Fă-mi o favoare şi nu mai scoate o vorbă pînă mă duc sus. Mă faci să uit că sînt un om logic.

Cole rîse.

– Tu eşti cel care ai insistat să te muţi la Rosehill cu soţia ta. Fac şi eu parte din Rosehill, Harrison, vrei nu vrei.

– Mary Rose are nevoie să stea cu mama ei cît timp zace la pat. N-am de gînd să umblu din oraş în oraş cu judecătorul Burns şi s-o las singură la Blue Belle. Şi, apropo, data viitoare cînd îi mai spui că umblă clătinat ca o raţă, am să-ţi dau una. Ai auzit? Acum e cam emotivă şi n-are nevoie i se spună că s-a umflat ca...

Cole nu-l lăsă să termine.

– Bine, n-o s-o mai tachinăm. S-a făcut mult mai drăguţă, nu-i aşa?

– Dintotdeauna a fost drăguță, remarcă Adam.

– Da, dar acum că-l poartă pe nepotul meu în bură, e şi mai drăguță. Şi să nu-n-drăznești să-i spui ce-am recunoscut acum, că n-o să mă mai slăbească în veci. Soră-mi-i place să mă chinuiască ori de cîte ori are ocazia şi, sincer să fiu, nu-mi dau seama de ce.

Observă lucirea care se ivi în ochii lui Harrison şi-şi dădu seama că se pregătea să spună ceva cu care să-l provoace.

Întrucît Cole nu avea chef de ceartă în seara aceea, se hotărî să revină la subiect – prinderea unui şarpe de grădină hoț şi josnic, care se tîrîse din Texas tocmai pînă-n Teritoriul Montana.

– Travis, ai să pleci mîine?

– Da.

– Cum s-a luat hotărîrea ca tu să fii cel care porneşte după Daniel Ryan? întrebă Harrison. Dacă texanul a furat într-adevăr busola fratelui tău, şi nu sînt dispus să recunosc decît că ar fi posibil, atunci n-ar trebui

să plece Cole după el? Lui îi era destinată busola.

– Cole încă nu poate merge nicăieri, îi explică Adam.

– Trebuie să stea liniştit pînă se calmează bătrînul Shamus Harrington, adăugă Douglas.

– Ce-ai mai făcut, Cole? întrebă Harrison, aşteptînd cu groază răspunsul.

– S-a apărat, spuse Adam. Unul dintre fiii lui Harrington a crezut că era mai iute de pistol decît Cole şi a provocat un schimb de focuri.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Am cîştigat, zîmbi Cole.

– Evident, se răsti Harrison. L-ai omorît cumva?

– Nu, da' nici mult n-a lipsit. S-a luat după mine într-un mod foarte ciudat. Lester se înhăitase cu o bandă care trecea prin Blue Belle, şi se vorbea că plănuiau să prade banca din Hammond, sîmbăta viitoare.

– Mi se pare într-adevăr ciudat că s-a luat după tine, îi dădu dreptate Douglas. Lester

făcea pe grozavul în fața noilor lui prieteni. Poate a vrut să-i impresioneze.

– Am auzit că ei l-au îndemnat să se dueleze cu tine, spuse Adam. Dooley mi-a zis că, după cum se purtau, păreau să ştie cine erai, Cole.

– Dooley umblă de prea multă vreme cu prietenul lui, Ghost, spuse Cole. Nu poți fi sigur de nimic din ce spun, Adam.

– Poate că auziseră de reputația ta, sugeră Douglas.

– Căutau gîlceavă, afirmă Cole. Şi-n plus, toată lumea ştie că fiii lui Harrington sînt proşti făcuți grămadă.

– Adevărat, dar bătrînul Shamus tot o să-ți poarte pică, spuse Douglas. Aşa fac muntenii cînd e împuşcat unul de-ai lor, şi întrucît mai are încă cinci fii, multă vreme va trebui să fii foarte atent.

– Sînt întotdeauna atent, se lăudă Cole. Dacă stau să mă gîndesc, aş putea merge eu după Ryan, Travis. Tu ai destule de făcut şi fără...

Fratele său nu-l lăsă să termine.

– Ba nu, tu stai aici, zise el. Şi-n plus, am plănuit totul.

– Aşa e, confirmă Douglas. O să doboare trei iepuri dintr-un foc.

Travis dădu din cap.

– Am să mă duc cu hîrtiile la Wellington şi Smith, aşa că totul o să fie în ordine cînd îmi voi începe ucenicia la firma lor de avocatură, în septembrie, şi de vreme ce Hammond e doar ia o aruncătură de ochi de Pritchard, voi avea grijă şi de treaba aia cu care m-a încotoşmănat Mama Rose, după care am să trag o fugă pînă la River's Bend, îl împuşc pe Ryan, mă întorc în Hammond cu cadoul de ziua mea şi ajung aici tocmai la timp pentru sărbătorire.

– Ne datorezi zece dolari pentru cadoul de ziua Mamei Rose, îi reaminti Cole lui Harrison.

– Ce-i cumpărăm? întrebă acesta.

– O maşină de cusut dichisită, răspunse Douglas. I s-au luminat ochii cînd a văzut-o în catalogul pe care i l-a dat Adam. Îi luăm cel mai scump model, desigur. Merită tot ce

poate fi mai bun. Şi asta va avea, vă asigur.

Harrison dădu din cap.

– Golden Crest şi River's Bend nu-s în direcţii opuse?

– Cam aşa ceva, răspunse Cole. Motiv pentru care cred că ar trebui să mă duc eu după Ryan, Travis. Te-aş scuti de...

Fratele său nu-l lăsă să termine nici de data asta.

– Tu trebuie să stai ascuns.

Harrison îi dădu dreptate, propunînd o variantă care l-ar fi scutit pe Travis de efort.

– Cu siguranţă, poţi găsi o maşină de cusut şi în Pritchard, şi scapi de cîteva zile călare.

– Cred că da, fu Cole de acord. Dar Ryan n-a fost văzut în Pritchard. Ieri se îndrepta spre River's Bend.

– De unde ştii? se interesă Harrison.

– Am dat sfoară să ne-anunţe dacă-l vede cineva, spuse Adam. Travis, mare păcat că trebuie să faci mai întîi favoarea aia. Pînă ajungi tu în River's Bend, probabil că Ryan va fi plecat de mult.

– Am stabilit totul, spuse Travis. O să-mi ia doar o zi ca să o duc pe acea Emily Finnegan la mirele ei din Golden Crest, iar dacă vremea e destul de uscată, pot s-o tai prin vîlcea şi să ajung la River's Bend în după-amiaza următoare.

– Visezi, îi reproşă Adam. De-o lună plouă aproape încontinuu. Vîlceaua va fi plină de apă. Iar ca s-o ocoleşti, o să-ţi ia cel puţin trei zile.

– Cine-i Emily Finnegan? vru să ştie Harrison.

– Favoarea pe care i-o fac Mamei Rose, răspunse Travis.

Harrison scrîşni din dinţi. Obţinerea de informaţii de la cei trei fraţi era o muncă chinuitoare, dar el era destul de tenace ca să persevereze. Claybornilor pe plăcea să-l zăpăcească înşirînd tot felul de fleacuri. O făceau intenţionat, desigur.

Erau uniţi în ţelul lor de a-l împiedica să-i mai „hăituiască", vorba lui Cole, ceea ce însemna că nu voiau nici ca el să le discute motivaţiile sau etica.

Trei dintre fraţi încă mai credeau că puteau fi mai îndărătnici decît el. Adam era singurul care se lămurise.

Nimeni nu putea fi mai încăpăţînat decît un scoţian şi, de vreme ce Harrison se născuse şi crescuse în Highlands, era calificat ca atare.

– În ce constă favoarea? îl întrebă el din nou pe Travis.

– Mama Rose a luat cina cu familia Cohen, săptămîna trecută, şi întîmplător i-au spus despre o femeie care a rămas blocată în Pritchard. Omul care o însoţea a murit pe neaşteptate, iar ea tot încearcă să găsească pe cineva care s-o ducă în Golden Crest, dar încă n-a avut succes.

– Şi de ce nu vine la Pritchard după ea omul cu care urmează să se mărite?

– Şi eu am întrebat-o pe Mama Rose, şi mi-a spus că nu s-ar cuveni. Pastorul aşteaptă în Golden Crest, iar domnişoara Emily Finnegan este datoare să ajungă acolo cum poate. Mama Rose a oferit serviciile mele.

– Probabil a crezut că Hammond e uşă-n

uşă cu Golden Crest, spuse Douglas.

– De ce n-o poate însoți cineva din Pritchard? se interesă Harrison. E un oraş măricel. Doar poate găsi acolo vreun ajutor.

– Cei din Pritchard sînt foarte superstițioşi, răspunse Cole.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că se tem de Miss Emily.

– Se pare că biata Miss Emily a avut cam multicei însoțitori, adăugă Douglas.

– Cît de mulți? vru să ştie Harrison.

– Prea mulți ca să le mai ținem socoteala, exageră intenționat Cole. Se zvoneşte că vreo doi dintre ei au murit. Travis, mai bine ia cu tine ceva care să-ți poarte noroc, adăugă el, arătînd cu capul spre fratele său. Ți-aş da busola mea norocoasă, dar n-o am, nu-i aşa, şi numai din vina ticălosului ăluia viclean şi bun de nimic...

Harrison îl întrerupse înainte de a se aprinde din nou.

– N-ai de unde să ştii dacă busola o să-ți aducă noroc sau nu, Cole. N-ai văzut-o niciodată.

– Mama Rose mi-a ales-o, nu-i aşa? Asta înseamnă că poartă noroc.

– Eşti la fel de superstiţios ca oamenii din Pritchard, mormăi Harrison. Travis, crezi că vei avea probleme cu Miss Emily?

– Nu. Nu sînt superstiţios, şi nu cred nici jumătate din ce se spune despre ea. Cît de rea poate fi?

Capitolul 2

Femeia era o pacoste pe picioare.

Nici nu ieşiseră încă din oraş, iar Travis primise pumni, picioare, i se punea piedică şi se trăgea asupra lui, dar nu de cineva din Pritchard.

Nu, cea care încerca să-i facă de petrecanie era Miss Emily Finnegan, şi cu toate că jura pe mormîntul preacinstitei sale mame că totul nu era decît o neînţelegere îngrozitoare. Travis n-o credea.

De ce ar fi crezut-o? Ştia din surse de încredere, de la prietenii lui din familia Cohen, că mama lui Miss Emily mai trăia şi pro-

babil dansa pe-o melodie irlandeză cu domnul Finnegan, la Boston, acum că-şi trîntiseră amîndoi fiica nerecunoscătoare în cîrca unui biet străin din Golden Crest, care nu bănuia nimic.

De acord, Miss Emily era o drăgălaşă. Avea un păr de culoarea nisipului, buclat în dreptul urechilor, şi doi ochi mari căprui, care arătau cînd cafenii, cînd aurii.

Mai avea şi o gură foarte frumoasă – pînă o deschidea, ceea ce, observă Travis, se întîmpla mai tot timpul. Femeia aceea avea opinii despre toate şi se simţea obligată să i le împărtăşească, pentru a evita pe viitor orice neînţelegeri.

Nu era o atoateştiutoare, dar nici mult nu mai avea. La doar cinci minute de chin după ce-o cunoscuse, părerea lui Travis era deja formată.

Olsen, proprietarul hotelului, sugerase să se întîlnească în staţia de diligenţă. Travis o zări încă de la distanţă. Stătea drept în spatele stîlpului de priponit caii, cu o umbrelă neagră într-o mînă şi o pereche de mănuşi

albe în cealaltă. În fața ei, pe podişcă, stă-teau înşiraţi cel puţin şase săculeţi – pe de-parte prea mulţi ca să-i urce pe munte.

Miss Finnegan era îmbrăcată impecabil, din cap pînă-n picioare, în alb. Travis presu-puse că nu avusese timp să-şi schimbe hai-nele de duminică. Apoi îşi aminti că era joi.

Nu porniră tocmai cu dreptul. Femeia stă-tea dreaptă, cu umerii traşi înapoi şi capul sus, privind agitaţia de vizavi. Deşi era încă devreme, în Taverna lui Lou se adunase deja o mulţime gălăgioasă care făcea mare zarvă. Poate că de-asta nu-l auzise sosind în spa-tele ei.

Travis făcu greşeala de a o bătea uşor pe umăr, ca să-i atragă atenţia şi să se prezinte. În acel moment, Miss Finnegan trase. Se în-tîmplă atît de repede, încît abia avu timp să se dea la o parte.

Micul pistol Derringer pe care-l ţinuse as-cuns sub mănuşi se descărcă în clipa în care femeia se răsuci în loc. Glonţul l-ar fi nimerit drept în burtă, dacă Travis n-ar fi zărit la timp luciul ţevii, sărind într-o parte.

Era destul de sigur că în pistol se aflase doar un singur cartuş, dar nu vru să rişte. Fulgerător, o apucă de încheietura mîinii şi-i ridică braţul spre cer. Abia apoi se apropie, ca să-i spună vreo două.

Atunci, Miss Finnegan îl pocni cu umbrela şi-i dădu un şut îndesat în rotula stîngă. Era clar că-l ţintise între picioare şi, după ce rată prima dată, avu tupeul să încerce din nou.

La asta, Travis trase concluzia că Miss Emily Finnegan era nebună.

– Dă-mi drumul, incorijibilule!

– Incorijibil? Ce naiba mai e şi aia, „incorijibil"?

Emily n-avea nici cea mai vagă idee. Întrebarea o descumpăni atît de tare, încît aproape că ridică din umeri în loc de răspuns. De acord, nu ştia ce însemna „incorijibil", dar îşi amintea că sora ei, Barbara, folosea acel cuvînt ori de cîte ori voia să descurajeze un admirator prea zelos, şi întotdeauna dădea rezultate.

Ceea ce-i mergea şiretei sale surori avea să-nceapă s-o ajute şi pe ea. Emily jurase

acest lucru în trenul care o aducea de la Boston.

– Ajunge să ştii că e o insultă, replică ea. Şi acum, dă-mi drumul.

– Am să-ţi dau drumul numai după ce-mi promiţi că nu vei mai încerca să mă omori. Urmează să te duc la Golden Crest, adăugă el încruntat. Sau, urma s-o fac, pînă ai vrut să tragi în mine. Acum, va trebui să ajungi singură acolo, cucoană, şi dacă-mi mai dai un şut, jur c-am să...

Emily îl întrerupse înainte de a apuca să-i jure că avea s-o arunce în troaca de adăpat caii.

– Dumneata eşti domnul Clayborne? Nu... nu se poate... se bîlbîi ea, cu o expresie îngrozită. Nu eşti... bătrîn.

– Nici tînăr nu mai sînt, se răsti Travis. Sînt Travis Clayborne, adăugă el – dar genunchiul îl durea atît de tare, încît nu se mai deranjă să-şi scoată pălăria. Dă-mi pistolul.

Nu-l contrazise. Îi puse arma în palmă, privindu-l încruntată. Nici nu se scuză. Travis observă imediat această omisiune.

– Jur c-am să şchiopătez o săptămînă încheiată. Ce-ai în ghete, fier?

Zîmbetul ei fu orbitor şi, să-l ierte Dumnezeu că observase, avea în obrazul drept o gropiţă drăgălaşă. Dacă n-ar fi hotărît deja că n-o plăcea, s-ar fi gîndit că arăta o idee mai bine decît doar drăguţă. Era de-a dreptul fermecătoare. Trebuia să nu uite că femeia asta nebună tocmai încercase să-i facă de petrecanie.

– Ce prostii spui, replică ea. N-am nimic de fier în ghete. Îmi pare rău că te-am lovit, dar m-ai luat prin surprindere.

– N-am făcut una ca asta.

– Bine, n-ai făcut-o, încercă Miss Emily să-l împace. M-ai tachinat în legătură cu răzgînditul, nu-i aşa? Doar n-ai să abandonezi o domnişoară fără apărare la ceas de nevoie, nu?

Femeiuşca avea haz. Travis trase această concluzie imediat ce-i spuse că era fără apărare. Şi o mai spusese şi cu o mutră serioasă – şi, pe cinstea lui, nu conta că ţurloiul încă-l mai ustura de la copita pe care i-o dă-

duse; îl umfla rîsul. Abia aştepta să scape de ea, dar era mult mai bine dispus.

Domnul Clayborne întîrzia prea mult cu răspunsul la întrebare. Gîndul de a rămîne din nou singură în plină pustietate îi dădea fiori pe şira spinării. Oftă uşor şi hotărî că nu avea de făcut decît un singur lucru.

Dumnezeu s-o ajute, trebuia să flirteze cu ticălosul ăla!

Oftînd uşor, îşi scoase micul evantai alb cu roz cumpărat din St. Louis la un preţ exagerat de scump, care nu-i folosea la nimic, îl desfăcu dintr-o mişcare delicată a mîinii şi-l ridică în dreptul feţei.

Îşi ascundea intenţionat obrajii, pentru ca Travis Clayborne că nu vadă cum se înroşise, jenată că făcea un lucru pe care-l considera absolut ridicol.

N-avea să flirteze doar, ci şi să facă pe cocheta. Trase repede aer în piept, ca să nu geamă, apoi îşi flutură genele spre el, imitînd tacticile surorii sale. Barbara arătase întotdeauna foarte cochetă; Emily era destul de sigură că *ea*, una, arăta ca o idioată. Dum-

nezeu îi era martor că senzaţia asta o avea.

Îşi dădu seama că firea ei practică, cu picioarele pe pămînt, încerca să se reafirme, şi căută s-o potolească prompt. Jurase să se schimbe întru totul şi n-avea de gînd să se lase păgubaşă tocmai acum, oricît de prost se simţea.

Travis o privi lung, în tăcere, cum filfîia din gene. Trecu astfel un minut. Nu încăpea nici o îndoială, era nebună de legat – şi dintr-o dată începu să-i pară cam rău pentru ea. Se vedea clar că nu era în elementul ei, îmbrăcată de duminică în mijlocul unui oraş plin de noroi şi mizerii, străduindu-se să se poarte cît mai manierat.

Ştia că încerca să-l manipuleze şi se hotărî să se joace puţin cu ea.

– Poate ar fi bine să-l vizitezi pe doctorul Morganstern înainte de a pleca, duduie. S-ar putea să-ţi dea el ceva ca să nu te mai usture ochii. Nu vreau să fiu nedelicat, dar o să te deranjeze.

Emily îşi închise brusc evantaiul, cu un oftat sonor.

– Sau eşti complet bătut în cap, domnule Claybome, sau încă nu m-am perfecţionat.

– În ce să te perfecţionezi?

– În flirtat, domnule Clayborne. Încercam să flirtez cu dumneata.

Sinceritatea ei îl impresionă.

– De ce?

– De ce? Ca să faci ceea ce vreau să faci, desigur. Dar nu mă prea pricep, aşa-i?

Travis nu-i răspunse la această întrebare absurdă.

– Ţi-a trecut usturimea, remarcă el tărăgănat, doar ca s-o provoace şi mai mult.

– Nu mă ustura nimic, mormăi Miss Emily. N-am nimic la ochi, mulţumesc foarte mult. Nu făceam decît să-mi exersez cu dumneata tehnica, atîta tot. Mergem s-o luăm pe doamna Clayborne şi să pornim la drum? Sper că e mai agreabilă decît dumneata, domnule. Şi te rog, nu mai căsca gura la mine. Vreau să ajung la destinaţie înainte de a se întuneca.

– Nu există nici o doamnă Clayborne.

– A, aşa nu merge.

Travis se aplecă spre ea.

– Vrei, te rog, să spui şi ceva cu sens?

Emily se retrase cu un pas. Individul era mult prea arătos pentru sensibilităţile ei. Avea cei mai minunaţi ochi verzi. Le observase culoarea în timp ce se încrunta la ea cu vizibilă iritare şi-i punea toate acele întrebări grosolane. Observase şi că era un tip masculin şi în formă.

Travis Clayborne era înalt, destul de slab, dar cu o grămadă de muşchi la umeri şi braţe. Emily nu îndrăzni să se uite mai jos, ca să nu-l facă să creadă că voia să-l lovească din nou, dar era sigură că şi picioarele îi erau la fel de bine dotate.

Nu încăpea nici o îndoială, era un bărbat extrem de chipeş. Probabil că femeile alergau după el tot timpul. Muierile proaste erau neputincioase în faţa acelor ochi verzi ai lui. Şi zîmbetul lui putea pricinui pagube considerabile.

Doar o dată îi zîmbise, o fracţiune de secundă, însă era prea destul pentru a-i face bătăile inimii să se accelereze.

Probabil că deja frînsese sute de inimi feminiești, iar Emily n-avea de gînd să se treacă pe listă.

Învățase deja lecția aceea dureroasă, mulțumesc foarte mult.

Dintr-o dată, Miss Finnegan îl privi încruntată, iar Travis nu înțelese ce anume cauzase neașteptata schimbare.

– Te-am întrebat de ce trebuie să fiu însurat ca să te escortez pînă la Golden Crest?

– Fiindcă nu se cuvine să mă duc călare în sălbăticie cu un bărbat atît de frumos. Ce-o să creadă lumea?

– Cui îi pasă ce crede lumea? Doar nu cunoști pe nimeni aici, nu-i așa?

– Nu, dar voi ajunge să-i cunosc, după ce mă mărit cu domnul O'Toole. Dacă Golden Crest e doar la o zi călare, probabil că-mi voi face de-aici unele cumpărături. Cu siguranță, îmi poți înțelege rezervele, domnule. Trebuie să salvez aparențele.

Travis ridică din umeri.

– Dacă fără mine nu poți să te duci, atunci eu m-am ținut de cuvînt. Bună ziua, duduie.

Dădu să plece. Miss Finnegan rămase vizibil copleşită de purtarea lui.

– Aşteaptă! strigă ea, luînd-o la fugă după Travis. Doar n-ai să mă laşi singură, nu-i aşa? Un gentleman n-ar abandona niciodată o domnişoară la ananghie...

– Cred că nu sînt un gentleman, replică el fără să se oprească. Şi nici dumneata nu eşti în nici un caz o domnişoară la ananghie.

Emily îl apucă de braţ, proptindu-şi călcîiele în podişcă pentru a-l opri în loc, şi se pomeni tîrîtă în urma lui.

– Ba e foarte sigur că sînt la ananghie, şi e foarte urît să mă contrazici.

– Acum un minut eram frumos, am devenit urît atît de repede?

– Poţi fi şi una, şi alta.

Travis se întoarse brusc, uitîndu-se la ea. Ştia că n-o putea lăsa singură în Pritchard, dacă voia s-o mai poată privi vreodată în ochi pe Mama Rose, aşa că trase concluzia că singura cale de a rămîne întreg la minte în timp ce o ducea pe femeia aceea la Golden Crest era de a ajunge la o învoială cu ea.

– Nu l-aş considera un compliment, anunţă ea, cu nişte bujori în obraji despre care Travis fu nevoit să admită că erau foarte atrăgători.

– Ce nu consideri un compliment?

– Frumuseţea masculină. Şi Randolph Smythe mi s-a părut frumos, şi a reieşit că era o creatură hidoasă.

Nu întreba, îşi spuse el.

– Nu vrei să ştii cine e Randolph Smythe?

– Nu, nu vreau să ştiu.

Îi spuse oricum.

– E omul cu care trebuia să mă mărit.

Această afirmatie îi trezi interesul.

– Dar n-ai făcut-o.

– Într-adevăr, n-am făcut-o. Totuşi, puţin a lipsit.

– Cît de puţin?

Obrajii ei se înroşiră şi mai tare.

– Ai să mă conduci la Golden Crest sau nu?

Travis n-avea de gînd s-o lase să schimbe subiectul, acum cînd în sfîrşit începea să devină interesant.

– Cît de puțin a lipsit? repetă el.

– L-am aşteptat în fața altarului. N-a apărut, adăugă ea, dînd scurt din cap.

– Te-a abandonat? Ei, da, aşa ceva e cu adevărat meschin, comentă el, încercînd să fie binevoitor. Nu-mi pot imagina de ce s-a răzgîndit în ultimul moment.

Nu-i spunea adevărul.

Era destul de sigur că ştia de ce se răzgîndise Randolph Smythe. Omul îşi venise în fire. Se întrebă dacă Emily încercase vreodată să-l împuşte. Atîta ar fi fost de ajuns ca să-l pună pe fugă pe orice om cu mintea pe jumătate întreagă.

– Deci, n-a mai avut loc nici o nuntă, remarcă el, negăsind altceva de spus. Miss Emily îl privea cu o expresie atît de sinceră şi plină de speranță, încît probabil se aştepta să facă un comentariu mai compătimitor.

Travis făcu o încercare.

– Unii bărbați nu se împacă pur şi simplu cu ideea de a fi legați de o singură femeie. Probabil că şi Randolph era la fel.

– Ba nu era.

– Ascultă, cucoană, încerc şi eu să fiu amabil.

– Nu vrei să ştii de ce n-a venit la biserică?

– Ai tras cu pistolu-n el, nu-i aşa?

– N-am făcut una ca asta.

– Crede-mă că nu vreau să-ţi ştiu motivele. E-n regulă? Ajunge să spui că n-a mai fost nici o nuntă.

– A, ba a fost o nuntă, nici vorbă. Am menţionat cumva că nici sora mea n-a apărut la biserică, domnule Clayborne?

– Glumeşti.

– Sînt cît se poate de serioasă.

– Sora dumitale şi Randolph...

– Sînt acum căsătoriţi legal.

– Din ce fel de familie faci parte? Te-a trădat propria dumitale soră?

– N-am fost niciodată prea apropiate, îl asigură Finnegan.

O privi cu ochii mijiţi.

– Nu pot să nu observ că nu pari foarte distrusă de tot ce s-a întîmplat, spuse el, clătinînd din cap.

Nu putea să înțeleagă de ce-l intriga atît de mult povestea ei. Nici măcar nu-l cunoştea pe Randolph Smythe, şi totuşi îi venea să-i tragă un pumn în nas pentru că-i făcuse lui Emily un lucru atît de crud. Dacă stătea să se gîndească, nici pe Emily Finnegan n-o cunoştea. De ce Dumnezeu îi păsa?

Emily îi văzu expresia de compasiune din ochi şi imediat se încruntă.

– Să nu-ndrăzneşti să-mi plîngi de milă, domnule Clayborne.

Părea gata să-i dea iar un picior. Compasiunea dispăru cît ai clipi.

– Probabil că dumneata ai fost de vină.

Dacă privirile ar fi putut ucide, acum i-ar fi luat cineva măsurile pentru sicriu. Travis însă nu bătu în retragere, ci îşi întări cuvintele cu o înclinare a capului.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Emily – şi-l lovi involuntar cu umbrela, cînd îşi încrucişă braţele pe piept. Întrucît tocmai făcuse un comentariu atît de grosolan, nu-şi prezentă scuzele.

Travis bănui că anume o făcuse. Apucă

umbrela, o aruncă peste săculeți, apoi îi răspunse:

– Ai ales un bărbat nepotrivit şi fără scrupule; de-asta ai fost dumneata de vină, şi ar trebui să-ți fi dat seama de-acum că ți-e mai bine fără el.

Tocmai se reabilitase în ochii ei. Nu o acuza cu cruzime, era doar cinstit.

Şi avea dreptate. Alesese un bărbat fără scrupule.

– Ai să mă duci la Golden Crest sau nu?

– Ce s-a întîmplat cu cuplul care te conducea?

– Mai concret, te rog.

– Mai concret?

– La care cuplu te referi?

Aceste cuvinte îi atraseră din nou atenția.

– Cîți erau?

– Trei.

– Trei persoane, sau trei cupluri?

– Cupluri.

Travis o văzu coborîndu-şi repede privirea în pămînt, cu o expresie stînjenită. Se vedea clar că era un subiect delicat.

Apoi își aminti că fratele său, Cole, îi spusese cît de speriați erau de Miss Finnegan superstițioșii locuitori din Pritchard.

Ar fi trebuit să urmărească mai atent conversația, conchise el, dîndu-și seama că acum era cam tîrziu ca să-și facă griji.

Totuși, era mai bine să afle toate detaliile înainte de a porni cu ea la drum, ca să fie sigur.

– Ai avut șase însoțitori?

– A fost o călătorie foarte lungă, domnule Clayborne.

– Și ce s-a întîmplat cu primul cuplu?

– Sotii Johnson?

– Da, cu soții Johnson, confirmă el, pentru a o face să continue. Ce-au pățit?

– A fost o adevărată tragedie.

Presimțise că avea să spună asta.

– Pun prinsoare că așa a fost. Ce le-ai făcut?

– Nu le-am făcut nimic. S-au îmbolnăvit în tren, și cred că din cauza a ceva ce-au mîncat. S-au mai îmbolnăvit și alți cîțiva pasageri, adăugă ea. Soții Johnson au rămas la

Chicago. Sînt sigură că pînă acum şi-au revenit complet.

– Şi cu al doilea cuplu ce s-a întîmplat? Ce au pățit?

– La soții Porter te referi? O altă tragedie, recunoscu ea. Şi ei s-au îmbolnăvit. De la peşte, înțelegi.

– Peşte?

– Da, au mîncat tot peşte. Cred că se stricase, şi l-am avertizat pe domnul Porter, dar n-a vrut să mă asculte. L-a mîncat oricum.

– Şi?

– El şi soția lui au fost dați jos din tren la St. Louis.

– Peştele stricat poate omorî un om, remarcă el.

Emily dădu din cap cu convingere.

– Pe bietul domn Porter l-a şi omorît.

– Dar doamna Porter?

– I-a acuzat pe toți pentru boala soțului ei, pînă şi pe mine. Îți poți imagina? Îl prevenisem să nu mănînce peştele, dar el s-a încăpățînat.

– Atunci, de ce a dat soția lui vina pe dumneata?

– Pentru că s-au îmbolnăvit soții Johnson. N-a vrut să creadă că mîncarea era cauza. A crezut că eu îi îmbolnăveam pe toți. Nu ai motive să te neliniştești, domnule. Dacă mănînci peşte, sînt sigură că n-ai să pățești nimic.

– A mîncat peşte şi cel de-al treilea cuplu?

Miss Finnegan clătină din cap.

– Nu, dar tot o...

– Tragedie? interveni el.

– Da, tot o tragedie s-a întîmplat şi cu ei. De unde ştii? Ai auzit ce-a pățit domnul Hanes?

– Nu, am ghicit doar. Ce-a pățit Hanes?

– A fost împuşcat.

– Ştiam eu că ai împuşcat pe cineva.

– N-am împuşcat pe nimeni! strigă ea. De ce crezi că aş fi făcut un lucru atît de îngrozitor?

– Pe mine ai încercat să mă împuşti, îi aminti Travis.

– Acela a fost un accident.

Se hotărî să n-o mai contrazică.

– Bine, atunci. Tot accidental l-ai împuş-cat şi pe domnul Hanes?

– Nu, nu eu l-am împuşcat. Juca împre-ună cu un alt om cărţi, şi deodată unul dintre ei – nu mai ţin minte care – l-a acuzat pe celălalt că trişa. S-a iscat o luptă, iar domnul Hanes a fost împuşcat. N-a fost rănit mortal, iar omul celălalt ar fi putut să fie şi el rănit, pentru că trăgeau unul în altul cu pistoalele. Se comportau foarte necivilizat. Mi-am dis-trus cea mai bună pălărie, cînd m-am ascuns sub banchetă, împreună cu doamna Hanes, ca să nu ne nimerească vreun glonţ rătăcit.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat?

– Conductorul a pansat braţul domnului Hanes, a oprit trenul lîngă Emmerson Point şi i-a lăsat pe el şi pe soţia lui în grija medicului din oraş.

– Şi ai făcut restul drumului singură?

– Da. Aş merge singură şi mai departe, pînă la Golden Crest, dacă aş şti drumul. Proprietarul hotelului mi-a spus că am nevoie

de un ghid, aşa că am căutat unul. Apoi, ţi-ai oferit dumneata serviciile. Ai să mă escortezi, nu-i aşa?

– Bine, te duc.

– O, îţi mulţumesc, domnule Clayborne, şopti ea.

Îi strînse mîna, zîmbind.

– N-o să-ţi pară rău.

– Poţi să-mi spui Travis.

– Foarte bine. Îţi sînt recunoscătoare, Travis, pentru bunătatea de a mă însoţi.

– N-o fac din bunătate, ci din obligaţie, şi cu cît pornim mai repede, cu atît am să scap mai curînd de tine.

Emily îşi desprinse mîna dintr-a lui şi se întoarse spre bagaj.

– Dacă nu mi-aş fi amintit că m-am hotărît să nu mai fiu deschisă şi sinceră, ţi-aş spune că te găsesc un om extrem de insolent şi ostil.

– N-ai fost decît deschisă şi sinceră de cînd ai început să vorbeşti, nu-i aşa?

– Da, dar abia acum mi-am amintit că nu trebuie să mai fiu.

– De data asta nu-ţi voi mai cere să-mi explici nimic, mormăi el. Aşteaptă aici pînă aduc caii. Şi apropo, Emily, n-ai să-ţi iei pe munte decît doi săculeţi. O'Toole va trebui să vină după ceilalţi. Îi poţi lăsa la hotel. Olsen va avea grijă să nu ţi-i fure nimeni.

– N-am să fac aşa ceva! strigă ea, ca s-o audă; individul acela grosolan ajunsese deja la jumătatea străzii. Îmi iau toate bagajele, mulţumesc foarte mult!

– Ba n-ai să ţi le iei, aşa că n-ai de ce să-mi mulţumeşti.

Emily scrîpni din dinţi, frustrată. Îl privi cum se îndepărta de podişcă, observînd că umerii şi şoldurile păreau să i se unduiască la fiecare pas, şi-i găsi mersul arogant teribil de atrăgător. Era un om frapant, nu încăpea nici o îndoială. Păcat că era atît de nesuferit.

Cu un oftat, se strădui să-şi mute privirea. Era logodită cu O'Toole, îşi reaminti ea, şi nu trebuia să observe cît de atrăgători erau alţi bărbaţi.

Nu ea era pisica vagaboandă a familiei, ci Barbara.

Emily era fata practică şi de nădejde, ca o pereche veche de încălţări comode. Ba nu – în trecut fusese întotdeauna practică şi de nădejde. Acum nu mai era.

Travis tocmai se pregătea să traverseze strada, cînd îl strigă:

– Travis, ar trebui să te previn, nu sînt deloc vrednică de încredere.

– Nici nu credeam, răspunse el. Şi nici minte n-ai.

Emily zîmbi satisfăcută. Această reacţie îl făcu să se oprească pe loc.

– Crezi că nu am minte?

Pe cinstea lui, părea încîntată de părerea pe care i-o produsese. Nu-şi dădea seama că i-o spusese ca o insultă?

Nu, nu era o insultă, preciză el. Era purul adevăr.

– Emily?

– Da?

– O'Toole ştie c-o să se însoare cu o ne-bună?

Capitolul 3

Emily îi purta pică. Privirile ei încruntate şi tăcerea împietrită îl amuzau foarte tare, dar Travis nu îndrăznea să rîdă, nici măcar să zîmbească.

Atunci, ar fi ştiut că purtarea ei era distractivă, şi iar i-ar fi făcut capul mare.

Nu-i mai vorbi pînă cînd se opriră pentru a-şi odihni caii, la jumătatea după-amiezii.

Cel puțin, acesta era pretextul, iar Emily păruse să-l creadă.

De fapt, Travis făcuse popas ca s-o lase să-şi odihnească posteriorul.

Nu era o călăreață prea bună, şi felul cum

îi tot sălta fundul în şa, pe lîngă expresia chinuită de pe faţă, îl înştiinţa că se chinuia destul de rău.

Biata femeie abia se mai putea ţine pe picioare, cînd în sfîrşit reuşi să coboare de pe cal. Nu voise să-l lase s-o ajute şi nu-i găsea deloc comică expresia exagerat de lezată.

Pentru că parcurseseră o distanţă destul de mare pe cărarea abruptă de munte, aerul era mult mai rece.

Travis aprinse un foc de tabără, ca să se mai încălzească.

Mîncară un prînz frugal, în tăcere, şi tocmai cînd începea să-şi spună că n-avea să fie o călătorie chiar atît de neplăcută, Emily strică totul.

– Anume ai făcut-o, nu-i aşa, Travis? Recunoaşte şi prezintă-ţi scuzele, şi s-ar putea să te iert.

– N-am făcut-o anume. Trebuia să ridici piciorul drept peste oblîncul şeii, mai ţii minte? Tu ai insistat să călăreşti femeieşte. De unde era să ştiu că n-ai mai făcut-o?

– Doamnele din Sud călăresc femeieşte, anunţă ea.

Travis constată că-i revenea durerea de cap.

– Dar tu nu eşti din Sud, aşa-i? Eşti din Boston.

– Şi ce-are coada vacii cu ştampila primăriei? Doamnele din Sud sînt mai rafinate. Toată lumea ştie asta, motiv pentru care m-am hotărît să fiu sudistă.

Simţea o pulsaţie tot mai dureroasă în tîmple.

– Nu poţi fi sudistă numai fiindcă aşa vrei tu.

– Ba pot. Pot fi tot ce vreau să fiu. Sînt ambiţioasă.

– De ce tocmai sudistă? avu el imprudenţa s-o întrebe.

– Accentul uşor tărăgănat din vorbirea unei doamne este considerat foarte feminin şi melodios. Am făcut un studiu complet şi te asigur că ştiu ce vorbesc. Cred că mi-am perfecţionat şi accentul. Ai vrea să mă auzi spunînd...

– Nu, n-aş vrea. Emily, nu toate doamnele sudiste călăresc femeieşte.

Îl privi atît de încruntată, încît îi păru rău că adusese vorba despre călărie.

– Majoritatea femeilor din sud o fac, spuse ea. Şi simplul fapt că n-am mai călărit niciodată femeieşte nu înseamnă că nu m-aş fi descurcat, dacă nu te amestecai tu. Intenţiont m-ai aruncat pe calul ăla, nu? Aş fi putut să-mi rup gîtul.

Travis n-avea de gînd să se recunoască vinovat de nepriceperea ei.

– N-am făcut decît să-ţi dau o mînă de ajutor. De unde era să ştiu c-ai să mergi mai departe? Te mai doare umărul?

– Nu, şi-ţi sînt recunoscătoare că mi l-ai masat. Totuşi, acum am rochia plină de praf, mulţumesc foarte mult. Ce-o să creadă Clifford O'Toole despre mine?

– Porţi o pereche de mănuşi cu o gaură mare de glonţ. Probabil că pe-asta o s-o observe mai întîi. Şi-n plus, te iubeşte, aşa că nu va conta cum arăţi.

Emily muşcă dintr-un măr, înainte de a se

hotărî să-l lămurească.

– Nu mă iubeşte. Cum ar putea? Nu ne-am întîlnit niciodată.

Travis închise ochii. Conversaţia cu Emily se dovedea la fel de dificilă ca o încercare de a cîştiga o discuţie cu fratele său Cole.

N-avea nici o speranţă.

– Ai să te măriţi cu un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată? Nu ţi se pare cam ciudat?

– Nu prea. Ai mai auzit de mirese comandate prin poştă, nu?

– Eşti una din-alea?

– Oarecum, se fofilă ea; mîndria o împiedica să recunoască. Domnul O'Toole şi cu mine am corespondat, şi cred că am ajuns să-l cunosc destul de bine. E un scriitor elocvent. Şi mai e şi poet.

– Ţi-a scris poezii? întrebă Travis cu un zîmbet.

Bărbia ei se ridică sfidător.

– De ce te amuză asta?

– Pare cam... fătălău.

– Te asigur că nu e. Scrie poezii foarte

frumoase. Ai de gînd să nu te mai hlizeşti la mine? Sînt frumoase, şi mi-am dat seama clar că e un om foarte inteligent. Dacă nu mă crezi, n-ai decît să-i citeşti scrisorile. Le am pe toate trei într-un săculeţ. Să ţi le aduc?

– Nu vreau să-i citesc scrisorile. Încă nu mi-ai explicat de ce eşti hotărîtă să te măriţi cu un străin.

– Am încercat să mă mărit cu un cunoscut, şi ai văzut ce-a ieşit.

– Ai luat hotărîrea asta după ce ai fost păcălită, aşa e?

– Să zicem doar că a fost ultima dezamăgire pe care aveam s-o sufăr.

– Chiar aşa? remarcă el, întrebîndu-se cum avea să prevină viitoarele dezamăgiri.

Emily păru să-i citească gîndurile.

– Am stat trează în toată noaptea aceea...

noaptea nunţii mele, spuse ea.

– Plîngînd?

– Nu. N-am plîns. Toată noaptea m-am gîndit la situaţia mea şi, în cele din urmă, am [illegible] un plan care cred că va schimba totul. Întotdeauna am fost deschisă şi cinstită. Ei

bine, n-am să mai fiu, mulţumesc foarte mult.

– Şi-atunci, cum se face că eşti cinstită cu mine?

Emily ridică din umeri.

– N-ar trebui să fiu, cred. Totuşi, după ziua de azi n-am să te mai văd niciodată – cel puţin, nu cred c-am să te mai văd – aşa că nu contează dacă ştii că sînt o mincinoasă. Nimeni altul nu va mai şti.

– Încercînd să fii altceva decît eşti nu vei face decît să înrăutăţeşti lucrurile.

Emily nu era de aceeaşi părere.

– Am fost cea care sînt şi nu mi-a folosit la nimic, iar după ce am înţeles asta, am hotărît să mă reinventez. Mă săturasem să tot muncesc pe brînci şi să fiu atît de plicticos de practică tot timpul.

– Exagerezi, asta-i tot.

Şi eşti nebună, adăugă Travis în sinea lui.

– Ai fost rănită în amorul propriu, dar o să-ţi treacă.

Atitudinea lui cavalerească o irita.

– Ştiu prea bine ce fac, iar amorul propriu nu are nimic de-a face cu decizia mea. N-am

ajuns nicăieri cu munca grea. Să-ţi dau un exemplu?

Nu-i aşteptă răspunsul, continuînd imediat:

– Randolph studia ca să devină bancher. Tocmai îşi începea ultimul an la universitate, cînd ne-am logodit oficial. Studiile îi erau dificile şi, din cauza notelor mici, se temea că-l vor da afară. I-am spus că dacă n-ar accepta toate invitaţiile în societate pe care le primeşte, i-ar rămîne mai mult timp pentru studiu, dar n-a vrut să mă asculte. Mi-a cerut să-l ajut la cercetări şi, fiindcă eram atît de fraieră şi voiam să-i fac plăcere, am ajuns să-i scriu mai multe lucrări lungi. Trebuia să le întrebuinţeze ca ghid de studiu, dar mai tîrziu am aflat că şi-a scris numele pe prima pagină şi le-a predat profesorilor. A fost o faptă necinstită, desigur, şi ştii ce pedeapsă a primit? Laude pentru munca din ultimul an, şi angajarea la una dintre cele mai prestigioase bănci din Boston. A început cu un salariu impresionant, şi atunci i s-a trezit surorii mele interesul pentru el. O ironie, nu-i aşa? Dacă

nu l-aş fi ajutat, nu ajungea într-o funcţie atît de bună, iar sora mea l-ar fi lăsat în pace. Dar am învăţat din greşelile mele, motiv pentru care am să mă înţeleg bine cu domnul O'Toole. Randolph şi-a încălcat toate promisiunile pe care mi le-a făcut, iar pe domnul O'Toole n-am să-l las niciodată să-şi calce cuvîntul.

– Şi cum ai să-l opreşti?

Îi ignoră întrebarea.

– N-o fi el la fel de bogat ca Randolph, dar nici mult mai sărac nu e, şi locuieşte în ţinutul ăsta frumos, sălbatic şi neîmblînzit, iar asta-l face să fie atrăgător pentru mine. Nu suportam viaţa la oraş. N-am putut să mă adaptez niciodată. Ştiu că nu înţelegi, pentru că tu ai trăit aici toată viaţa, dar aveam senzaţia că mă sufocam. Aerul este murdar, străzile sînt aglomerate şi, oriunde te uiţi, se înalţă clădiri atît de mari încît nici nu poţi vedea cerul.

– Nu voiai să locuieşti la Boston, cu Randolph?

– Mi-a promis că ne vom muta în vest, la un an după căsătorie. Tata a fost îngrozit.

Considera că salariul gras al lui Randolph de la bancă era mult mai important decît proble-mele mele cu sufocarea.

– Banii nu sînt chiar atît de importanți. Îmi mai amintesc cum era viața la New York.

Ochii ei se dilatară de mirare.

– Ai locuit în Est?

– Pînă la vîrsta de zece-unsprezece ani.

– Şi de ce te-ai mutat?

N-avea de gînd să-i răspundă decît la această întrebare, spunîndu-i foarte puțin despre trecutul lui, dar Emily avea o conversație atît de uşoară şi plăcută, încît se lăsă dus de val şi-i spuse mult mai multe decît intenționase.

O jumătate de oră îi tot vorbi despre frații lui, despre sora lui şi soțul ei, şi despre Mama Rose. Emily părea fascinată de familia lui, şi zîmbi cînd Travis menționă că avea să devină avocat. Putu să jure că i se iviseră lacrimi în ochi cînd îi spuse că Mama Rose era în sfîrşit acasă.

– Ai mare noroc cu o familie atît de iubi-

Travis dădu din cap.

– Dar tu?

– Eu am şapte surori. Sper ca într-o zi unele dintre ele să ne viziteze. Domnul O'Toole are o casă mare, cu scară arcuită. Mi-a descris-o într-una dintre scrisori.

Pe Travis nu-l interesa casa domnului O'Toole.

– O să-ţi pară rău dacă te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

Emily nu avu nici o reacţie. O văzu cum îşi răsfira părul cu degetele. Nu conta cît de mult şi-l ciufulea, buclele îi reveneau în jurul feţei. Putea fi foarte fermecătoare, nici vorbă. Şi mai era şi uluitor de feminină, iar dac-ar fi putut învăţa să fie doar o idee mai puţin ne-bună, ar fi fost perfectă.

Se hotărî să i-o spună.

– Ştii care e problema ta?

– Da, ştiu. Ar fi trebuit să învăţ de la sora mea. Barbara n-are nici o celulă practică, în tot trupul. Şi nici minte n-are. Şi se mai pre-face şi neajutorată, şi se pricepe de minune să flirteze.

– Nici un om nu-şi doreşte o femeie ne ajutorată, dar una practică e foarte de folo pe-aici.

Se ridică înainte ca Emily să-l contrazică iar, îşi destinse muşchii gîtului, răsucindu-şi umerii, şi începu să adune pietre pentru a stinge focul.

Spre surprinderea lui, Emily începu să-l ajute. Terminară în cîteva minute, şi dintr-o dată Travis fu nerăbdător să plece.

Pierduse prea mult timp vorbind despre sine şi familia lui. Nu înţelegea de ce-i spusese atît de multe, pentru că nu-i stătea în fire să le dezvăluie străinilor lucruri personale.

Totuşi, pe Emily n-o vedea ca pe o străină. Era... altfel. Nu putea spune ce anume îl atrăgea la ea, dar îl afecta, şi într- un mod atît de straniu, încît toate instinctele îl avertizau să păstreze distanţa.

Trupul lui, însă, era de altă părere. Avusese deja cîteva fantezii în care făcea dragoste cu ea. Încercase să şi-o imagineze fără haine, ceea ce-i ceruse un oarecare efort,

întrucît era acoperită de la gît pînă-n vîrfurile picioarelor.

Presimțea că ar fi arătat spectaculos. Felul cum îi stătea corsajul rochiei, cum i se strîngea în talie şi-i cuprindea şoldurile înguste, toate sugerau că era bine făcută şi nu l-ar fi dezamăgit. Avea toate curbele la locurile lor.

Şi totuşi, de la gînd pînă la faptă calea era lungă. N-avea de gînd să se lase în voia imboldurilor, dar nu se simțea deloc rău închipuindu-şi-o.

Era o femeie senzuală, iar lui Travis îi plăceau femeile arătoase la fel ca oricărui alt bărbat care trăia în sălbăticie.

Nu, nu-l preocupa atracția fizică pe care i-o inspira. Îi putea face față foarte uşor. Ceea ce-l deranja era faptul că începea efectiv să se simtă bine în compania ei, deşi nu putea înțelege de ce-i plăcea să fie cu o femeie care avea idei atît de ciudate. Emily îl făcea să zîmbească, dar numai datorită năstrușniciilor pe care le spunea.

Îi plăcea s-o privească.

Nu era nimic anormal în asta. Anormal ar fi fost să nu se uite la ea. Era un bărbat sănătos, cu înclinații firești, iar ea arăta cu fiecare minut tot mai drăguță. Asta nu însemna că se îndrăgostise.

După ce-și analiză situația, se simți mai bine. Încetă și să se mai încrunte. O privi cum îi dădu calului cotorul de măr, deși nu era decît un gest normal și practic, și se întrebă dacă avea idee cît de dificil avea să-i fie să se prefacă în continuare neajutorată față de Clifford O'Toole.

Așteptă lîngă cai în timp ce Emily se duse la pîrîu să se spele. Cînd o văzu revenind spre el în fugă, simți un nod ciudat în gît.

Avea obrajii îmbujorați de la apa rece de munte și zîmbea de plăcere. Se gîndi s-o sărute atunci, pe loc, și avu nevoie de un mare efort ca să-și țină mîinile acasă.

- Sînt gata de plecare, Travis.

Dintr-o dată, Travis redeveni pragmatic.

- Era și timpul. Am pierdut aproape două ore aici.

- N-a fost timp irosit. A fost... plăcut.

Ridică din umeri.

– Vrei să te ajut să încaleci?

– Şi să mă arunci iar peste cal? N-aş crede.

Emily ţopăi în loc cîteva clipe, încercînd să-şi ridice piciorul în scară, şi tocmai cînd Travis se pregătea să-i ofere ajutorul, reuşi să încalece singură. Îi zîmbi triumfător. Nu durase atît de mult.

– O femeie neputincioasă ar fi cerut ajutor, remarcă el.

Zîmbind, sări la rîndul lui în şa. Pesemne era nebun, căci începea s-o placă într-adevăr pe miss Emily Finnegan.

Capitolul 6

Travis se albi la față, clipi din ochi, apoi privi din nou. Zîmbetul cel hidos era tot acolo. Se uită neîncrezător cum Jack îi oferi brațul lui Emily. Fata îşi petrecu imediat brațul printr-al lui şi porni cu el spre casă, zîmbindu-i iui Travis.

Acesta nu se credea în stare să mai suporte multă vreme. Tresări cînd nepotrivita pereche ajunse lîngă el, şi o auzi pe Emily turuind în cea mai oribilă imitație a accentului tărăgănat sudist pe care o auzise vreodată.

– Declar, Jack, că eşti un adevărat gentleman.

– Probabil crede că trebuie să intre în apă, spuse Emily. Nu e nevoie, nu-i aşa?

Îi distinse îngrijorarea în voce.

– Nu, nu trebuie, o asigură el. Pe-aici nu putem trece.

Piciorul i se atingea de al ei. Emily observase, desigur, dar deşi s-ar fi putut îndepărta, n-o făcu. Îi plăcea să fie în apropierea lui. O făcea să se simtă în siguranţă – dar o şi neliniştea. Ce Dumnezeu se întîmpla cu ea? Părea să nu-şi mai înţeleagă propriile gînduri.

– Pe-aici nu putem trece, îi repetă ea cuvintele, în timp ce bătea calul pe gît, într-o încercare de a-l calma. Şi acum, ce facem?

– Călătoria ta pînă la Golden Crest tocmai s-a prelungit cu două zile, poate trei.

Emily abia reuşi să nu scoată o exclamaţie de uşurare.

Cu siguranţă, era o reacţie ciudată la faptul că nu trebuia să-l cunoască pe domnul O'Toole şi să se mărite cu el timp de încă două zile cel puţin. O asemenea veste ar fi trebuit s-o dezamăgească, nu?

Atunci, de ce avea senzația că tocmai se amînase data execuției?

– Am picioarele reci, şopti ea.

– Ce-ai spus?

Emily clătină din cap.

– Nimic important.

Doar nu era să-i spună adevărul. Nu voia nici să-l privească, fiindcă era sigură că i s-ar fi citit uşurarea în ochi. Travis o considera deja nebună pentru că voia să se mărite cu un om complet necunoscut şi, pe cinstea ei, începea să creadă că putea avea dreptate.

Poate că nu avea decît nevricalele tipice dinainte de nuntă.

Unele mirese le aveau, nu? Da, sigur că aşa era, şi nu trebuia decît să citească din nou scrisorile domnului O'Toole.

Cu siguranță, atunci s-ar fi simțit mai bine. Omul cu care avea să se mărite îşi deschisese sufletul în scrisori şi-i dovedise fără umbră de îndoială că era sensibil şi iubitor, şi avea s-o iubească şi s-o prețuiască pînă cînd moartea îi va despărți. Ce-şi putea dori mai mult de la un soț?

Iubire, recunoscu ea cu inima strînsă. Voia să-l iubească la fel de mult cum afirma el că o iubea deja.

– Sper că n-o să ţi se facă rău acum, Emily.

– Nu, mie nu mi se face rău niciodată. De ce?

– Eşti îngrozitor de palidă.

– Sînt doar dezamăgită, minţi ea. Cred că şi tu eşti dezamăgit. Se pare că trebuie să mă mai suporţi încă două zile. Te deranjează?

– Nu. De ce eşti atît de nerăbdătoare să ajungi la Golden Crest?

– E firesc să fiu, nu?

– L-ai iubit pe Randolph?

Întrebarea o surprinse.

– Ce te-a făcut să te gîndeşti la Randolph?

Travis ridică din umeri.

– L-ai iubit?

– Poate.

– Ce fel de răspuns e ăsta? Îţi plăcea felul cum te săruta?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu se cuvine să-mi pui întrebări atît de personale. O să plouă curînd, nu?

– Într-adevăr. Răspunde-mi la întrebare.

Emily oftă sonor, ca să-l înştiinţeze că o enerva, apoi consimţi în sfîrşit.

– Nu-mi plăcea, dar nici nu-mi displăcea. Cred că mă săruta normal.

Travis rîse.

– Ce-am spus atît de amuzant?

Nu-i explică. Totuşi, răspunsul ei îl bucurase. Nu-i plăcuse ca bunul Randolph s-o atingă, chiar dacă sărutările lui fuseseră doar „normale".

– Unde-o să stăm la noapte? întrebă ea, încercînd să-i distragă gîndul de la alte întrebări personale.

– Va trebui să ne întoarcem vreo două mile şi să ne oprim la popasul lui Henry Billings. Mîncarea e rea, dar paturile sînt curate şi uscate, şi dacă ne grăbim, ar trebui să ajungem acolo înainte de a începe ploaia. La ce te uiţi, Emily?

– La ochii tăi, izbucni ea, roşind pentru că

o surprinsese asupra faptului. Sînt foarte verzi. Nu te tachinau fraţii tăi, cînd erai mic?

– De ce să mă tachineze, din cauza culorii ochilor?

– Nu, ci pentru...

Îşi dădu seama ce voia să spună, iar obrajii i se învăpăiară de ruşine. Dumnezeule din ceruri, fusese cît pe ce să-l întrebe dacă nu-l tachinaseră fiindcă era atît de perfect. N-ar mai fi avut trai cu el dacă spunea una ca asta, şi tot restul drumului ar fi fost plin de comentarii jignitoare.

Observase deja că avea tendinţa să fie arogant.

– În legătură cu ce să mă tachineze? repetă el.

Îl privi cu ochi mari, în timp ce încerca să inventeze un răspuns credibil.

– Cu faptul că eşti înalt.

Travis făcu o mutră exasperată.

– Nu eram înalt cînd eram mic. Eram scund. Toţi copiii sînt scunzi.

– Dac-ai să vorbeşti pe tonul ăsta condescendent şi la tribunal, vei fi un avocat jalnic.

Nu-i decît o sugestie, adăugă ea, văzîndu-l că se încrunta.

– Emily, dacă te mai uiți așa la mine, îmi va veni ideea că vrei să te sărut.

– Nu vreau.

– Atunci, nu te mai zgîi la gura mea.

– Și la ce-ai vrea să mă zgîiesc, Travis?

– La apă, se răsti el. Uită-te la apă cît poftești. Sigur nu vrei să te sărut?

Conversația avea efecte stranii asupra ei. Nu mai putea să respire. Știa că-l provoca pe dracul, dar nu-și putea lua ochii de la el. N-o interesa deloc să se uite la apă; voia să se uite la el în continuare. Ce se întîmpla cu ea?

– Probabil nu s-ar cuveni să mă săruți. În curînd am să mă mărit.

– Nu trebuie să te măriți cu un străin, Emily.

– Ce-ți pasă ție cu cine mă mărit?

Nu avea ce să-i răspundă.

– Mă deranjează cînd cineva face prostii.

– Vrei să zici că sînt proastă?

– Dacă-i să mă iau după ce vrei să faci..

Capitolul 5

Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă pînă cînd ajunseră la popasul lui Billings. Henry le ieşi în întîmpinare, din cabana rectangulară de bîrnă.

Era un om între două vîrste, chel ca un bolovan şi cam la fel de vorbăreţ. O salută pe Emily – sau, cel puţin, aşa avu ea impresia – cu un mormăit din care nu se distingea mare lucru. Nici nu se uită la ea. Îi făcu semn să-l urmeze în cabană şi-i arătă o uşă închisă, semn că acolo avea să se culce.

Camera principală era plină cu paturi suprapuse, aliniate pe lîngă pereţi.

În mijloc stătea o masă lungă de lemne, cu bănci de o parte şi de alta, lîngă o sobă pîntecoasă.

După cum se comporta Travis, părea că el şi Henry erau buni prieteni. În timpul cinei, îi spuse toate noutăţile. Emily nu scoase o vorbă. Stătea la masă lîngă Travis, încercînd să mănînce supa urît mirositoare care-i fusese oferită.

Dar nu putea lua nici o înghiţitură şi, întrucît hangiul nu-i dădea nici o atenţie, mîncă în schimb pîinea neagră şi laptele de capră, lăsînd supa în farfurie.

Se scuză imediat ce termină dar, cînd ajunse la uşa dormitorului, se întoarse spre Travis.

– Vom ajunge la Golden Crest mîine?

Travis clătină din cap.

– Nu, poimîine. Mîine noapte vom sta la John şi Millie Perkins. Au camere de închiriat.

Emily le ură amîndurora noapte bună şi se duse la culcare. Travis n-o mai văzu pînă a doua zi dimineaţa, cînd ieşi cu săculeţul în

mînă. Purta o rochie roz, cu un pulovăr de aceeaşi culoare.

Culoarea îi stătea bine şi, la dracu, devenea din ce în ce mai drăguță.

Travis ardea de dorință s-o sărute. În schimb, se încruntă şi-şi jură în sinea lui să nu se mai apropie de ea. Avea să discute numai lucruri impersonale, oricît de mult îl provoca.

În ziua aceea, călătoria fu extrem de plăcută. Se vedea clar că nici lui Emily nu-i ardea de conversații, aşa că discutară numai subiecte de natură filosofică.

Mărturisi că era o cititoare avidă. Travis îi sugeră să citească „Republica".

– Este vorba despre justiție, îi explică el. Cred c-o să-ți placă. Mama Rose mi-a dăruit un exemplar cu scoarțe de piele, şi un jurnal, şi sînt lucrurile mele cele mai de preț.

– De ce ți-a dat un jurnal?

– Mi-a spus că vrea să notez în el toate cazurile în care voi pleda. Cînd voi fi gata să ies la pensie, vrea să pot ține „Republica" într-o mînă şi jurnalul cu experiențele mele

de avocat în cealaltă. Nădăjduieşte ca amîndouă să stea în echilibru.

– Ca balanța justiției, şopti Emily, impresionată de înțelepciunea mamei lui Travis.

Începu să-l întrebe despre opera lui Platon, şi discută despre justiție şi drept pînă spre seară. Lui Travis îi plăcea mult să vorbească în contradictoriu cu ea – atît de mult, încît îi păru rău cînd convorbirea luă sfîrşit.

Era vina lui. Făcuse greşeala să treacă din nou la problemele personale.

– Eşti contradictorie, Emily. Se vede clar că eşti bine educată, şi ştiu că eşti isteață...

– Dar...?

– Dar faci un lucru deloc isteț. Ba chiar, e cea mai mare prostie.

Felul direct cum i-o spuse o irită din nou.

– Nu cred că ți-am cerut opinia.

– Ai s-o auzi oricum, replică el. Tocmai mi-ai ținut o pledoarie pasionată despre cinste şi justiție, şi nu se poate să nu-ți dai seama că înşelătoria pe care o pregăteşti pentru mirele tău e de-a dreptul necinstită.

Era începutul unei controverse care dură

pînă ajunseră în curtea din spatele casei soți-lor Perkins.

Vorbi mai mult Travis. Îi prezentă cel puțin douăzeci de motive ca să nu se mărite cu O'Toole, dar bănuia că ultimul era cel mai convingător din toate.

– Nu vei putea continua la nesfîrşit cu prefăcătoria de a fi o floricică delicată care are nevoie de cocoloşeală, Emily.

– Fir-ar să fie, *sînt* delicată!

Travis pufni neîncrezător.

– Eşti la fel de fragilă ca un urs grizzly.

– Dacă insultele sînt singurele tale argumente, Dumnezeu să-i păzească pe clienții tăi.

Descălecînd, Travis veni lîngă calul lui Emily şi o ajută să coboare.

Îşi ţinu mîinile pe talia ei mai mult timp decît era necesar.

– De unde ştii? N-ai fost niciodată însurat, nu-i aşa?

– N-are nici o importanţă.

– A flirta e cinstit?

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite şi fu

nevoit să se gîndească înainte de a răs
punde.

– Uneori, e cinstit. Flirtul face parte din ritualul de curtare, dar personal cred că e cinstit numai atunci cînd o femeie flirtează cu bărbatul pe care l-a luat în cătare.

– „L-a luat în cătare"? Vrei să zici că ar trebui să flirteze numai cu cel cu care s-a hotărît deja să se mărite?

– Exact asta vreau să spun.

– Dar e ridicol! Flirtul este primul pas dintr-un lung proces de a găsi bărbatul sau femeia potrivită. Să ştii că şi bărbaţii flirtează. Numai că ei n-o fac la fel ca femeile.

– Aşa e.

Discuţiile cu el în contradictoriu se dovedeau din ce în ce mai exasperante.

– Totul e un joc, nu-i aşa, între bărbaţi şi femei. Şi e un joc inofensiv. În plus, bărbaţilor le plac femeile care flirtează cu ei, adăugă ea, amintindu-şi cum îi putuse Barbara cuceri pe toţi bărbaţii prezenţi la petreceri, făcîndu-i să roiască în jurul ei de parcă ar fi fost regina albinelor.

– Ba nu ne plac deloc femeile care flirtează cu noi, insistă Travis. Sîntem mult mai inteligenți decît ne credeți voi, şi la fel sîntem de siguri că nu ne place să fim manipulați.

– Nu e nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta superior. Te-am ascultat cu răbdare în timp ce-ți argumentai poziția, o oră încheiată, şi nici un moment nu te-am tratat cu dispreț. Acum e rîndul meu. Îmi pare foarte rău că nu te pot convinge.

– De ce anume să mă convingi?

Emily ştia că încerca intenționat s-o provoace şi refuză să coopereze. Îi privi nasturii cămăşii, pentru ca zîmbetul lui să nu-i distragă atenția, şi spuse:

– Dacă împrejurările ar fi favorabile, ți-aş dovedi chiar în clipa asta că o floricică delicată beneficiază de mai multă atenție decît una practică.

– Chiar crezi că o muieruşcă neajutorată care-şi flîfîie genele şi-i soarbe bărbatului fiecare cuvînt va beneficia de atenția lui deplină?

– Da.

– Eşti nebună de legat.

Emily îi ignoră cuvintele.

– Am studiat în profunzime subiectul, Travis.

– Ce anume ar face ca împrejurările să fie favorabile? întrebă el, revenind la remarca ei dinainte.

– Oraşul Boston.

Arătînd cu mîna spre casa soţilor Perkins, Emily continuă:

– N-am de gînd să atrag atenţia asupra mea în faţa unor străini, fiindcă ar fi o prostie, poate chiar o primejdie. Bărbaţii din Boston sînt mai rafinaţi şi ştiu cum să se poarte ca nişte gentlemeni în compania doamnelor. În fond, există anumite reguli, iar ei le respectă. Nu pot spune acelaşi lucru despre bărbaţii care trăiesc aici, pentru că nu cunosc nici unul.

– Cei mai mulţi bărbaţi de-aici sînt gentlemeni, dar mai există şi unii care n-ar ezita să se repeadă la tine. După cum văd eu lucrurile, faptul că te escortez înseamnă că răspund de siguranţa ta, şi nu-mi convine să mă

iau la bătaie cu cineva numai fiindcă tu faci prostii. Mai mult, ne pregătim să mîncăm, iar pe urmă nu vreau să trebuiască să împuşc pe nimeni. Face rău la digestie.

Era un lucru atît de scandalos, încît Emily făcu un efort să nu rîdă.

– Indigestia e singura cauză pentru care nu vrei să împuşti pe cineva?

– Aproape.

– Nu te cred. Mă tachinezi, iar un gentleman n-ar face niciodată aşa ceva.

– Haide, Emily, am mai discutat asta. Ştiu bine că ţi-am spus că nu sînt un gentleman. De fapt, ar trebui să fii recunoscătoare că eu sînt însoţitorul tău.

Acest comentariu o surprinse atît de mult, încît nu se osteni să-l respingă cînd Travis îi cuprinse talia cu braţele.

– Chiar aşa? Şi de ce să fiu recunoscătoare?

– Pentru că, dacă nu te-aş însoţi, probabil aş fi unul dintre cei care s-ar repezi la tine.

Emily găsi că era un lucru fermecător. Nu vorbea serios. Clătină din cap, pentru a-i da

de înțeles că nu era chiar atît de naivă, apoi izbucni în rîs. Se opri cînd observă că Travis nici măcar nu zîmbea.

– Ştim amîndoi că nu vorbeşti serios. Nu mă mai chinui. Doar n- ai...

– Şi nici n-ar fi nevoie să flirtezi cu mine.

– N-aş dori, recunoscu ea. De ce mă ții în brațe?

– Mi-e mai uşor aşa.

– Să ce?

Încet, Tracey îşi înclină capul spre ea.

– Să te sărut.

Exclamația ei şoptită fu înăbuşită de gura lui. Îşi strecură limba înăuntru, pentru a-i explorea în voie dulceața. Emily îl cuprinse cu brațele pe după gît, rezemîndu-se de el. Ultimul gînd care-i mai trecu prin minte fu acela că trebuia să insiste să-i dea drumul imediat ce termina să-l sărute şi ea.

Acum nu mai conta decît Travis. Îi simțea muşchii tari sub degete şi era copleşită de puterea lui, dar în acelaşi timp Travis era şi incredibil de blînd. Îi plăcea şi mirosul lui masculin. Avea efecte nebuneşti asupra ini-

mii ei. Şi-o simţea bătînd nebuneşte.

Doamne, da' bine mai ştia să sărute!

Travis nu înţelegea de ce simţise dintr-o dată nevoia de a o săruta, dar imediat ce-i venise ideea, nu mai putuse să şi-o alunge. Dar n-avea de gînd să se lase dominat de pasiune şi, imediat ce-i trecu prin minte gîndul de a deveni mai agresiv, se retrase.

Dumnezeule, seducătoare mai era!

Emily avea pe faţă o expresie buimacă, dar îşi veni în fire repede.

– Doar nu poţi să mă săruţi oricînd ţi se năzare!

Pentru a-i dovedi contrariul, Travis o sărută din nou. Cînd îşi înălţă capul, Emily lăsă să-i scape un mic oftat de plăcere.

– Ăsta a fost ultimul sărut pe care ai să-l capeţi de la mine, declară ea, gemînd în sinea ei cînd îşi auzi tremurul din voce. Vorbesc serios. Nu trebuie să mă mai săruţi niciodată.

Şi se încruntă, ca să-i arate cît de serios vorbea.

– Ai participat de bunăvoie, replică el. Sau

ceea ce-am simțit în gură nu era limba ta?

Cît ai clipi, Emily se înroşi ca focul.

– Eram doar politicoasă.

Travis izbucni în rîs.

– Mare figură mai eşti, Miss Emily Finnegan. Dacă m-ar bate gîndul însurătorii, l-aş pune pe fugă pe bunul Randolph.

Emily ştia că era ceva în neregulă cu remarca lui, dar avu nevoie de un minut încheiat ca să-şi dea seama ce anume.

– Clifford O'Toole, spuse ea. Randolph e cel care s-a însurat cu sora mea.

– A, da, aşa e. Individul care te-a lăsat cu buzele umflate.

– Trebuie neapărat să foloseşti asemenea expresii?

– Nu e cazul să fii ofuscată.

Deşi se aflau la distanță de hambar, Travis auzi scîrțîitul uşii şi se apropie instinctiv de Emily, ca să poată trece în fața ei dacă era nevoie. Nu considera că era peste măsură de prudent, căci învățase din experiență că unii dintre oamenii care vizitau pensiunea soților Perkins trăiau ca animalele, în munți,

şi formau un grup necivilizat şi grosolan, care nu respecta nici un fel de legi.

Se relaxă imediat ce-l văzu pe omul care venea spre ei. Era Jack Hanrahan, numit de toată lumea Jack Chiorul, din motive evidente. Arăta înspăimîntător, cu un păr castaniu lung şi lăţos, pe care nu şi-l mai spălase de ani de zile, şi o expresie mereu încruntată, destul de ostilă pentru a face pe oricine să creadă că era gata să sfîşie pe toată lumea. Mai era şi deosebit de fudul pentru felul cum arăta şi nu se ostenea să-şi acopere ochiul lipsă, considerînd că aşa ar fi arătat ca un păpălău.

De fiecare dată cînd se uita la Jack, Travis pălea în sinea lui. Alţi oameni nu erau la fel de reţinuţi. Îl lăsau pe Jack să le vadă reacţia, ceea ce, potrivit bătrînului Perkins, îl făcea pe Jack să se fudulească şi mai mult. Îi plăcea la nebunie să terorizeze oamenii.

Dintr-o dată, lui Travis îi veni o idee genială pentru a o face pe Emily să-şi vină în fire şi să-şi dea seama cît de smintite erau concepţiile ei despre bărbaţi.

– S-ar putea să ai o şansă de a mi-o dovedi, îi spuse el.

– Şi anume?

Emily încercă să vadă la ce se uita Travis, dar acesta îi puse mîinile pe umeri, nelăsînd-o să se mişte.

– Chiar vrei să-mi arăţi cît de folositor e să faci pe neputincioasa în faţa unui bărbat?

– Da, dacă aş putea. Am studiat în profunzime subiectul şi te asigur că ştiu despre ce vorbesc.

– Mda, mda. L-ai studiat. Ce-ar fi să-mi dovedeşti cu primul bărbat pe care-l vezi?

– Nu mă crezi în stare, aşa-i? Ei bine, Travis, află că pot!

– Eşti chiar atît de sigură?

– Da, dar numai fiindcă am văzut-o de nenumărate ori. Sora mea Barbara îi făcea pe toţi bărbaţii dintr-o sală de bal ţopăie-n jurul ei ca un roi de purici – uite-aşa! arătă ea, pocnindu-şi degetele.

Comparaţia dintre Barbara şi un cîine îl făcu pe Travis să rîdă.

– Dumnezeu să-l apere pe soţul tău, dacă

va greşi vreodată ceva. E clar că te pricepi să porţi pică.

– Şi asta ce-ar vrea să însemne?

– Nu contează.

Se umflă în pene de satisfacţie la gîndul victoriei binemeritate pentru toţi bărbaţii din lume pe care o pregătea.

– Vrei să punem rămăşag care va fi dez-nodămîntul, ca să fie mai interesant?

Deşi nu se cuvenea ca o domnişoară binecrescută să parieze, Emily era atît de sigură că avea să cîştige, încît nu putu rezista ispitei. Desigur, nu exersase prea mult să ia mînţile unui bărbat făcînd pe neajutorata sau pe sfioasa, dar le observase pe doamnele din tren care flirtau fără ruşine cu mai mulţi bărbaţi şi o mai văzuse şi pe marea maestră Barbara, aşa că era absolut convinsă de victorie.

– Pe cît vrei să punem prinsoare?

– Pe un dolar.

– Hai pe cinci, să fie mai interesant!

– Pe cinci să fie, se învoi Travis.

– Vreau să ştii că n-aş accepta asta, dacă

aş considera că domnul căruia-i voi acorda atenţie va fi în cele din urmă lezat, dar ceea ce voi face e inofensiv. Nu eşti de acord?

Gîndul la Jack Hanrahan lezat îl făcu pe Travis să rîdă în hohote.

– Da, e inofensiv. Deci, ţinem prinsoarea?

– Cu condiţia să nu fie periculos, se grăbi Emily să precizeze.

– Nu voi lăsa eu să devină periculos.

– Care sînt regulile?

– Nici o regulă. Doar o limită de timp. Zece minute îţi ajung ca să-l năuceşti, sau ai nevoie de mai mult?

– Zece minute e perfect. Sigur nu vrei să stabileşti şi alte reguli? N-aş vrea să mă acuzi că nu joc cinstit.

– Nici o altă regulă, insistă Travis. Flirtează doar cu primul bărbat pe care ai să-l vezi, îi mai spuse el, înainte de a o întoarce încet în loc.

O auzi cum îşi trăgea respiraţia şi fu cam surprins că nu ţipă. Emily făcu un pas înapoi, spre el.

– Vrei să flirtez cu... el?

– Se numeşte Jack Hanrahan şi e primul bărbat pe care l-ai văzut după ce-am pus prinsoarea, nu?

– Da, dar...

Umerii i se lipiră de pieptul lui. Travis se aplecă, şoptindu-i tărăgănat la ureche:

– Am precizat, întîmplător, că Jack nu poate suferi femeile?

Emily închise ochii.

– Nu. E periculos?

– Nu ţi-ar face nici un rău, şi nici altei femei, dar fii sigură că nici frumos n-o să se poarte cu tine. Oamenii spun că are personalitatea unui şarpe cu clopoţei, dar cred că aşa ceva e o insultă pentru şerpi. Ei sînt mult mai drăgălaşi. Vrei să te recunoşti învinsă acum şi-mi dai cei cinci dolari, ca să terminăm mai repede?

Combinaţia de aroganţă şi veselie din tonul lui o făcu să se hotărască. Îşi îndreptă umerii îndîrjită.

O:ice-ar fi fost, avea să-l facă pe individul care arăta ca un barbar să-i soarbă fiecare cuvînt.

– Va fi cea mai interesantă provocare a mea, anunță ea. Stai aici, Travis, şi priveşte.

– O clipă. Cum voi şti că ai cîştigat? întrebă el, fără să-şi poată stăpîni un nou chicotit, căci posibilitatea ca Jack să fie cucerit de o femeie era de-a dreptul hilară.

– Ai încredere-n mine. Ai să ştii cînd am cîştigat.

Îşi potrivi poalele fustei, îşi îndreptă gulerul bluzei, apoi trase adînc aer în piept, rugîndu-se s-o ajute Dumnezeu.

Travis continuă să zîmbească, în timp ce o privea cum îşi tîra picioarele spre prada ei. Ştia că avea motive să fie îngrijorată. Jack arăta ca un urs flămînd care tocmai a ieşit din bîrlog. De obicei la fel şi mirosea, iar Travis nu putu să nu-şi spună că Emily era într-adevăr curajoasă încercînd să-l seducă. Mai era şi nechibzuită, şi încăpăţînată, desigur, pentru că refuza să recunoască faptul că bărbaţii erau prea inteligenţi ca să se lase păcăliţi de a femeie neputincioasă.

– Neapărat să faci chestia aia cu ochii, Emily! strigă el, chipurile ca s-o ajute.

Emily întoarse capul.

– Care chestie?

– Aia cu usturimea, pe care-ai făcut-o în Pritchard. Lui Jack o să-i placă la nebunie.

Nu era deloc amuzată. Se răsuci în loc şi porni grăbită spre bărbatul pe care era hotărîtă să-l îmblînzească. Cînd ajunse în faţa lui, avea senzaţia că inima i se ridicase în gît.

Indiferent ce spunea, nu rezolva nimic. Jack continua să stea încruntat, Dumnezeu să-l ţină, iar Travis putea să jure că-l auzea mîrîind de fiecare dată cînd clătina din cap ca răspuns.

Deşi încă nu trecuseră zece minute, Travis se hotărî să-i propună lui Emily să renunţe.

În fond, n-avea nici o speranţă. Tocmai se pregătea s-o strige, cînd Jack Chiorul făcu cel mai urît şi mai hidos lucru cu putinţă.

Zîmbi.

Capitolul 4

Nu vorbiră pînă cînd ajunseră la vîlceaua pe unde Travis sperase să scurteze drumul – dar, aşa cum prezisese Adam, valea era inundată.

– Nu vrei să traversăm rîul pe-aici, nu-i aşa? Desigur, trebuie să existe vreun pod.

– Pe-aici nu sînt poduri, răspunse el. Iar ăsta nu-i un rîu, Emily, e doar o vale inundată.

Calului ei îi displăcea vizibil să stea atît de aproape de malul apei şi începu să se agite. Travis îl apucă de căpăstru şi-l trase lîngă al său, ca să nu se ridice pe picioarele dinapoi.

– Încerc să fiu, Miss Emily. Da' ce-mi place cum mai cîntați cuvintele!

– Ce drăguț ești că spui asta! replică ea, cu o fîlfîială din gene care-i tăie lui Travis pofta de mîncare.

– Pot să te prezint ghidului meu, domnul Travis Clayborne, din Blue Belle?

Rînjetul dement al lui Jack pieri doar atîta cît să se încrunte ca de obicei spre Travis.

– Te ştiu, spuse el pe un ton acuzator. Nu te-am împuşcat o dată sau de două ori, Clayborne?

– Nu, Jack, niciodată.

– Eu parcă-mi amintesc că da.

Crisparea fălcilor arăta că era nervos. Emily se grăbi să-i distragă atenția.

– Doamne, dar obositǎ mai sînt! Domnul Clayborne şi cu mine am călărit ore întregi, şi eu nu-s deloc puternică, Jack, aşa ca dumneata. Sînt prea delicată pentru o activitate atît de istovitoare.

Imediat, Jack redeveni plin de solicitudine.

– Sigur că sînteți delicată. Oricine poa' să vază că nu prea aveți cărniță pe oase. Clay-

borne nu trebuia să dea pinteni aşa de tare. Vreţi să-l împuşc, Miss Emily?

Întrebarea o şocă atît de tare, încît răspunse aproape strigînd:

– Nu!

– Sigur? Că pe mine nu m-ar deranja.

– Sînt sigură, Jack, dar îţi mulţumesc pentru ofertă. Am să-mi revin imediat ce stau jos. Trebuie doar să mă odihnesc un timp.

– V-aşez io-ntr-un fotoliu comod într-un minuţel, Miss Emily. Da' ce-mi place cum mai mirosiţi! se grăbi el să adauge.

– Declar, Jack, c-ai să mă răsfeţi cu atîtea complimente!

Nu fu nevoie să mai scoată o vorbă, nici să bată o singură dată din gene. Travis îl ascultă pe Jack cum promitea să-i aprindă focul, ca să-şi încălzească picioarele, să-i aducă de băut, ca să-şi răcorească gîtul uscat, şi să-i servească cina, ca să-şi vină în putere.

Lui Travis îi venea să-l împuşte. Şi se considera îndreptăţit, pentru că Jack tocmai îi făcuse de rîs pe toţi bărbaţii din regiune.

Dacă stătea să se gîndească, împuşcarea ar fi fost prea blîndă pentru el. Încruntat, Travis îi urmă după colţ, spre uşa din faţă. Caii aveau nevoie de îngrijiri, dar nu înainte ca Travis să afle ce alţi vizitatori mai erau înăuntru şi să se convingă că Emily era în siguranţă.

Jack îi deschise uşa lui Emily, după care fără să se dezmintă, încercă s-o închidă în urma lor cu piciorul înainte ca Travis să poată intra. Era o şicană copilărească, care-l amuză atît de tare pe Jack, încît rîse pe înfundate.

John Perkins stătea în antreu, aşteptîndu-i. Era un bărbat masiv, cu o bărbie triplă, o burtă mare şi un zîmbet larg pe faţă. Părea blînd, dar era la fel de dur ca oricare alt muntean şi nu îngăduia nici un fel de aiureli în pensiunea lui. Toate disputele care se iscau trebuiau să fie rezolvate afară şi, după numărul mormintelor fără însemne de pe colina din spatele casei, se deducea că în trecut avuseseră loc destule asemenea dueluri.

De obicei, John îşi saluta oaspeţii. Acum

însă nu-şi găsi graiul şi păru să fie stupefiat, în timp ce-l privea neîncrezător pe Jack Chiorul.

După cîte se părea, nici el nu-l mai văzuse vreodată pe Jack Hanrahan zîmbind.

– Cam frig, nu-i aşa, John? remarcă Travis, în timp ce trecea pe lîngă el, spre sufragerie.

Soţia lui John, Millie, scoase un uşor ţipăt cînd văzu rînjetul lui Jack – o reacţie cum nu se putea mai nimerită, după părerea lui Travis.

Sufrageria era pustie. Totuşi, Travis insistă ca Emily să se aşeze în colţ, lîngă el, cu spatele spre perete. Jack Chiorul încălecă scaunul din faţa lor, dar se tot uita nervos peste umăr ca să se asigure că nimeni nu încerca să se apropie de el pe furiş.

John îşi veni în fire înaintea soţiei lui. Porni grăbit spre masă, cu puşca în braţe, şi se opri cînd ajunse lîngă Travis.

– Mă bucur că te revăd, spuse el, cu încă o privire scurtă în direcţia lui Hanrahan. Millie, nu-ţi mai tot frămînta şorţul şi vino s-o

cunoşti pe femeia lui Travis. Cînd v-aţi pus pirostriile?

– Nu, John, nu m-am căsătorit.

Le-o prezentă pe Emily celor doi, apoi le propuse să stea şi ei la masă.

Imediat ce Millie îşi reveni din şocul de a-l fi văzut pe Jack zîmbind, atenţia i se îndreptă spre Emily.

Părea fascinată de ea, dar şi nervoasă; Travis observă cum îşi tot făcea de lucru cu părul şi-şi netezea încontinuu şorţul.

În tinereţe, Millie fusese destul de atrăgătoare, iar înfăţişarea ei plăcută atenua efectul stilului său repezit de a se purta cu oamenii. Vîrsta îi înăsprise trăsăturile, dar luminiţa din ochi nu i se stinsese.

– Putem foarte bine să mîncăm cu oaspeţii noştri, Millie, de vreme ce Travis ne e prieten, spuse John. Dacă poţi să nu mai caşti gura la femeia lui atîta timp cît să ne aduci cina.

Millie nu se clinti.

Îi aruncă soţului ei o privire pe care Travis o interpretă ca a promisiune de a-i cere so-

coteală mai tîrziu pentru că o tachinase.

– Şi părul meu făcea bucle la fel ca al ei, îi spuse Millie lui John. Poate că mi-ar face şi acum, dacă n-ar fi atît de lung.

– Vrei să te tunzi, deci? întrebă John.

Millie nu-i răspunse, continuînd doar s-o studieze pe Emily cu atenţie.

– Domnule Perkins, vă aşteptaţi să aveţi probleme? întrebă Emily, prefăcîndu-se a nu observa că soţia lui îi pîndea fiecare mişcare.

– Întotdeauna mă aştept la probleme, replică el. Aşa, nu sînt luat niciodată prin surprindere.

– John a început să umble înarmat cu puşca imediat ce s-a însurat cu Millie, fiindcă ştia că bărbaţii vor încerca să i-o răpească, spuse Travis.

– Sînt ani de-atunci, interveni Millie. Eram destul de drăguţă, în tinereţe.

– Acum eşti şi mai drăguţă, o complimentă Travis. John continuă să fie nedespărţit de puşcă, nu?

Millie roşi de plăcere şi ieşi grăbită.

– Ce treabă aveţi în munţi? se interesă

John, cu încă o privire îngrijorată spre Jack Chiorul.

– O conduc pe Emily la Golden Crest. Are acolo întîlnire cu cineva.

Emily fu uşurată că Travis nu-i dăduse domnului Perkins şi alte retalii.

Travis nu mai suporta să vadă infernalul rînjet al lui Jack Chiorul.

– Emily, spune-i lui Jack să nu mai zîmbească. Mă trec fiorii.

– Eu găsesc că zîmbetul lui e fermecător, răspunse ea.

Întinse mîna peste masă, bătînd-o uşor pe a lui Jack.

– Nu-l lua în seamă, Jack. E doar cu capsa pusă, atît.

– Vreţi să-l împuşc, Miss Emily?

De astă dată, întrebarea n-o mai descumpăni.

– Nu, Jack, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

Travis se hotărî să-i ignore pe amîndoi. Se întoarse din nou spre John, remarcînd:

– Astă seară n-ai prea mulţi oaspeţi.

– Nu pentru multă vreme. Ben Corridan a oprit pe-aici la întoarcerea acasă de la River's Bend, ca să ne facă o vizită, şi mi-a spus că cinci oameni de-ai lui Murphy vin încoace. Vor vrea să înnopteze la noi, dar dacă-mi răspund obraznic, am să-i dau pe uşă afară. Toţi sînt doar nişte scandalagii nenorociţi.

Întoarse capul şi continuă mai tare, pentru ca soţia lui să-l audă în bucătărie:

– Millie, mai bine ascunde banii ăia din borcanul de fursecuri.

Apoi, revenind spre meseni, adăugă:

– Travis, eu în locul tău, n-aş scăpa-o din ochi pe doamna ta.

Travis încuviinţă din cap. Nu se deranjă să precizeze că Emily nu era doamna lui – ba chiar, fu nevoit să recunoască faptul că-i plăcea cum suna. Această descoperire îl făcu să se încrunte.

Curînd, Emily urma să fie femeia lui O'Toole, îşi reaminti el, şi probabil n-avea s-o mai vadă niciodată.

– Se pare că n-am să prea dorm la

noapte, comentă el, ştiind ce avea de făcut pentru ca Emily să fie în siguranţă.

– De ce? întrebă ea.

Travis se îndoia că ar fi dormit şi ea dacă spuneau de ce anume erau capabili oamenii lui Murphy, aşa că preferă să nu-i răspundă la întrebare, schimbînd subiectul.

– Ce alte veşti ţi-a mai dat Corrigan?

– A menţionat că dă tîrcoale pe-aici un magistrat al Statelor Unite.

Capul lui Jack Hanrahan se ridică brusc, dintr-o dată interesat de conversaţie.

– La ce bun? mormăi el. Legea nu foloseşte la nimica prin locurile astea.

Jack greşea, dar nici John şi nici Travis nu aveau chef să-i spună.

– Magistratul caută nişte oameni şi, după zvonurile pe care le- a auzit Corrigan, sînt um nu se poate mai răi. Se vorbeşte că au morît o femeie şi un copil. Fetiţa avea doar ei ani, iar pentru asta ar trebui să-i spînzure ticăloşii ăia. Magistratul vrea să-i ducă apoi în Texas ca să fie judecaţi.

– Magistratul e din Texas?

– Aşa mi-a spus Corrigan.

– I-a pomenit şi numele?

– Nu ţin mine. De ce te interesează aşa de mult magistratul ăsta? Eu în locul tău, nu m-aş apropia de el. Corrigan a spus că, atunci cînd a făcut cunoştinţă cu el, dintr-o dată s-a simţit foarte recunoscător că a dus o viaţă aşa de legiuită. Magistratul îl măsura nişte ochi albaştri şi reci de te treceau fiorii şi mai multe nu. Corrigan mi-a spus că speră să nu mai aibă niciodată de-a face cu el. Aşa a zis, da, da!

– Eu caut un om care se numeşte Daniel Ryan. A furat ceva de la mama mea şi, într-un fel sau altul, voi lua lucrurile înapoi. Tot ce-şi mai aminteşte Mama Rose despre el e că-i înalt, are ochi albaştri şi e din Texas.

– Doar nu cumva te gîndeşti că magistratul e omul pe care-l cauţi, nu?

John nu-i lăsă lui Travis timp să-i răspundă, continuînd:

– S-ar putea să fie doar o coincidenţă. Mulţi oameni au ochi albaştri, chibzui el. Poate că banda pe care o urmăreşte vine tot

din Texas, şi unul dintre ei o fi avînd ochi albaştri.

– Mama Rose mi-a spus că Ryan era foarte rafinat. Ajunseseră în apropiere de teritoriul nostru, cînd s-au despărţit la gară, dar el îi menţionase deja că se îndrepta spre nord.

– Nu cred că oamenii pe care-i caută legiuitorul sînt rafinaţi. Totuşi, s-ar putea s-o fi apucat pe un drum greşit, crezînd că magistratul e hoţul. S-ar putea să mai bîntuie şi alţi texani prin munţii ăştia. Ştii cum le place să-şi aducă vitele la păscut pe pămînturile noastre.

Travis clătină din cap.

– Nici unul dintre ei nu şi-ar aduce turmele atît de sus pe munte. Şi-n plus, cel pe care-l caut eu a fost văzut în River's Bend acum două zile, şi n-ai spus că de-acolo venea şi Corrigan?

– Ba da. Se pare că l-a văzut pe omul pe care-l cauţi tu, nici pomeneală. Dacă texanul o ţine tot spre nord-vest, va trebui să treacă prin zona asta, şi s-ar putea să dai şi tu cu

ochii de el. Dacă nu te superi că întreb, ce i-a furat mamei tale?

– O busolă pe care voia să i-o dăruiască unuia dintre fraţii mei.

– O busolă nu-i chiar aşa de valoroasă, remarcă John.

– Pentru fratele meu este, răspunse Travis.

– Poate-am s-o fur eu de la texan şi-am s-o ţin pentru mine, se lăudă Jack. Care frate trebuia s-o primească?

– Cole.

– Atunci las-o-ncolo, se grăbi Jack să renunţe. N-am chef să se ia după mine.

– Nici unul dintre fraţii Clayborne n-ar fi cazul să se ia după tine, spuse John, vizibil exasperat, dacă vrei să mai apuci bătrîneţea.

Se întoarse iar spre Travis, clătinînd din cap.

– S-a mai auzit de oameni ai legii care s-o ia pe căi greşite, dar mi se face rău numai cînd mă gîndesc. Pur şi simplu nu e normal.

– John, e foarte îndoielnic ca magistratul să fie omul pe care-l caut. Nu-mi pot imagina

un legiuitor punîndu-şi în joc reputaţia pentru un furtişag atît de mărunt. Busola este valoroasă, dar rămîne totuşi neînsemnată în comparaţie cu aurul şi biletele de bancă pe care acest magistrat trebuie să le fi recuperat în trecut.

Emily, care ascultase discuţia, se simţi datoare să-şi exprime opinia.

– Dacă magistratul are busola mamei tale, sînt sigură că i-o va aduce înapoi.

Travis nu se putu abţine să n-o tachineze.

– La fel crede şi Mama Rose, şi-o să i se frîngă inima cînd îşi va da seama că a fost trasă pe sfoară. Texanul a avut timp destul ca să i-o aducă înapoi. Vrea s-o păstreze, nu încape vorbă. Totuşi, nu sînt sigur că magistratul e Daniel Ryan.

– Tare-aş vrea să-l fi întrebat pe Corrigan cum îl cheamă, interveni John.

Emily începea să se ambaleze. Clătină din cap spre amîndoi, spunîndu-le:

– Dacă magistratul a luat accidental busola, probabil că numai s-o aducă înapoi nu se gîndeşte. Nu uitaţi, caută nişte criminali.

– Dacă a luat-o accidental? Ce fel de argument mai e şi ăsta, Emily? Nimeni nu fură accidental un lucru.

– Se poate întîmpla, insistă ea. Faceţi presupuneri bazate numai pe nişte biete coincidenţe. Nu se poate să nu vă daţi seama că am dreptate.

Travis îşi ascunse zîmbetul.

Emily era plină de indignare îndreptăţită, în timp ce lua apărarea unui om pe care nici măcar nu-l văzuse vreodată.

Avea dreptate cînd spunea că se repezeau să tragă concluzii, desigur, dar nici nu se gîndea să i-o spună.

Atunci, discuţia ar fi luat sfîrşit, iar el se distra atît e bine contrazicîndu-se cu ea, încît voia să mai continue.

Îi plăcea cum îi scăpărau ochii ori de cîte ori îl auzea spunînd cîte ceva care o indigna, şi-i era imposibil să se exprime fără a-şi agita mîinile, un obicei pe care Travis îl găsea delicios, deşi de vreo două ori trebuise să se ferească să nu fie lovit.

Îi mai plăcea şi tonul ei onest şi tremurul

din voce, cînd îi cerea să fie rezonabil. Dacă stătea să se gîndească, îi plăcea cam totul la ea.

Avea să-i fie greu s-o lase în Golden Crest, iar să i-o dea pe mînă altui bărbat i-ar fi fost aproape imposibil.

Zîmbetul îi pieri de pe buze cînd şi-o imagină în braţele lui Clifford O'Toole.

Cu un mare efort, îşi putu alunga gîndul şi se întoarse din nou spre John.

– M-ai întrebat ceva?

John dădu din cap.

– Mă întrebam dacă texanul i-a spus mamei tale că e om al legii.

– Nu, nu i-a spus cu ce se ocupa.

– Ciudat, nu-i aşa?

O văzu pe Emily dîndu-şi ochii peste cap şi se hotărî s-o provoace, dîndu-i dreptate lui John.

– Da, sigur că e ciudat. Nu pot decît să mă întreb de ce i-o fi ascuns-o.

– N-ai de unde şti dacă nu cumva intenţionat şi-a ţinut profesiunea secretă! exclamă Emily, enervată. Nu sînteţi deloc rezonabili.

Propun să nu mai credeți tot ce poate fi mai rău și să aveți puțină încredere în omul ăsta.

– Pentru ce? întrebă Travis. Mi-a jefuit mama.

– Așa pare, cu siguranță, fu John de acord.

– Noi aici avem grijă de mamele noastre, sublinie Travis.

– Ai dreptate, confirmă John.

Pînă și Jack fu nevoit să mormăie o încuviințare.

– Nimeni nu le păcălește pe mamele noastre și scapă nepedepsit, continuă John.

Emily se lăsă păgubașă. Pur și simplu nu-i putea convinge cît de ilogici erau.

Bărbații mai discutară situația cîteva minute, apoi Travis îi ceru lui John să-i țină lui Emily companie pînă se ducea el să vadă de cai.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Am angajat un grăjdar nou, pe băiatul lui Clemmont Adam, și l-am văzut pe fereastră cînd v-a dus caii în grajd. O să aibă el grijă de ei, și vă aduce și bagajele în casă.

Emily voia să se spele înainte de cină, şi întrucît Travis nu voia s-o scape din ochi, o însoţi şi îi ceru să aştepte pînă cînd se spăla şi el.

Cînd reveniră în sufragerie, Millie servise deja mîncarea şi stătea aşezată în coada mesei.

Aveau o tocană grasă, cu biscuiţi şi gem, cafea pentru cine voia, şi lapte de vacă pentru cei cărora nu le plăcea cafeaua.

– Mie-mi place să şed singurel cît mănînc, îi spuse Jack lui Emily.

Aplecîndu-şi capul, adăugă, cu privirea spre ea:

– Pe urmă, trebuie să mă duc la Cooper.

Emily îi zîmbi larg.

– Ai fost foarte răbdător, Jack.

Se întoarse spre Travis şi întinse mîna spre el, cu palma în sus.

– Cred că-mi datorezi cinci dolari.

Travis fu surprins să vadă că voia să-i plătească pariul în faţa lui Hanrahan şi a lui Perkins.

În timp ce-şi căuta banii în buzunar, îl privi

încruntat pe Jack, pentru că pierduse din cauza lui.

După expresia curioasă de pe chipul lui John, îşi dădu seama că voia să ştie pentru ce-i datora bani, iar dacă Emily îi spunea, Jack avea să afle că-l păcălise o femeie.

Asta era marea problemă.

Îi puse banii în mînă şi tocmai se pregătea să-i spună lui John că avea să-i răspundă mai tîrziu la orice întrebări, cînd Emily îi atrase din nou atenţia.

Dîndu-i banii lui Jack, îi spuse:

– Poftim, şi-ţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

– N-a fost chiar aşa de rău, bombăni Jack. Acuma pot să mă opresc din zîmbit?

– Da, poţi.

Omul păru uşurat cîteva clipe, apoi se încruntă din nou.

În sfîrşit, îşi împinse scaunul, se ridică şi se duse la masa din capătul opus al încăperii, cu farfuria şi ceaşca.

La fel ca Travis, munteanul prefera să stea cu spatele la perete, ca să vadă cine

intra şi ieşea fără a putea fi luat prin surprin-dere.

Jack se cocoşă peste farfurie şi începu să-şi mănînce tocana cu degetele, dar Travis observă că era atent numai la Emily.

Părea atît de atras de ea, încît de două ori nu-şi nimeri gura.

Avea manierele unui porc, iar Travis ştia că, dacă mai continua să se uite la el, n-avea să mai poată mînca de cină.

Se întoarse spre Emily.

– Să ne înţelegem. I-ai spus lui Jack pe ce-am pus rămăşag? întrebă el, încercînd să pară indignat.

– Da, i-am spus.

– Atunci nu pot trage altă concluzie decît că nu te credeai în stare să reuşeşti fără co-operarea lui.

– Ba aş fi putut, cu siguranţă, dar n-am vrut, replică ea. N-ar fi fost normal să mă folosesc de Jack ca să cîştig prinsoarea. Băr-baţii din Boston se aşteaptă ca femeile să flirteze cu ei, dar Jack n-ar fi înţeles. Nu, in-sistă ea, n-ar fi fost normal deloc.

– N-ai de gînd să-ți schimbi sistemul?

– Nu.

– Și asta-i normal? Cu ce e Jack diferit de Clifford O'Toole?

– Să nu-l amestecăm pe domnul O'Toole în povestea asta, bine?

– Cine e Clifford O'Toole? vrut să ştie John.

– Omul cu care Emily plănuieşte să se mărite. Nu mai da cu picioru-n mine, Emily! Încă nu l-a cunoscut.

– Nu mi se pare normal, interveni Millie. De ce să te măriți cu un bărbat pe care nu-l cunoşti, cînd îl doreşti pe altul?

– Nu-mi doresc nici un alt bărbat, răspunse Emily.

Millie pufni.

– Se vede cale de-o poştă că ți-a căzut cu tronc Travis. Ce, eşti oarbă, fetițo?

Emily simți cum i se înroşeau obrajii.

– Te înşeli, Millie. Pe Travis abia dacă-l cunosc. Nu face decît să mă conducă pînă la Golden Crest.

Millie pufni din nou. Imediat, Emily încercă

să aducă din nou vorba despre pariu.

Refuză să-l privească pe Travis până la sigură că nu se mai gîndea la remarcile lui Millie.

– Am cîştigat cinstit, anunţă ea.

– Ai încălcat regulile.

Emily rîse forţat.

– N-am avut nici un fel de reguli, mai ţii minte? Tu ai hotărît aşa, nu eu.

– Ce rămăşag aţi pus? întrebă John.

Înainte de a răspunde, Travis se întrerupse pentru a se încrunta la Emily fiindcă îi dăduse un picior pe sub masă. La explică discuţia lor şi felul cum voise să-i demonstreze că greşea.

– A fost un rămăşag prostesc, spuse Emily. Dar am cîştigat, şi numai din vina lui Travis. Ar fi trebuit să fii mai concret, ca un cămătar dintr-o povestire pe care am citit-o „Negustătorul din Veneţia". Ai citit-o măcar?

– Dacă vrei să ştii, da.

– Eu nu-mi amintesc s-o fi citit, spuse John. desigur, încă nu ştiu să citesc, aşa că poate de-asta nu-mi amintesc.

– Nici eu nu mi-o amintesc, John, spuse Travis. Dar mă interesează s-o aud.

– E o povestire minunată, începu Emily. Un gentleman împrumută bani şi se înţelege să achite datoria într-un anumit interval de timp. De asemenea, se mai învoieşte ca, dacă nu poate plăti, să-i dea cămătarului o livră din carnea lui.

John făcu ochii mari.

– Pentru un om slab, asta ar însemna moarte, nu?

– Ar însemna moartea pentru oricine, replică Travis.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Jack ridicându-se şi trecînd la o masă din centrul încăperii.

Se vedea clar că voia să se apropie ca să audă fiecare vorbă rostită de Emily, şi mai hotărî şi să nu atragă atenţia.

Travis abia-şi putu stăpîni rîsul, căci era un spectacol nemaipomenit de comic să-l vadă pe sălbaticul acela încercînd să umble pe vîrfuri. Fraţilor lui n-avea să le vină să creadă cînd urma să le povestească.

– Nu-l lăsa pe John al meu să nu audă şi restul povestirii, spuse Millie, pe tonul ei repezit. Mi se pare o prostie ca un om să facă o făgăduială atît de necugetată, nu-i aşa, John?

– Da, Millie, pare o mare prostie. Dacă acel cămătar i-a lăsat timp să pună ceva came pe el, atunci cred că promisiunea n-a fost chiar atît de necugetată. I-a lăsat timp? întrebă el.

Emily clătină din cap, încercînd să nu rîdă.

– Nu, John, nu i-a lăsat timp.

– Nu trebuia să-i promită aşa ceva, insistă Millie, clătinînd din cap. E clar că nu era de prin părţile noastre. Oamenii de-aici n-ar face o asemenea prostie.

– Era disperat, le explică Emily. Şi era sigur că urma să aibă banii la timp ca să plătească. Totuşi, nu i-a avut.

– Presimţeam că aşa s-a întîmplat, spuse John. Şi ce-a făcut, s-a tăiat?

– A murit, nu-i aşa? întrebă şi Millie în acelaşi timp.

– Nu, nu s-a tăiat, şi nici n-a murit, răspunse Emily.

– Şi-a călcat cuvîntul, aşa-i? continuă John. Mie nu mi se pare corect. Cînd promiţi ceva, trebuie să te ţii de cuvînt. Cuvîntul unui om e sfînt, la urma urmei. N-am dreptate, Millie?

– Ba da, John, prin părţile astea, cuvîntul e tot ce are un om. Cum a scăpat? o întrebă ea pe Emily. S-a ascuns?

– Nu, răspunse Emily, zîmbind să vadă cu cît entuziasm reacţionau soţii Perkins la povestirea ei.

Travis zîmbea şi el. Deşi citise piesa lui Shakespeare, la insistenţele lui Adam, îi plăcea mult mai mult s-o audă povestită de Emily.

Expresiile ei animate făceau ca personajele să pară reale.

Întîmplător, aruncă tocmai atunci o privire spre Jack Chiorul şi văzu pe faţa lui un zîmbet care părea atît de sincer, încît ştiu că, la urma urmei, Emily cîştigase cinstit pariul.

Dovada vie era că se agăţa de fiecare

cuvînt al ei. Hanrahan se amorezase de-a binelea.

– Dacă n-a fugit, ce i s-a întîmplat? întrebă Millie.

– A refuzat să dea o livră de carne, iar cămătarul a refuzat să-l scutească de promisiune, sau să-l mai păsuiască, aşa că au ajuns la judecată.

John bătu cu palma în tăblia mesei.

– Pîn-aici i-a fost, că a lăsat legea să se amestece.

– L-a salvat un avocat, desigur, spuse Travis.

– Care, întîmplător, era femeie, îi aminti Emily. Se numea Portia.

Ea şi Millie schimbară un zîmbet la adresa acestui amănunt interesant, înainte ca Emily să continue.

– Vreau să ştiu ce Dumnezeu i s-a întîmplat omului care a luat banii cu împrumut, spuse Millie. Judecătorul ce-a avut de spus?

– A hotărît că înţelegerea fusese legală şi cinstită, iar cămătarul avea dreptul la o livră de carne.

– Ştiam eu, Millie. Nu ţi-am spus că o promisiune e o promisiune şi trebuie să fie respectată?

– Da, John, aşa ai spus.

– Dar, se grăbi Emily să adauge înainte de a fi din nou întreruptă, s-a mai hotărît şi că, deşi cămătarul putea primi o livră de carne, nu putea lua nici o picătură de sînge.

John îşi frecă bărbia, în timp ce rumega în minte verdictul.

– Mă rog, nu cred că poţi lua carne fără să curgă şi puţin sînge.

– Sigur nu poţi, explică Emily. Dacă acel cămătar ar fi vorbit mai concret, spuse ea cu o privire plină de subînţeles spre Travis, rezultatul ar fi putut să fie altul, dar n-a vorbit concret, cum n-ai făcut-o nici tu, cu pariul, Travis. Am cîştigat clar şi cinstit.

Travis se recunoscu învins, îi spuse că nu-i purta pică şi chiar îi sugeră să se laude, dacă aşa-i venea.

– Vrei să te sărut ca să-ţi dovedesc că nu m-am supărat?

Îşi dădu seama că o făcuse să se simtă

prost imediat ce Emily coborî privirea spre fața de masă, clătinînd din cap. Travis îi acoperi mîna cu a lui.

– Ai multe în comun cu Portia, şopti el. Dar nu cred că a roşit cînd a cîştigat procesul. Totuşi, pasiunea ei o ai.

Complimentul îi plăcu lui Emily. Dar nu avu timp să-i mulțumească, întrucît un bubuit sonor îi întrerupse pe toți.

Cineva bătea în uşa din față. John sări de pe scaun şi alergă la intrare. Travis îl urmă imediat.

– Au venit oamenii de la ferma lui Murphy, Millie? întrebă Emily.

– După cum bat cu pumnii uşă, trebuie să spun că numai ei pot fi.

Millie veni grăbită lîngă Emily şi i se agăță de braț.

– Poți termina de mîncat în bucătărie-n seara asta. Te vei simți mult mai în siguranță, iar Travis va avea grijă ca oamenii să rămînă în sufragerie. Nu ştiu cum am să te urc pe scările alea, totuşi, dar am să las grija asta în seama lui John. Haide, fetițo, n-avem timp să

zăbovim. Doamne, sper că nu-s băuți cu toții. Nimic nu-i mai rău decît un om beat, adăugă ea cu un fior. Dacă vreunul dintre ei îmi fură ceva, jur c-am să-i împușc cu mîna mea. O, cît sper să nu fie beți!

Millie era cu adevărat speriată. Emily preferă să nu riște.

Își luă farfuria cu tocană, o urmă pe Millie în bucătărie, apoi se oferi s-o ajute să pună mîncarea în celelalte farfurii.

- Stai jos la masă și mănîncă. De treaba asta mă ocup eu, după ce mai pun niște aluat de biscuiți în cuptor. Cînd termini, poți să-mi freci tigaia, dacă tot n-ai ce face altceva. A stat destul la înmuiat în lighean.

Emily se bucură că avea o treabă. Mîncă repede, apoi își suflecă mînecile și atacă tigaia cu înverșunare, zîmbind în sinea ei în timp ce-și imagina reacția mamei sale dacă ar fi văzut-o.

Probabil că ar fi avut palpitații, căci nici una dintre fiicele ei nu avea voie să facă munci gospodărești – pentru asta aveau servitoare – dar după ce-și revenea din șocul

inițial, probabil că n-ar fi fost dezamăgită.

– Millie, ai pe cineva care să te ajute la treburi? întrebă ea.

– Nu, dar mă obişnuiesc cu ideea de a angaja o servitoare. John al meu mă tot bate la cap s-o las mai moale, şi-n ultima vreme casa a fost cel mai adesea plină de oaspeți. După ce spăl, curăț, gătesc şi servesc cît e ziulica de lungă, la căderea nopții sînt aşa de obosită că abia dacă mă mai pot pregăti pentru culcare.

– Te-ai gîndit vreodată să te muți la oraş? Să...

– Nu, n-aş vrea să fac asta niciodată. Oamenii trebuie să treacă pe-aici ca s-ajungă în nord sau vest, dacă nu-i vreme uscată, cînd o pot tăia prin vîlcele, şi deşi avem mulți vizitatori, sîntem totuşi destul de izolați ca să ne simțim liberi. Nu cred c-aş suporta să am nişte vecini care să-mi stea pe cap şi să-mi ştie toate treburile. Şi nici lui John nu i-ar plăcea.

Emily ridicase tigaia grea din apa cu săpun şi începu s-o şteargă cu prosopul pe

care i-l dăduse Millie, cînd deodată observă că bătăile în uşă încetaseră.

Mai remarcă şi să mîinile lui Millie tremu-rau.

– Crezi că oamenii lui Murphy au plecat?

– N-avem noi norocul ăsta. De-alde ei nu se lasă niciodată păgubaşi.

– Ce înseamnă „de-alde ei"?

– Beţivi ignoranţi care fură orice le-aduce un dolar pentru rachiu şi sparg orice altceva. C-un beţiv nu poţi vorbi omeneşte, Emily, da' nu te agita. Bărbatul tău nu-i va lăsa să-ţi facă nimic.

– Nu va lăsa să vi se întîmple nici vouă ceva. Oricum, nu e bărbatul meu.

– Ai vrea să fie, nu-i aşa?

Felul ei direct de a vorbi o făcu pe Emily să zîmbească.

– De ce crezi asta? Sînt pe cale să mă mărit cu alt bărbat, îi aminti ea.

– Nu mi se pare normal, mormăi Millie.

Închise uşa cuptorului şi se întoarse spre Emily, încruntată.

– Pari destul de isteaţă, fato. Mai bine

dezbară-te de mîndrie şi spune-i ce-ai în inimă pînă nu-i prea tîrziu.

– Dar, Millie...

– Cu mine degeaba discuţi. Săreau scîntei între voi doi, şi oricine are măcar jumătate de creier şi-ar da seama ce se întîmplă. Cere-i să te curteze.

Emily clătină din cap.

– Chiar dacă aş vrea ca Travis să-mi facă curte, n-ar conta. Mi-a spus că nu e genul care să se-nsoare.

Ideea o făcu pe Millie să pufnească.

– Nici un bărbat nu-i genul care să se-nsoare pînă se sfîrşeşte ceremonia. Să nu-ncepi să crezi prostiile astea, fato. Am văzut cît de aproape de tine stătea la masă. Iar tu, te ghemuiseşi frumuşel lîngă dînsul. L-am văzut şi cum te-a luat de mînă, iar pe tine nu te-am văzut să ţi-o retragi. Nu te-a deranjat deloc, nu-i aşa?

Cu umerii prăbuşiţi, Emily răspunse:

– Nu, nu m-a deranjat. Nu ştiu ce mi-a venit. Scrisorile domnului O'Toole erau foarte frumoase, şi cînd mi-a propus...

– Apă de ploaie, bombăni Millie. Ai de gînd să-ţi distrugi viaţa din cauza unor scrisori?

– Nu trebuia să fie ceva complicat. M-am hotărît să-mi iau destinul în mînă, iar acum mă gîndesc că s-ar putea ca Travis să fi avut dreptate. Mi-a spus că mă pripesc aşa fiindcă am fost rănită în amorul propriu. Nu ştiu ce să fac, Millie. Îmi place Travis, dar în nici un caz nu-s îndrăgostită de el. Îl cunosc doar de două zile, şi ne-am petrecut mai tot timpul certîndu-ne pentru toate cele.

– Dragostea se poate întîmpla repede, îi spuse Millie. Eu i-am aruncat o singură privire bărbatului meu, şi am ştiut c-o să-l înhaţ.

Emily nu voia să „înhaţe" pe nimeni. Conversaţia o irita, căci Millie o silea să se gîndească la lucruri pe care ar fi preferat să le ignore.

Emily voia să se convingă că avea doar schimbările reci din nou şi nimic mai mult, dar recunoscu repede minciuna.

Dumnezeule mare, ce i se întîmpla? Nu-şi mai putea aduna minţile.

– Ai mare noroc că l-ai găsit pe John spuse ea. Cum l-ai cunoscut? adăugă, speranța de a abate atenția lui Millie dinspre sentimentele ei contradictorii față de Travis.

Millie tocmai se pregătea să-i răspundă cînd uşa din spate se deschise, lovind bufetul din bucătărie, şi ambele femei tresăriră.

Doi dintre cei mai jerpeliți indivizi pe care-i văzuse vreodată Emily intrară cu paşi țanțoşi. Millie slobozi o blasfemie deloc potrivită pentru o doamnă, care o surprinse atît de mult pe Emily încît se întoarse spre ea.

Cei doi, însă, le atraseră din nou atenția imediat.

– Pe noi nu ne ține nimenea afar', se răsti unul.

Scoase un rîgîit sonor, înainte de a adăuga:

– Nu-aşa, Carter?

Celălalt individ era prea ocupat să se holbeze la Emily pentru a-i răspunde.

– la uite ce-avem noi aicea, proțap în față la dulapu' care-şi ascunde John pileala-n el, Smiley.

Emily îşi dădea toată silinţa să treacă prin perete. Cei doi trăsneau a whisky prost şi se clatinau pe picioare, căscînd gura la ea, şi se vedea clar că mai aveau doar cîteva minute pînă să cadă la pămînt. Se hotărî să-i suporte pînă atunci, sau pînă veneau Travis şi John şi-i dădeau afară.

Ascunse tigaia la spate, în timp ce le susţinea privirile. Nu se putea decide care dintre ei era mai urît. Dinţii lui Smiley erau atît de stricaţi încît se înnegriseră pe alocuri, ceea ce-i făcea rînjetul şi mai respingător. Şi-i mai curgeau şi balele.

Nici cu Carter nu-i era ruşine. Părea să aibă un cap prea mare pentru trupul său bondoc şi duhnea atît de infect, încît Emily icni.

În comparaţie cu aceştia doi, Jack Chiorul era un adevărat Făt-Frumos.

Obscenitatea rostită de Millie nu-i prea impresionase. Nici unul dintre ei n-o învrednici măcar cu-o privire.

- Am poftă de whisky-ul ăla, mormăi Smiley.

- Şi io, fu Carter de aceeaşi părere.

Îşi linse buzele groase, cu nerăbdare, apoi scoase un plescăit pe care Smiley îl găsi atît de comic încît începu să chicotească, şi ca şi cum gălăgia lor răguşită n-ar fi fost destul de greţoasă, balele care-i curgeau lui Smiley pe bărbie îi întorceau lui Emily stomacul pe dos.

Dumnezeule, scîrboşi mai erau!

Emily fierbea de furie. Totuşi, n-avea să se lase pradă nervilor. Prudenţa era mai indicată. Ar fi fost o nebunie să-i provoace, căci chiar dacă niciodată nu mai văzuse un om beat de aproape, auzise că erau imprevizibili, iar Millie tocmai îi spusese că nu poţi discuta raţional cu un beţiv.

Îşi dorea să fi avut o armă, apoi îşi dădu seama că strîngea una în mînă. Tigaia putea fi destul de periculoasă pentru a-i pune pe fugă, şi nu s-ar fi codit deloc s-o folosească, dacă vreunul dintre ei încerca să fure fie şi numai un firicel de praf.

– Vă rog să plecaţi. O speriaţi pe Millie.

– Nu ne ducem nicăiria pînă n-am gătat aici-şa, bodogăni Carter.

Smiley pufni a încuviințare.

Am chef de pileala aia, îi şopti el lui Carter destul de tare pentru ca ambele femei să audă. Am s-o iau şi de-o trebui s-o dau în vînzi pe gagică la o parte. Nimenea nu să stea între mine şi whisky-ul meu.

Carter dădu viguros din cap. Probabil că această mişcare îl ameți, căci începu să facă o grimasă nu tocmai grațioasă.

- Io vreau lovelele vîrîte-n borcanu' de turele, îi spuse el complicelui său; scrută încăperea cu privirea, înainte de a adăuga: na Millie l-a ascuns.

- Atuncea, crez c-o să trebuim să facem cu vraişte pînă-l găsim.

Carter pufni. Millie îşi îndreptă umerii, dar mîinile în care-şi tot frămînta şorțul îi dădeau de gol frica.

- Ieşiți afară amîndoi, sau îl chem pe Ivan.

Carter îşi scoase cuțitul de la centură şi i-l arătă în față.

Dobitocul era atît de beat, încît Emily se gîndi că nu scăpa arma din mînă.

– Ba ai să-ţi ţii fleanca, că de nu, drept în burtă-ţi bag ăst cuţit! şuieră el.

Faţa lui Millie deveni albă ca prosopul de vase. Spaima ei înteţi furia lui Emily. Cum îndrăzneau să intre în casa acelei femei de treabă şi s-o ameninţe?

Trase adînc aer în piept. O, ce n-ar fi dat să aibă la ea puşca lui John! I-ar fi împuşcat pe amîndoi, pentru că o speriaseră pe biata Millie. Dar nu i-ar fi ucis; i-ar fi făcut doar să meargă foarte greu, un timp.

– Ia hai s-o dăm la o parte pe viţica asta drăguţică, propuse Smiley.

Emily clipi din ochi. În secunda cît Millie îşi trase respiraţia, revolta i se transformă în furie.

– Cum mi-ai zis? întrebă ea într-o şoaptă încordată.

Pleoapa începu să-i tresare, în timp ce-l aştepta să repete insulta.

– Viţică drăguţică, spuse Smiley.

Emily se îndreptă cît era de înaltă, privindu-i încruntată. Dracu' s-o ia de prudenţă.

– Millie? Nu pot să mă hotărăsc. Care din

ai crezi că-i mai urît? Ăla cu dinţii negri, sau ăstălalt cu capul cît găleata?

Millie scoase încă o exclamaţie. Ochii păreau gata să-i sară din orbite.

- Încerci să-i înfurii, fato?

Smiley făcu un pas spre Emily.

- E femeia lui Travis Clayborne! strigă Millie. Dacă v-atingeţi de ea, o să vă omoare.

- N-avem noi nici o treabă cu Clayborne, bombăni Smiley. N-o să ştie ce s-a-ntîmplat decît cînd o fi prea tîrziu. Acuma-i ocupat cu dinţii din faţă şi-o să lipsească mult, cu curu-ul şi lovelele noastre, pînă să intre-n-luntru. Nu-aşa, Carter?

- Putem să călărim repede cînd trebuim, se laudă celălalt. Ia-mpinge-o pe viţică pînă-n şoseragerie. Te-acopăr io.

Millie începu să se strecoare încet spre casă, sperînd să se poată ascunde destul pentru a se feri de cuţitul lui Carter, în timp ce ţipa după soţul ei. Cu coada ochiului, observă că Emily nu încerca să se ferească de omul care se apropia de ea.

- Fugi! îi strigă.

Emily clătină din cap.

– Numai după ce te-ajut să scoți gunoiul.

Aceste cuvinte îl făcură pe Smiley să se oprească. Se clătină pe picioare, aplecîndu-se înapoi, apoi se întoarse spre Carter.

– De noi zice?

– Ce ți-a venit? şopti Millie.

– Furia. Nu-mi place să fiu numită vacă, nu-mi place să fiu amenințată, şi nu-mi place nici cum te sperie pe tine, răspunse Emily.

Rămase cu privirea spre cei doi beţivi.

– Millie v-a cerut să plecați. Vă rog să faceţi ce v-a spus.

Smiley pufni. Îşi desfăcu brațele şi încercă să se repeadă la ea. Era atît de beat, încît se ciocni de bufet de două ori şi ricoşă înapoi.

– Treci la spatele meu! strigă Millie.

Emily era prea ocupată pe moment ca să-i explice că n-avea de gînd să se poarte ca o laşă.

În fond, timpul era totul. Aşteptă nervoasă pînă cînd Smiley ajunse la doi paşi de ea, apoi îşi roti brațul într-un arc larg şi-i trînti una cu tigaia-n cap.

zbură în toate direcţiile, în timp ce se împleticea înapoi, chirăind ca un porc castrat, înainte de a cădea grămadă podea.

Carter fu atît de descumpănit de atac încît scăpă cuţitul din mînă.

- L-ai pocnit de l-ai prostit! mugi el.

- Ba nu, îl corectă Emily pe un ton pe care-l dorea cît mai rezonabil. Era prost dinainte. Eu l-am pocnit doar.

Inima îi bătea nebuneşte, iar mîna-i tremura în timp ce-şi ridica poalele, păşea peste el căzut şi-şi continua drumul spre ortacul

Trebuia să ajungă la el înainte ca acesta să-şi aducă aminte că scăpase cuţitul, altfel şi ea, cît şi Millie aveau să fie în mare pericol.

Carter nu era atît de beat pe cît îl crezuse. Văzînd ca un foc de pistol, se lăsă pe vine, luă cuţitul şi-şi dezveli colţii spre ea ca un câine turbat.

Emily făcu în grabă un pas înapoi. Millie încercă s-o ajute, începînd să arunce spre

Carter cu tot ce-i cădea în mînă. Carter se feri de o ceaşcă şi o farfurie, dar ibricul de aramă îl nimeri în umăr.

Scoase un urlet de durere, mutîndu-şi privirea de la Millie la Emily şi înapoi. Emily bănui că încerca să se decidă pe care din două s-o atace mai întîi.

Millie îi atrase atenţia cînd începu să strige iar şi iar numele soţului ei.

Emily profită de ocazie şi-i dădu una cu tigaia în cot.

Scoase un ţipăt deznădăjduit, căci încercase să-i zboare cuţitul din mînă şi greşise ţinta cu o lungime de antebraţ.

Carter răcni furios şi, după expresia din ochii lui, Emily înţelese că se hotărîse s-o omoare.

Capitolul 7

Nu apucă s-o atingă. Emily îi privea chipul hidos, iar în clipa următoare avea în față spatele lat al lui Travis.

Acesta părea să fi apărut din pămînt şi, cu toate că n-avea nici cea mai vagă idee cum reuşise să ajungă în fața ei fără să scoată nici un sunet, se bucură atît de mult că-l vedea încît îl bătu pe spate.

În fond, sorții se schimbaseră considerabil. Emily trecu lîngă el tocmai la timp pentru a-i vedea pumnul lovindu-l pe Carter sub bărbie.

Lovitura fu atît de puternică, încît îl aruncă

prin plasa contra gîngăniilor de la uşă. Carter căzu pe spate, în iarbă, cu picioarele peste putina de unt a lui Millie.

Travis voia să-i mai dea una. Era atît de furios, încît tremura. Cînd Jack îi spusese că-n bucătărie erau doi oameni care o ameninţau pe Emily, turbase de furie.

Şi se mai şi speriase, iar asta-l înfuria şi mai rău. O luase la fugă spre casă, avînd senzaţia că-i sărea inima din piept.

Cînd îl văzuse pe ticălos agitînd cuţitul în faţa lui Emily, ceva cedase într-însul şi deodată îi venise să-l sfîşie pe atacator în bucăţi.

Ideea încă îl mai atrăgea. Un minut încheiat, îl privi pe omul căzut în curte, dorind să se ridice ca să-l poată lovi din nou, dar beţivul nu cooperă.

Era leşinat de-a binelea, iar Travis se împăcă în sfîrşit cu ideea că n-avea să-l poată zvînta în bătaie.

Se răsuci în loc, îşi puse mîinile pe umeri lui Emily şi-i ceru să-l privească.

– Eşti bine? o întrebă el într-o şoaptă răguşită. Nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

– Nu, nimic, răspunse ea, surprinsă să audă cît de slab îi suna vocea.

Abia atunci Travis îi observă tigaia în mînă. O luă şi o puse pe bufet.

Dintr-o dată, Emily simţi nevoia să se aşeze. Acum, că pericolul trecuse, reacţia o izbea cu înverşunare. Genunchii i se înmuiară şi începu să dîrdîie.

Se întoarse dinspre Travis, trase un scaun de bucătărie şi se trînti pe el.

John intră în fugă. Se uită mai întîi la soţia lui, văzu că nu păţise nimic, apoi se întoarse să vadă pagubele. Privirea i se mută între resturile uşii cu plasă şi omul care dormea răstignit pe podea.

Emily îl privi cum clătina din cap, în timp ce-şi îmbrăţişa soţia. Îşi dori ca şi Travis s-o cuprindă în braţe, s-o ţină strîns şi s-o mîngîie la fel cum o consola John pe Millie. Oare soţii Perkins ştiau cît de norocoşi erau că se găsiseră unul pe altul?

John o sărută pe Millie pe frunte, înainte de a se întoarce din nou spre individul leşinat.

– Ăsta ce-a păţit?

Millie trecu la masă, lîngă Emily, înainte de a-i răspunde. Se aşează cu un oftat sonor, obosit, apoi spuse:

– Ea i s-a întîmplat.

Arătă spre Emily.

– John, nu ştiu ce-a apucat-o. Încerca să se bage în perete, iar în clipa următoare îi dădea-n cap cu cea mai bună tigaie a mea. A spus el ceva care-a aţîţat-o.

Travis se rezemă de bufet, cu braţele încrucişate pe piept, privind-o pe Emily. O văzu coborîndu-şi privirea în poală şi observă că roşise.

Nu-i înţelegea sfiala.

– Emily, ţi-e jenă de ceva?

Emily răspunse ridicînd uşor din umeri. Travis n-avea nici cea mai vagă idee ce voia să însemne acel gest. Cu cîteva clipe înainte, se purtase ca o pisică sălbatică, gata să facă prăpăd cu tigaia, şi deşi Travis rămăsese atent la beţivul care o ameninţa cu un cuţit, remarcase lucirea hotărîtă din ochii lui Emily cînd el trecuse în faţa ei.

Acum se purta ca o femeie gata să leşine la cel mai mic fleac.

John o cuprinse pe Millie cu braţul de umeri şi o strînse afectuos.

– Am să pun un zăvor rezistent la uşa asta, înainte să mă duc la culcare. Nu ştiu ce m-aş face dacă ţi s-ar întîmpla ceva.

– Nu mi-e jenă, mi-e ruşine. I-am provocat anume.

Travis fu singurul care auzi şoapta lui Emily.

– Cum i-ai provocat?

– Mi-am pierdut cumpătul. Totuşi, n-ar fi trebuit să se întîmple, pentru că am pus-o pe Millie în pericol.

– Cum ai făcut asta? întrebă John.

– N-a făcut aşa ceva, John, protestă Millie.

– Ba da. I-am întărîtat, insistă Emily. Intenţionat i-am înfuriat, spunîndu-le cît de urîţi îi găseam.

Travis se lăsă pe vine lîngă ea şi-i luă mîinile într-ale lui.

– Uită-te la mine, îi ordonă.

Emily ridică privirea spre el.

– Trebuia să încerc să-i liniştesc, dar mă înfuriaseră atît de tare... Unul dintre ei m-a făcut viţică.

Pe chipul lui Travis se ivi un zîmbet.

– Viţică?

– Asta a scos-o din răbdări, nici vorbă, interveni Millie. I-a apărut o privire turbată în ochi, imediat ce ăla de-l cheamă Carter a făcut-o „viţică drăguţică".

Emily îşi îndreptă umerii.

– Nici unei femei nu-i place să fie numită vacă, declară ea cu demnitate.

Travis şi John încercară să-şi ascundă zîmbetele. Millie clătină din cap.

– Cred că ţi-a făcut un compliment, în felul lui mîrlănesc. Nu te-a făcut vacă, Emily. Te-a făcut viţică drăguţă.

– Corectează-mă dacă greşesc, dar nu e acelaşi lucru? Travis, nu cred că am spus ceva amuzant. Ce te face să zîmbeşti?

– Indignarea ta.

John insistă să audă totul în cele mai mici amănunte, iar Millie îi povesti cu plăcere.

Travis asculta, în timp ce-l tîra pe Smiley afară din bucătărie, aruncîndu-l în iarbă lîngă complicele său. După ce termină, se rezemă de tocul uşii, privind-o în continuare pe Emily.

Cu cîteva minute în urmă, Emily tremura, dar acum, sub privirea lui atentă, începeau s-o treacă incomod căldurile. Îi mai era şi greu să respire.

John îi atrase atenţia cînd îşi luă un scaun şi se aşeză lîngă soţia lui. Emily îl privi cum îşi punea o mînă peste a lui Millie, iar acest gest simplu de afecţiune îi veni de hac. Dintr-o dată, o cuprinse un dor de Travis atît de fierbinte şi dureros, încît îi venea să plîngă. Nu putea înţelege ce i se întîmpla. Niciodată nu mai avusese gînduri de poftă carnală, dar acum era clar că le avea, şi se întreba cum era cu putinţă. De ce jinduia după ceva ce nu cunoscuse niciodată?

Făcu greşeala să-l privească pe omul care era responsabil de nefericirea ei. Vederea lui nu făcu decît să-i înteţească gîndurile erotice, şi se grăbi să se uite în altă

Totuşi, nu fu atît de grăbită pe cît ar fi trebuit. Era destul de rău că-l dorea.

Mai rău era faptul că Travis o ştia. I se citea în ochi.

Emily sări în picioare, aproape răstumîndu-şi scaunul. Trebuia să-şi găsească o ocupaţie, îşi spuse ea, să-şi alunge din minte visele acelea neruşinate.

Se hotărî să facă ordine în jur, dar Millie se întrerupse din povestit, insistînd să se aşeze la loc.

Emily era prea agitată ca să stea jos, aşa că rămase în picioare, lîngă uşa sufrageriei. Încerca să stea cît mai departe de Travis.

Nu îndrăznea să se mai uite la el, aşa că se prefăcu interesată de relatarea lui Millie.

Şi, Doamne, cald, mai era în bucătărie...!

– John, de ce-aţi întîrziat atîta, tu şi Travis? întrebă Millie.

– Aveam destule pe cap, de-asta ne-a luat aşa de mult. Corrigan mi-a spus că cinci oameni se îndreptau încoace, dar a greşit numărul. Erau opt cu totul, încercînd să intre prin faţă, dar doi erau beţi morţi. Nu ştiam că

alţii doi se strecurau prin spate. Tare mă mai mîncau degetele să trag în ei, Millie.

– Şi ce te-a reţinut? întrebă ea.

– Patru s-au hotărît să se ia de Travis, toţi în acelaşi timp. L-au atacat în toate direcţiile, prinzîndu-l la mijloc.

Emily făcu ochii mari.

– Ai nimerit la mijloc? N-ai nici o urmă.

– Cred că-l cam dor pumnii, precizează John. Eu trebuia să-mi ţin puşca spre ceilalţi huligani, ca să nu încerce vreo prostie cu mine. A ieşit un tămbălău de toată frumuseţea, îţi spun eu, iar Jack Chiorul era singurul care se distra. Părea să se amuze nemaipomenit de bine. S-a aşezat pe prag, pînă şi-a amintit că-i văzuse pe doi furişîndu-se prin spate. Am fi ajuns aici mai devreme, dacă pe Jack nu-l captiva aşa spectacolul.

Lui Emily îi plăcea stilul lui John de a povesti. Şi-l imagina pe Jack plesnindu-se pe genunchi, amuzat, în timp ce privea lupta, şi nu lipsi mult să izbucnească în rîs. Munteanul acela ciudat nu semăna cu nici un om pe care-l cunoscuse.

– Mă bucur că şi-a amintit în sfîrşit, spuse ea.

– Nu m-ai auzit cînd te-am strigat, John?

– Ei, Millie, cu tot tărăboiul de-afară, cum aş fi putut să te aud?

– Dacă nu veneai în casă atunci, nu ştiu ce s-ar fi întîmplat, recunoscu Emily.

– Te descurcai foarte bine şi singură.

– Millie, îmi pare rău că te-am speriat.

– Nu m-ai speriat. Da' de surprins, sigur că da. Uitasem cu totul de tigaie, pînă i-ai dat cu ea în cap.

– Mai bine s-o culcăm în camera din colţ, Travis, nu crezi? propuse John. Nimeni nu poate intra pe fereastră, şi cred că dacă se apropie cineva pe culoar, ai s-auzi. Nu cred că ăştia doi care dorm în curte se vor dezmetici destul ca să se ia după Emily, dar de ce să riscăm?

– Ai să-i laşi pe oamenii lui Murphy să doarmă în casă la noapte? întrebă Emily.

– Numai pe cei doi care nu sînt beţi, explică John. Am să-i culc în celălalt capăt al casei, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Travis

va sta în camera din față, lîngă tine.

Ultimele cuvinte ale lui John nu erau deloc liniştitoare.

Prezența lui Travis atît de aproape părea la fel de periculoasă ca a lui Smiley în camera de alături. Travis nu i-ar fi făcut nici un rău, desigur, şi nici n-ar fi venit la ea cu forța, dar în fond nici nu avea nevoie, nu? Simplul gînd de a fi singură cu el avea efecte nebunești asupra inimii ei, iar Emily auzea semnalele de alarmă sunîndu-i tare şi clar în cap.

Travis se desprinse de uşă.

– Am să-i arăt unde e camera, spuse el fără s-o ia în seamă pe Emily, care clătina din cap.

O luă de mînă şi-şi continuă drumul spre sufragerie. Emily încercă să se smulgă, dar Travis o strînse şi mai tare, semn că n-avea de gînd să-i dea drumul.

Jack o aştepta pe Emily lîngă uşa din față.

– Eu acuma vreau să plec, anunță el.

Emily îi zîmbi.

– Îți mulțumesc încă o dată că mi-ai făcut

– Voi să-ţi strîng mîna 'nainte să mă duc, mormăi el. Dă-i drumu' o clipă, Clayborne. N-am să ţi-o fur.

Travis se îndouplecă. Îi privi cum îşi strîngeau mîinile şi nu putu să nu observe expresia surprinsă de pe faţa lui Emily.

Jack se aplecă spre ea, îi şopti ceva la ureche, apoi se retrase.

– S-ar putea să ne mai vedem curînd, prezise el.

Îşi puse pălăria pe cap, se întoarse şi ieşi.

Emily se grăbi să treacă pe lîngă Travis înainte ca acesta s- o apuce iar de mînă. Se aplecă să-şi ridice poalele fustei, apoi urcă la etaj.

Travis o urmă îndeaproape.

– Ce ţi-a spus?

Cînd ajunse pe palier, Emily se întoarse şi-i întinse mîna.

La vederea celor cinci dolari, Travis izbucni în rîs.

– Am ştiut că Jack e topit după tine, dar în veci nu m-aş fi aşteptat să-ţi dea banii înapoi.

– E un scump.

Travis o privi exasperat.

– Ba nu-i scump deloc. E un ţap bătrîn şi certăreţ. La fel şi miroase. Totuşi, e clar că-i place.

– Şi el îmi place mie, îl asigură Emily.

Pentru că Travis stătea cu o treaptă mai jos, aveau ochii aproape la acelaşi nivel. Emily nu se putea gîndi la altceva decît să se lase în braţele lui şi să-l sărute. Îşi dădu seama că-i privea gura. Dumnezeule mare, n-avea cum să nu-i ghicească gîndurile! Totul era numai din vina lui, conchise ea. Dacă n-ar fi fost atît de chipeş, în nici un caz nu i-ar fi trecut acum prin cap asemenea gînduri imposibile.

– Astă seară sînt obosită, murmură ea.

– Nici nu mă mir. Ai avut de furcă în bucătărie, cu beţivii ăia.

– Eram speriată.

– Nu-i nimic în neregulă dacă te sperii. Ţi-ai folosit mintea.

Unde Dumnezeu îi era mintea acum, se întrebă înnebunită Emily. Travis o făcea să tremure de nervozitate, iar dacă nu se înde-

părta de el cît mai repede, numai cerul ştia ce-avea să facă.

Se întoarse repede.

– Nu e nevoie să mă conduci pînă în cameră. Am s-o găsesc singură.

Dacă observă că vocea îi tremura, Travis nu spuse nimic. O luă de mînă şi o conduse pe culoarul întunecos, spre uşa din capăt.

Braţul lui îl atinse pe al ei cînd deschise uşa.

– Cred că bagajele sînt înăuntru.

– Da, probabil, răspunse Emily, negăsind altceva mai bun de spus.

Travis aruncă o privire în cameră, apoi dădu din cap.

– Sînt în colţul de lîngă fereastră.

Îl privi nedumerită.

– Săculeţii, îi explică el.

Emily se smulse din buimăceală şi intră grăbită. Travis rămase în uşă. Ştia că ar fi trebuit să închidă uşa şi să plece. Dar nu se putea îndura să se mişte şi, aşa să-l ajute Dumnezeu, nu putea înceta nici s-o privească.

Emily stătea prea aproape de pat, iar în mintea lui se iveau cu repeziciune tot solul de posibilități.

Glasul îi coborî pînă la şoaptă.

– Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

– Mulţumesc.

– Noapte bună, Emily.

– Noapte bună, Travis, şopti şi ea.

Nu se mişcă nici acum. Emily făcu un pas

– E cald aici, nu-i aşa?

– Ţi-e cald?

– Da.

– Şi mie.

– Tu unde dormi?

– În apropiere, răspunse el. Dacă strigi, n-am să te-aud.

– N-am să strig.

– Dar dacă...

– Ai să m-auzi.

– Da.

– Voi încerca să nu te deranjez.

Zîmbetul lui era imposibil de atrăgător.

– M-am deranjat deja, Emily, şi după cum

te uiți la mine, aş zice şi tu eşti deranjată.

Emily nu încercă să susțină că nu ştia la ce se referea. Mai făcu un pas spre el, în timp ce şi Travis venea spre ea. Şi deodată, fu în brațele lui, sărutîndu-l cu toată pasiunea pe care o adunase în suflet.

Un sărut nu era de ajuns. Înnebunită să ajungă cît mai aproape de el cu putință, îl cuprinse cu brațele pe după gît. Degetele i se încleştară în părul lui, în timp ce gura lui o pustiia pe a ei.

Nu se mai sătura de ea. O ridică, ținînd-o strîns, dar senzația pe care o dorea era înăbuşită de haine.

Gemînd frustrat, începu să-i scoată hainele, însă fără să-şi desprindă o clipă gura de a ei.

Era atît de fierbinte şi dornică şi, doamne, avea un gust delicios. Îi descheie bluza, i-o smulse din cingătoare, apoi îi trase bretelele combinezonului de pe umeri.

Mîna i se strecură sub material, începînd să-i mîngîie sînul.

Senzația pielii ei netede pe bătăturile din

palmă îl făcu să-şi piardă şi mai mult controlul. Îl excita atît de tare, încît abia mai putea să gîndească. O dorea mai mult decît îşi dorise vreodată o femeie.

Închise uşa cu piciorul, făcu un efort să se desprindă de ea şi-i spuse în termeni fără nici un echivoc ce voia să-i facă.

Cînd termină, o apucă de braţe cu mîinile.

– Da sau nu, Emily?

Emily nu voia să ia hotărîrea. O silea să răspundă de propriile ei fapte, şi ar fi preferat să se lase dusă de val.

Recunoaşterea adevărului o ajută să-şi vină în fire. Se desprinse de el, clătinînd din cap.

– Nu, nu se poate. Vreau şi eu, Travis, dar n-ar fi bine.

Gîfîia, şi nu-şi putea trage răsuflarea. Îşi trecu degetele prin părul lui, cumplit de frustrată.

Propria lui frustrare îl făcea să pară furios.

– Din cauza lui O'Toole?

– A cui?

Travis îşi încleştă fălcile.

– A omului cu care vrei să te măriți.

Emily observă că bluza îi era desfăcută şi se grăbi să şi-o încheie la loc.

– Eram o fată morală pînă te-am întîlnit pe tine, Travis. Nu ştiu ce mi s-a întîmplat.

– Pofta, asta s-a întîmplat. Patima. Asta-i tot, Emily.

– Nu te supăra pe mine.

– Nu sînt supărat. N-ar fi trebuit să ajung atît de departe.

Deschise uşa, apoi se întoarse din nou spre ea.

– Mă doreşti, nu-i aşa?

– Ştii bine că da.

Îi văzu lacrimile din ochi, dar îşi împietri inima.

– Ştii ce cred eu? Cred că, atunci cînd vei fi în pat cu O'Toole, ai să te gîndeşti la mine.

Uşa se trînti peste profeția lui.

Capitolul 8

Îl ura pentru că avea dreptate. Niciodată n-avea să-l poată uita, iar dacă se mărita cu Clifford O'Toole, de fiecare dată cînd o atingea avea să se gîndească la Travis.

Căsnicia lor urma să fie o mascaradă, desigur. Domnul O'Toole avea să fie nefericit, şi ea la fel, deşi probabil nu mai nefericită decît era acum.

Se sucea şi se învîrtea în patul dublu de cîteva ore, cu gîndul la toată încurcătura.

Voia să dea vina pe Travis pentru că-i complicase planurile, dar era destul de cinstită ca să recunoască adevărul; că propria ei

mîndrie o făcuse să se împotmolească. Atunci cînd Randolph o lăsase singură la altar, Emily fusese atît de copleşită şi ruşinată încît se repezise orbeşte să se logodească din nou.

Nu fusese distrusă de trădarea lui Randolph. Nu-l iubise niciodată, şi numai mîndria şi încăpăţînarea ei prosteasca o împiedicaseră să recunoască.

Ce proastă fusese! Îşi amintea că se lăudase în faţa părinţilor ei că numai ea era responsabilă de propriul ei viitor, şi nimeni altcineva. Crezuse cu adevărat că-şi putea controla propriul destin şi încercase din răsputeri să facă acest lucru, cu rezultate dezastruoase. În mai puţin de o săptămînă, toate se încurcaseră în jurul ei, graţie lui Travis.

Destinul ei o luase razna, şi totul numai fiindcă se îndrăgostise de cine nu trebuia.

Cum se putuse întîmpla un asemenea lucru atît de repede? Doar iubirea trebuia să se clădească treptat, în timp, nu? Nimeni nu se îndrăgostea cu adevărat de la prima vedere. De ce trebuia să fie ea altfel? Atracţia ei pen-

Pentru Travis nu conta. N-avea de gînd s-o lase să meargă mai departe şi încerca să se convingă că nu era decît patimă din partea ei şi nimic mai mult. Îşi amintea că Travis o numise poftă, iar ea îşi spusese că tare ar mai fi vrut să-i dea în cap cu tigaia lui Millie, pentru că- şi închipuise aşa ceva. Poate că ghicise prin ce chinuri trecea din cauza lui.

Era copleşită de propriile ei gînduri ruşinoase. Niciodată, în trecut, nu mai avusese porniri violente, dar nici pe Travis nu-l cunoscuse, iar una şi cu cealaltă păreau să meargă mînă-n mînă. Numai el era de vină că se simţea atît de nefericită, nu numai că încerca să-i fure inima, dar o mai şi transforma într-o scorpie cu intenţii criminale. Seara, cînd Travis ieşise din cameră, cochetase cu ideea de a-l împuşca în dos – unde, era sigură, i se afla creierul.

Emily îşi aruncă pătura în lături, se dădu jos din pat şi începu să se plimbe prin cameră. Ce Dumnezeu avea să facă în legătură cu domnul O'Toole? Nu se putea mărita cu el, desigur, dar cum să-i spună?

Se gîndi să-i scrie o scrisoare prin care să-i explice că se răzgîndise, apoi conchise că ar fi fost o laşitate să scape cu ajutorul unui mesaj rece şi impersonal.

În nici un caz nu-i plăcuse biletul primit de la Randolph şi Barbara, şi se îndoia sincer că domnului O'Toole i-ar fi plăcut aşa ceva.

Voia, nu voia, trebuia să i-o spună faţă-n faţă, iar acum nu putea decît să se frămînte şi să se roage să-şi găsească vorbele potrivite pentru a nu-i da senzaţia că-l trădase.

Nişte şoapte care se auzeau din hol îi atraseră atenţia.

Merse tiptil pînă la uşă, se rezemă de ea, apoi i se păru că aude un pistol căruia îi era tras cocoşul.

Pe coridor se aflau cel puţin doi oameni, poate chiar trei. Unul dintre ei era Travis, căci îi recunoştea glasul şoptit.

Cel cu care vorbea plecă în grabă, fără a se osteni să nu facă zgomot. Cizmele sale bocăniră pe podele, îndepărtîndu-se.

Apoi auzi o uşă trîntită. Pe Travis, însă, nu-l auzi plecînd. Îşi înfruntă curiozitatea un

minut îndelungat, apoi se hotărî să vadă ce se întîmpla.

Tocmai răsucea încet mînerul uşii, cînd Travis îi vorbi.

– Du-te înapoi în pat, Emily.

Emily scoase un mic ţipăt, tresărind. Deschise larg uşa, uitînd că avea pe ea numai cămaşa de noapte, iar cînd îl văzu pe Travis făcu un pas înapoi.

Travis era chiar lîngă uşă, tolănit pe un scaun. Părea să stea foarte comod. Capul i se rezema de tocul uşii, iar picioarele şi le ţinea întinse în faţă, încrucişate la glezne.

Nu trebuia să-l întrebe ce făcea. Ştia deja - şi, Doamne sfinte, cum ar fi putut să nu-l iubească? Stătea treaz toată noaptea, numai ca să se asigure că ea era în siguranţă.

– Travis, am zăvor la uşă. Nu e nevoie să-ţi faci griji pentru mine.

– Du-te la culcare.

– Eşti atît de bun să te uiţi la mine, te rog? Încerc să-ţi explic că...

N-o lăsă să termine.

– Eşti în cămaşă de noapte?

Întrebarea o puse pe gînduri.

– Da.

– Dacă mă întorc, n-ai s-o mai ai mult timp pe tine. Vrei să fiu mai concret?

– Nu. Noapte bună, Travis.

– Mă aşteptam să fim de aceeaşi părere

Închise uşa şi se rezemă de ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Nu putea să plîngă, îşi spuse.

Ar fi făcut prea multă gălăgie, şi atunci Travis ar fi ştiut adevărul, sau măcar l-ar fi bănuit.

Era îndrăgostită de el.

Emily nu dormi mult în noaptea aceea, dar dimineaţa cînd coborî se simţea înviorată.

Luase cîteva decizii importante în legătură cu viitorul ei şi, pentru prima oară de multă vreme, avea senzaţia că era din nou stăpînă pe situaţie. De la fiascoul cu Randolph, se repezise de la o hotărîre pripită la alta, dar din fericire acum îi venise mintea la cap.

Era uşurată pentru că-şi dăduse seama la

imp ce greşeală îngrozitoare ar fi făcut dacă se mărita cu domnul O'Toole. Mai avea şi inima frîntă, fiindcă ştia că trebuia să-l părăsească pe Travis.

Niciodată n-avea să afle ceea ce simţea cu adevărat pentru el. Nu era genul care să se însoare şi, dacă i-ar fi spus că-l iubea, nu l-ar fi făcut decît să se simtă stînjenit. Poate că i-ar fi părut şi rău pentru ea, iar o asemenea posibilitate o îngrozea.

Fie ploaie, fie vînt, avea să se arate veselă în preajma lui. Putea să plîngă oricît de mult poftea, după ce lua diligenţa şi pornea spre casă. Travis, însă, n-avea să vadă nici o singură lacrimă.

– Nu-i aşa că-i o zi frumoasă, Millie? întrebă ea, intrînd în bucătărie. Bună dimineaţa, Travis, adăugă, cînd îl văzu intrînd pe uşa din spate.

Travis o privi încruntat şi mormăi un fel de salut. Se vedea clar că era prost dispus, iar Emily preferă să se poarte ca şi cum n-ar fi observat.

Millie puse pe masă, în faţa ei, un castron

mare cu păsat de ovăz. Emily presără deasupra zahăr şi-l mîncă pe tot. Bău şi două pahare mari de lapte.

Nici Millie nu era prea bine dispusă. Se tot uita de la Emily la Travis şi, din cînd în cînd, mormăia cîte ceva şi clătina din cap.

În clipa cînd Travis plecă să înşăueze caii, se aşeză lîngă Emily.

– Tot mai eşti hotărîtă să te muţi cu cătel, cu purcel la Golden Crest?

Felul ei colorat de a vorbi o făcu pe Emily să zîmbească.

– Da, răspunse ea, dar...

– Pentru numele Atotputernicului, nu mai fi aşa de încăpăţînată. Toată viaţa o să ai inima frîntă dacă te măriţi cu cine nu trebuie.

Emily o bătu pe dosul mîinii. Indignarea şi îngrijorarea lui Millie o înduioşau.

– N-am să mă mărit cu Clifford O'Toole.

Capul lui Millie se ridică brusc.

– Nu?

– Nu, nu mă mărit, dar îi sînt datoare să i-o spun în faţă.

– Apă de ploaie.

– Aşa se cuvine, insistă Emily.

– Travis ştie?

Emily clătină din cap.

– Am să-i spun mai tîrziu, cînd va fi mai bine dispus. Şi-n plus, dacă-i spun acum, s-ar putea să nu mă mai ducă la Golden Crest, şi-i sînt datoare domnului O'Toole să-i explic de ce m-am răzgîndit.

John intră în bucătărie, cu săculeţii ei în braţe.

– Mă duc să i-i dau lui Travis, spuse el, ieşind grăbit prin spate.

Emily îl zări pe Travis scoţînd caii din grajd. Se ridică, întorcîndu-se spre Millie.

– Îţi mulţumesc că-ţi faci atîtea griji pentru mine.

– Doar aşa fac prietenii, nu?

Ochii lui Emily se umplură de lacrimi.

– Într-adevăr, confirmă ea.

– Ai să mai treci pe-aici la întoarcere?

– Am să-ncerc, îi promise Emily.

Millie o bătu pe umăr.

– Ai o inimă bună, fato. Dacă-ţi spune ci-neva altfel, să nu-l crezi!

Emily avea senzaţia că se despărţea de cea mai bună prietenă. Ieşi grăbită pe uşă, înainte de a începe să plîngă, se opri să-i mulţumească lui John, apoi alergă la Travis.

John şi Millie rămaseră unul lîngă altul, privindu-i pe cei doi cum plecau.

Călăreau de aproape o oră, cînd Emily rupse tăcerea pentru a-i pune lui Travis o întrebare.

– Cît ne va lua pînă să ajungem la Golden Crest?

– Un timp, răspunse el vag. Eşti grăbită?

– Da... începu ea.

Voia să-i spună că, cu cît ajungeau mai repede la destinaţie, cu atît aveau să poată pleca mai curînd, dar înjurătura lui Travis o întrerupse.

– La dracu'!

– Poftim?

– La dracu'! mormăi el din nou.

Se vedea clar că era la fel de indispus. Emily aşteptă cîteva minute, înainte de a-l vorbi din nou.

- Aş dori să-ţi cer o favoare.

- Nu.

Îi ignoră răspunsul.

- Cînd ajungem la Golden Crest, ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai să mă contrazici. Orice i-aş spune domnului O'Toole, te rog să nu spui nimic. De acord?

- Iar ai să-ţi joci numărul cu neputinţa, aşa-i? Dacă nu e compet idiot, lucru de care mă cam îndoiesc, o să se prindă imediat.

Emily oftă sonor, frustrată.

- Ai să-ncerci, măcar? Şi să nu-ndrăzneşti să mă mai faci nebună, adăugă ea, cînd Travis se întoarse în şa, privind-o de parcă s-ar fi pregătit să-i spună că-şi ieşise din minţi.

- Dacă juponul se potriveşte, Emily...

- A, şi, te rog, să nu-mi spui Emily în faţa lui.

- Juponul se potriveşte, ba bine că nu.

Refuză să-l contrazică. Se gîndi să-i spună ce plan îşi făcuse, apoi conchise că, întrucît Travis era într-o dispoziţie atît de nesuferită, era mai bine să aştepte. Şi-n plus, în

actuala lui stare de spirit, era destul de sigură că dacă recunoştea că se ducea ia domnul O'Toole ca să-i spună că nunta se contra-manda, Travis ar fi întors caii din drum, pornind înapoi spre Pritchard. N-ar fi înţeles cît de important era pentru ea să-i explice personal, în loc de a trimite doar un mesaj. Niciodată n-ar fi putut să fie atît de crudă cu cineva. Ştia din proprie experienţă cum era.

Îşi petrecu restul călătoriei făcîndu-şi griji. Spera ca domnul O'Toole să nu aibă un temperament inflamabil, căci gîndul unei confruntări violente cu el îi dădea dureri de stomac, iar cînd începură urcuşul pe ultima pantă spre creastă, era atît de nervoasă încît îi tremurau mîinile.

După ce trecură de cotitură, Travis văzu puşca îndreptată spre ei, printre crengile copacilor.

Emily văzu baraca dărăpănată, aplecată precar într-o parte, în mijlocul curţii pline de noroi de pe culmea colinei, şi se încruntă.

Unde era casa cea mare a domnului O'Toole? În scrisori, îi spusese că stătea cui-

bărită în nori, pe vîrful dealului, şi întrucît ea şi Travis n-aveau unde să mai urce, nu putea trage decît o singură concluzie. Desigur, Travis greşise drumul, iar casa cea frumoasă a domnului O'Toole se afla dincolo de creastă.

– Emily, treci lîngă mine, în dreapta. Imediat.

Tonul şoaptei lui o grăbea clar. Emily îşi mînă calul înainte, în spaţiul dintre cornişa de stîncă şi Travis, dar nu se alarmă decît cînd îi văzu expresia.

– S-a-ntîmplat ceva? întrebă ea în şoaptă.

– S-ar putea.

Travis privea atent un pîlc de copaci din-spre apus.

Era clar că ceva îi atrăsese atenţia într-acolo. Emily se aplecă în şa, privind pe lîngă el. Totuşi, nu vedea nimic în neregulă şi-şi spuse că era doar prudent.

Întoarse capul din nou spre baracă, tocmai cînd uşa din faţă se deschise cu un scîrţîit sonor, şi apăru grăbit un om îmbrăcat ridicol. Emily făcu ochii mari, căci în viaţa ei nu mai văzuse pe cineva ca el. Era înalt,

slăbănog şi atît de murdar, încît s-ar fi confundat cu noroiul, dacă n-ar fi avut pe cap un joben negru comic, şi pantalonii maro susţinuţi cu nişte bretele roşii de satin, peste bluza pătată.

Îl privi cum îşi potrivea bretelele în timp ce venea spre ea.

– Doamne sfinte...! şopti.

Travis îl aşteptă să ajungă în mijlocul curţii, apoi îi ordonă să se oprească.

– Spune-i prietenului tău să arunce puşca, altfel trag.

Străinului nu-i plăcea să primească ordine. Mîji ochii, privindu-l lung pe Travis înainte de a accepta.

– Dă-ti jos din ăi copaci, Roscoe! strigă el, înainte de a se întoarce spre Emily. Tu eşti Finnigan aia? o întrebă.

Travis nu-i lăsă timp să răspundă.

– Da' dumneata cine eşti?

Privirea necunoscutului oscilă la unul la altul. Emily avu impresia că nu se putea hotărî dacă să mintă sau să spună adevărul. Individul acela dezgustător îi amintea de un

rozător şi, de fiecare dată cînd se uita spre ea, Emily simţea că i se crispa stomacul.

– O'Toole. Clifford O'Toole. Ea-i mireasa noastră?

Emiiy scoase o exclamaţie. Dumnezeule mare, rozătorul şi Clifford O'Toole erau unul şi acelaşi.

– Nu, nu-s mireasa nimănui, izbucni ea.

– Mireasa *voastră?* întrebă Travis în acelaşi timp.

– O-mpărţim, răspunse pe un ton firesc Clifford. Aşa, ca-ntre fraţi, adăugă el ridicînd din umeri, iar Emily fu gata să jure că văzuse o muscă zburîndu-i de sub joben.

– Cîţi fraţi sînteţi? întrebă Travis pe acelaşi ton blajin pe care-l folosise şi Clifford.

- Doar Roscoe şi cu mine, răspunse Clifford, înainte ca privirea să i se îndrepte din nou asupra lui Emily. Tu eşti aia, nu?

Înnebunită, Emily scutură din cap.

– Nu! insistă ea.

Îşi dădu seama că nu era răspunsul pe care-l dorea Clifford O'Toole. Mîna i se apropie de pistolul vîrît la cingătoare. Îl măsură pe

Travis cu o privire scurtă, apoi se răzgîndi brusc, lăsîndu-şi mîna în jos pe lîngă trup.

– Atunci, cine eşti?

Emily îşi îndreptă umerii, îl zvîntă cu o privire şi spuse:

– Sînt doamna Travis Clayborne.

Dacă fu surprins de minciuna ei, Travis nu arătă. Rămase atent la Roscoe, fratele lui Clifford, care se apropia în fugă.

Emily era prea zguduită ca să-l privească. În sfîrşit, înţelesese sensul explicaţiei lui Clifford. Cei doi fraţi intenţionau să împartă aceeaşi femeie şi, Dumnezeule mare, simplul gînd o făcea să-i vină să verse. Continua să se uite la ruzătorul scîrbos din faţa ei. O, cît ar mai fi vrut să se repeadă la el cu ghearele, pentru că o minţise în scrisori!

Clătină din cap. Nu, nu era posibil să le fi scris el, îşi dădu ea seama. Paginile acelea erau scrise de un gentleman rafinat şi se vedea clar că OToole n-avea nici un oscior rafinat în tot trupul.

N-ar fi putut să scrie nici poeziile, desigur, iar Emily se îndoia că era în stare să-şi scrie,

sau să-şi citească măcar propriul nume. În ce Dumnezeu se băgase?

Făcu greşeala să se uite la Roscoe. Acesta semăna cu fratele lui şi era întru totul la fel de jegos. Totuşi, joben pe cap nu avea. Îşi înfăşurase părul într-o eşarfă de mătase roşie, ca într-un turban, iar după cum se hîlzea la ea, părea să fie foarte fudul de felul cum se împopoţonase.

Emily voia să plece cît mai repede. Îl găsea pe Roscoe scîrbos şi dezgustător, dar Clifford era şi mai rău. O speria. Avea în ochi o răutate care făcea să i se zgîrcească pielea pe trup.

Travis voia şi el să plece, dar pe moment nu putea. Ştia că trebuia să mai fie încă cel puţin un om care-i pîndea, şi încerca să-l localizeze, fiind în acelaşi timp atent şi la Clifford şi Roscoe O'Toole.

– Dacă nu eşti a noastră, ce caţi acilea? întrebă Clifford.

– Am greşit drumul, minţi ea. Travis, cred că e timpul să plecăm.

– N-o tuliţi nicăieri, insistă Clifford.

– Dacă asta nu-i muierea noastră, atunci aia unde-i? îşi întrebă Roscoe fratele.

– Văzuşi o femeie pe nume Finnigan? o întrebă Clifford.

Emily se pregătea să răspundă că nu, cînd se răzgîndi. Dacă-şi închipuiau că mireasa lor era în drum spre ei, poate i-ar fi lăsat mai uşor să plece.

După expresiile celor doi fraţi, îşi dădu seama că şansele erau mici, dar altă cale nu avea, aşa că încercă.

– De fapt, soţul meu şi cu mine am întîlnit o domnişoară numită Finnegan. Ia să vedem, cum mi-a spus că se numea...? Barbara? Nu, nu Barbara... Emily, adăugă ea, dînd din cap.

– E mişto? întrebă Roscoe.

– A, da, e foarte drăguţă.

– Şi unde-o-ntîlnirăţ'? se interesă Clifford.

– Tocmai plecam de la pensiunea soţilor Perkins, cînd a sosit. Probabil că însoţitorul ei are să v-o aducă mîine.

– Un singur om vine cu ea? vru să ştie Clifford.

Emily dădu din cap.

– Da. Îmi amintesc şi numele lui. Danie Ryan. Poate aţi auzit de el.

Cei doi fraţi clătinară din capete.

– Nu-l ţinem minte, răspunse Roscoe. De ce crez'că l-am cunoaşte?

– Pentru că are o reputaţie foarte răspîndită, spuse Emily.

Vocea îi tremura, şi se rugă în sinea ei ca fraţii O'Toole să nu observe. Dacă ştiau cît se temea, ar fi putut trage concluzia că mintea, iar atunci jocul ar fi luat sfîrşit.

– E magistrat al Statelor Unite.

Clifford se încruntă. Roscoe scuipă pe pămînt.

– Un om al legii vine-acilea? mormăi el spre fratele său. Nu-mi place cum sună.

– Nici mie nu-mi place, răspunse Clifford.

Travis nu mai dădea atenţie conversaţiei. Continua să cerceteze copacii cu privirea.

– Poate ne tragem două mirese, şopti Roscoe, destul de tare pentru ca Emily şi Travis să audă.

Clifford dădu din cap şi, din felul cum se uita la Travis, se vedea clar că se hotărîse.

Travis văzu lucirea argintie din copacul de la răsărit chiar în clipa cînd Clifford strigă:

– Trage, Giddy!

Pistolul lui Travis ieşi din teacă, trăgînd, înainte ca O'Toole să-şi fi terminat strigătul.

Din copac se auzi un urlet, o creangă se rupse, şi toţi cu excepţia lui Travis se întoarseră într-acolo, pentru a-l vedea pe complicele fraţilor O'Toole prăbuşindu-se la pămînt.

Clifford şi Roscoe erau destul de isteţi ca să nu-şi folosească armele. Roscoe aruncă puşca şi ridică mîinile, dar Clifford se încăpăţînă să şi le ţină pe lîngă trup. Avea pumnii strînşi.

– L-a omorît pe Giddy, mormăi Roscoe.

– Nu era nevoie, spuse Clifford.

Cei doi fraţi schimbară o privire, apoi începură să se îndepărteze încet unul de altul.

Se opriră cînd Travis trase cocoşul pistolului.

– Ia-o înaintea mea, în josul pantei, îi spuse el lui Emily.

Nu trebui să repete. Emily era atît de înspăimîntată, încît fu cît pe ce să scape frîul

cînd își întoarse calul în loc. Travis n-o înfrednicise nici cu o privire, din clipa cînd îl văzuse pe banditul ascuns în copac, cu puşca.

O ignoră şi acum, în timp ce continua să se uite după alți frați ascunşi la pîndă, în aşteptarea unei ocazii de a-l prinde într-o ambuscadă – dar, fir-ar să fie, nu-i vedea nicăieri, iar timpul trecea.

Îi puse pe Roscoe şi Clifford să-şi arunce armele în troaca de adăpat, apoi să facă acelaşi lucru şi cu cizmele. După ce terminară, le ordonă să se culce pe burtă, cu mîinile la ceafă.

Nu-şi luă privirea de la ei, lăsîndu-şi calul să găsească drumul în josul cărării.

Se întoarse abia cînd fraţii nu se mai văzură, iar atunci îşi mînă armăsarul la galop. Ajunse lîngă Emily şi-i bătu calul pe crupă, făcîndu-l şi pe acesta s-o ia la galop.

Rămase intenţionat în urma ei, ca să-i acopere spatele, iar din acest motiv reprezenta o ţintă uşoară. Împuşcătura îl luă prin surprindere. Glonţul îi intră în spate, arzîndu-l

ca focul. Simți că aluneca într-o parte şi, cu ultimele puteri, se aruncă înainte. Agățîndu-se cu mîna stîngă de coama calului, încercă să se întoarcă pentru a trage cu dreapta.

Era prea slăbit ca să ridice arma. Emily încerca să-l ajute. Vru să-i spună să meargă mai departe, dar nu reuşi să rostească decît un cuvînt scrîşnit:

– Nu...

În clipa următoare, Emily îi luă pistolul din mînă. Travis încercă să se concentreze asupra ei, dar prin fața ochilor îi plutea o ceață tot mai deasă. Ştia că mai erau cîteva secunde pînă să-şi piardă cunoştința şi dorea cu disperare ca înainte s-o ducă la loc sigur.

– Pleacă de-aici... şopti el.

– Ține-te bine! strigă Emily.

Întinse mîna, îi luă căpăstrul şi-i sili armăsarul să cotească, împreună cu al ei, spre desişul de la poalele primei pante. În jurul lor răsunau împuşcături, cînd ajunseră la adăpostul brazilor. Caii cotiră încă o dată, apoi se opriră brusc, la marginea unei prăpăstii.

Travis încercă să se ridice, dar îşi dădu

seama de greşeală cînd simţi că începuse să cadă. O auzi pe Emily strigîndu-i numele, cu o clipă înainte de a-l înghiţi întunericul.

Emily îşi ridică piciorul peste cal şi sări la pămînt.

– Travis, ridică-te! îl imploră, alergînd spre el. Doamne, Te rog, nu-l lăsa să moară!

Travis căzuse pe o parte şi zăcea răsturnat parţial peste un bolovan. Se lovise cu capul de o piatră, şi peste tot se vedeau pete de sînge.

Emily îngenunche lîngă el şi îl întoarse uşor, ca să-i vadă spatele. Apoi scoase un ţipăt prelung, chinuitor, şi ceva păru să explodeze într-însa. O cuprinse o asemenea furie, încît abia mai era în stare să gîndească.

Un glonţ lovi stînca de lîngă ea. Emily îşi veni în fire cît ai clipi. Puse pistolul lui Travis la loc în teacă, pentru a-şi putea folosi ambele mîini, şi începu să-l tîrască la adăpost.

Se gîndea doar să-l ducă în adîncul pădurii. Apoi, văzu o crevasă adîncă, între stîncile dintr-un capăt al prăpastiei, şi se întoarse să-l tragă într-acolo. Ştia că nu-i putea ataca

nimeni pe la spate, şi nici din părți. Trebuia să vină spre ei din față, iar atunci avea să-i împuşte ca pe nişte fiare turbate ce erau.

Nu ştia de unde-i veneau puterile, dar îşi spuse că probabil Dumnezeu îi dădea o mînă de ajutor. Îl ascunse pe Travis în crevasă, îl întoarse pe o parte, apoi îi luă din nou pistolul în mîini.

Roscoe sosi primul. Emily îl împuşcă în coapsă. Individul scoase un răcnet de furie şi dispăru, sărind într-un picior.

– Cățeaua m-a nimerit, Clifford! mugi el. Acuma chiar că tre' s- o omor.

– Eşti rănit rău? strigă Clifford.

– Îmi curge sîngele ca la un porc, da' mi-a ciupit doar carnea. Las-o c-o omor eu, să vezi de nu!

– Numai după ce-o luăm, cu rîndul! răspunse Clifford. O să urle de durere, Roscoe.

Cei doi frați continuau să strige unul la altul.

Încercau s-o sperie, fiecare descriind în detalii obscene ceea ce avea de gînd să-i facă.

Emily era deja speriată îngrozitor însă şi nimic din ce spuneau nu putea s-o îngrozească şi mai rău.

Ştia că, atîta vreme cît strigătele rămîneau îndepărtate, ea şi Travis erau în siguranţă. Puse pistolul pe pămînt, îşi ridică fusta şi rupse o fîşie din jupon, ca să-l bandajeze. Cămaşa lui Travis era îmbibată în sînge, în partea din faţă-dreapta. I-o desprinse de trup, văzu gaura mică din piele şi-şi dădu seama că glonţul îl străbătuse dintr-o parte în alta. Spinarea-i era plină de sînge. Apăsă bandajul pe rană, apoi înfăşură pe deasupra altă fişie lungă smulsă din jupon.

Dintr-o dată, strigătele încetară. Emily luă pistolul şi rămase în aşteptare. Secundele treceau ca tot atîtea ore. Roscoe scoase capul printre crengile unui copac. Se retrase înainte de a apuca să-l ocheascâ.

– S-a vîrît între stînci! strigă el spre fratele său. Nu putem s-ajungem la ea decît prin faţă. Şi-atuncea, o să ne- omoare!

- Las-că nu ne-omoară ea, răspunse Clifford. O s-o prindem.

Emily nu credea că putea fi mai îngrozită de-atît. Apoi, Roscoe strigă spre fratele său:

– O lăsăm între ăle stînci pîn-o s-o scoaţă foamea afară?

– Nu, o luăm cu asalt la noapte. Pe-ntuneric n-o să ne vază că venim.

Emily începu să se roage din nou. Ştia că nu aveau aproape nici o şansă de supravieţuire, dar dacă Dumnezeu le putea trimite un ajutor, avea să-i fie cum nu se putea mai recunoscătoare.

Dacă însă trebuia să moară unul dintre ei, atunci măcar să fie ea aceea. Totul se întîmplase numai din vina ei, nu dintr-a lui Travis, care era un om bun şi civilizat. Nu merita să moară astfel.

Dumnezeu nu-i răspunse la rugăciune cîteva ore, timp în care o tot sîcîiau strigătele şi chiotele celor doi fraţi.

Totuşi, pînă la urmă îi răspunse, iar Emily îşi dădu seama că a fi trebuit să formuleze mai precis cererea.

I-l trimise pe Jack Chiorul.

– Miss Emily, sînteţi bine?

Auzi şoapta venind de sub marginea prăpastiei.

– Cine e? şopti ea.

Nu-i răspunse nimeni, aşa că repetă întrebarea.

– Io mi-s... Jack.

– Jack? Chiar tu eşti?

– Taman aşa am zis.

– Eşti pe stînci, sub mine şi Travis?

– M-am tîrît p-un prag. Nici o grije; nime' nu poa' s-ajungă mai sus fără să cadă-n canion.

– Jack, fraţii O'Toole încearcă să ne omoare!

– Ghicii şi io atîta lucru, îndată ce-auzii împuşcăturile. Nu pot s-ajung la dumneavoastră, Miss Emily.

– Poţi să te duci să chemi ajutoare? Travis a fost împuşcat în spate.

– Atuncea-i pe ducă, şopti Jack.

– Nu! negă Emily cu înverşunare.

– La mine degeaba ţipaţi.

Îi auzi tonul îndărătnic şi înţelese că se străduia să urce. Dumnezeule, nu aveau timp

pentru aşa ceva! Nu-şi dădea seama cît de periculoasă era situaţia?

– Îmi pare rău, şopti ea. O, Jack, mi-e atît de frică! Îţi mulţumesc că ai venit după noi.

– Nu pentru el am făcut-o, ci pentru dumneavoastră. Mi-aţi căzut cu tronc, Miss Emily, şi am venit ca să-mi declar intenţiile.

– Jack, nu e momentul! strigă ea. Te rog, du-te şi cheamă în ajutor.

– O să vă coste. Vreau ăia cinci dolari înapoi, şi-ncă cinci, ca să-mi cumpăr neşte haine fandosite de făcut curte. Totuşi, să nu credeţi că voi să mă-nsor cu dumneavoastră. Altceva am io-n minte.

Emily închise strîns ochii. Nu voia ca Jack să piardă timpul cu vorba, dar îl cunoştea destul de bine ca să ştie că nu putea să-l grăbească. Avea să plece după ajutoare cînd era gata, nici o clipă mai devreme.

– Nu vreţi să ştiţi ce voiesc?

– Ba da, Jack, spune-mi ce doreşti, răspunse ea, fără să-şi poată ascunde disperarea din voce.

– Voiesc să luaţi cina cu mine-n sufra-

geria de la pensiunea Pritchard. Trebe să mă luați de braț și io să vă conduc înăuntru, și nu vă sculați să plecați înaintea mea. Facem tîrgul?

– Da, Jack, îl facem.

– Atuncea io plec.

– Repede, Jack, și ai grijă!

Travis gemu, dar Emily nu-și putea desprinde atenția dinspre intrarea în ascunzătoare timp destul ca să vadă dacă avea ochii deschiși sau închiși.

– O să fie bine, Travis, șopti ea.

Clifford trecu în fugă prin dreptul intrării. Emily nu avu timp să armeze pistolul, înainte de a dispărea în cealaltă parte. Apucă patul armei cu ambele mîini, ca să-l țină fix. Își întinse brațele înainte. Pe față îi șiroiau lacrimi, dar nu îndrăznea să-și ia mîna de pe pistol ca să și le șteargă. Trebuia să se concentreze și, în primul rînd, să se roage.

Travis deschise ochii și o privi. Îi văzu pistolul în mîini, îi auzi suspinul din piept, și vru mai mult decît orice s-o ia în brațe și s-o consoleze. Nu se putea mișca. Știa că era

ceva în neregulă, dar nu-şi putea da seama ce anume. Părea să fie ţintuit peste un obiect ascuţit, care-i ardea îngrozitor spatele.

Încercă să se concentreze asupra împrejurimilor. Emily stătea aşezată în faţă, cu spatele rezemat de pieptul lui. Pe pămînt se vedeau două dîre lungi ducînd la ea, şi trecu un timp pînă-şi dădu seama că cineva trăsese ceva greu prin poiana îngustă.

Îl tîrîse la adăpost. Dumnezeule mare, în clipa aceea totul îi reveni în minte cu o claritate uluitoare. Fusese împuşcat, iar Emily stătea în faţa lui ca să-l protejeze. Pesemne că fraţii O'Toole erau încă afară, şi o lăsase pe Emily să lupte cu amîndoi.

Trebuia s-o scoată dracului de-acolo.

Îi şopti numele, făcînd un efort să rămînă treaz.

– E-nily, ce faci? Trebuie să pleci de-aici.

Fără să se întoarcă, Emily îi răspunse în şoaptă:

– E-n regulă, dragostea mea. Acum poţi să dormi. Am să te apăr eu.

Dar pe ea cine avea s-o apere?

Nu, nu, nu era bine. El trebuia s-o apere, ştia – şi, Doamne, nu voia să doarmă; voia să-i ia pistolul din mîini şi să-i împuşte pe ticăloşii aceia pentru că o făcuseră să plîngă. Apoi, valurile negre se repeziră dintr-o dată spre el, şi din nou fu cufundat în întuneric.

Emily nu ştia de cît timp stătea acolo, spe-rînd şi rugîndu-se. Situaţia devenea dispe-rată. Asfinţitul se apropia cu repezicune, şi se îndoia că ajutoarele aveau să sosească îna-inte de căderea nopţii.

Îi reaminti lui Dumnezeu că pentru El si-tuaţiile disperate nu erau dificile şi, deşi nu ştia ce-avea să se întîmple, era pregătită pentru tot ce putea fi mai rău.

Numai un singur gînd o mai însufleţea. Avea să moară apărîndu-l pe omul pe care-l iubea.

Capitolul 9

Zgomotul împuşcăturilor în apropiere îl trezi pe Travis. Avu nevoie de mult timp pentru a-şi găsi puterea de a deschide ochii, iar cînd reuşi în sfîrşit, avu impresia că se uita la albastrul cerului.

Dintr-o dată, cerul începu să se mişte. Nu înţelegea ce se întîmpla.

Închise ochii şi încercă să se concentreze asupra şoaptelor care pluteau în jurul lui, iar cînd îşi putu limpezi privirea din nou, văzu un bărbat aplecat deasupra... un bărbat înalt, cu ochi albaştri.

Era Cole?

Nu, îşi dădu el seama, nu era fratele lui. Era altcineva.

Străinul îl mişca. Lui Travis îi căzu capul în piept, dar ochii-i rămaseră deschişi.

Privi uimit un obiect de aur lucitor, pe care necunoscutul îl purta prins la vesta sa de piele. Părea a fi un ceas de buzunar.

O auzi pe Emily şoptind ceva.

Îl întreba pe străin dacă mai aveau timp să ajungă la pensiunea soților Perkins înainte de căderea întunericului, şi numai cînd i se adresă cu „domnule Ryan" toate se legară. Privirea lui Travis se ridică spre ochii albaştri ai bărbatului, apoi reveni asupra carcasei de aur.

Nu, nu era un ceas de buzunr, aşa cum crezuse. Era o busolă. Ticălosul care-l zgîlțîia în toate părțile purta asupra lui busola lui Cole.

Travis se indignă. Scoase un mîrîit gros şi încercă să-i smulgă străinului darul lui Cole, dar fir-ar să fie, era atît de slăbit încît nu putea nici să-şi ridice mîna.

Efortul îl secătui de puteri.

Avu senzaţia că cineva îi pusese o mînă pe creştetul capului şi-l împingea din nou sub apă.

Apoi adormi.

Travis se deşteptă cu o tresărire, pentru a o vedea pe Millie Perkins aplecată asupra lui, cu un brici în mîini.

Instinctiv, îi dădu una peste brici, zburîndu-i-l din mînă. Acesta căzu pe scrin, alunecă şi se rostogoli pe jos.

Millie se speriase de-a binelea. Sări înapoi, cu un strigăt.

– Dumnezeule, da' iute mai eşti. Văd că te-ai hotărît în sfîrşit să revii printre noi.

– Cît am dormit?

– În răstimpuri, aproape patru zile cu totul. Aveai nevoie de somn ca să-ţi revină puterile, sau măcar aşa ne-a spus doctorul. Pesemne a avut dreptate, pentru că acum nu mai ai privirea aia sticloasă în ochi. Voiam să te bărbieresc, adăugă ea, dînd din cap. Nu ţi-ar strica. Începi să semeni cu un urs.

Travis îşi frecă bărbia ţepoasă.

– Am să mă rad eu, spuse.

Căscă, îşi întinse muşchii umerilor şi simţi doar un junghi de foc.

– Am fost împuşcat.

– Ba bine că nu, îi dădu dreptate Millie. Te-au nimerit în spate, dar mai mult într-o parte, nu în mijloc. Glonţul a trecut prin tine, iar medicul ne-a asigurat că nu este nici un pericol de infecţie, fiindcă n-ai făcut febră. Mare noroc ai avut. Te-a vegheat un înger.

Travis zîmbi.

– Se vede că da.

Privirea îi porni încet prin cameră. Era familiară, dar abia peste cîteva momente îşi dădu seama de ce. Zăcea în patul în care dormise Emily.

Un gînd duse la altul.

– Unde e? întrebă el.

Millie ezită înainte de a-i răspunde.

– Cred că mă întrebi despre Emily. Nu-ţi mai aminteşti nimic din ultimele patru zile? Nu, cred că nu-ţi mai aduci aminte, continuă ea, nelăsîndu-i timp să răspundă. Emily a stat la căpătîiul tău zi şi noapte, făcîndu-şi

griji şi rugîndu-se pentru tine. Ieri, somnul ţi-a devenit mult mai liniştit, şi cînd a revenit Doc Stanley, a convins-o că tot ce-a fost mai rău a trecut şi c-ai să te faci bine.

– Unde e? întrebă el din nou.

Îşi dădu seama că era ceva în neregulă, din felul cum Millie îşi tot netezea nervoasă şorţul, evitînd să-l privească. Presimţea că răspunsul ei n-avea să-i placă.

Femeia făcu un pas înapoi înainte de a răspunde:

– A plecat.

Imediat, Travis înlătură pătura şi-şi coborî picioarele peste marginea patului. Millie îşi ridică mîinile la ochi şi se răsuci atît de repede încît aproape îşi pierdu echilibrul.

Travis îşi dădu seama că nu avea nimic pe el, înjură în şoaptă şi se acoperi din nou cu pătura. Rezemîndu-se de tăblia patului, mormăi:

– La dracu', slăbit mai sînt...

– E şi cazul. Ai pierdut ceva sînge, dar nu prea mult, după cum zice Doc Stanley. Lovitura la cap, de cînd ai căzut de pe cal peste

un bolovan, te-a făcut să dormi atît de mult.

– Am căzut de pe cal?

Simplul gînd îl îngrozea. Cole ar fi fost în al nouălea cer, dacă afla. Fratele lui nu-l slăbea o clipă.

– Millie, acum poți să te întorci.

Femeia roşise ca o domnişoară bătrînă şi, cînd se întoarse, încă-şi mai frămînta şorțul.

– După cum zice Emily, ai căzut de pe cal. Ea a fost îngerul care te-a vegheat, Travis. Te-a tîrît cale lungă pînă la adăpost, iar dacă nu te superi c-o spun, femeia asta te iubeşte mai mult decît te va iubi altă femeie vreodată, şi eşti un prost dacă nu te duci după ea.

Travis clătină din cap.

– Era hotărîtă să se mărite cu O'Toole, mai ții minte? Şi ştii de ce? Fiindcă-i intrase în cap să ia de soț un bărbat bogat, cu-o casă mare şi-o afurisită de scară arcuită.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît se înfuria mai tare.

Ce fel de femeie era aceea care pleca la drum fără să-şi ia rămas-bun mai întîi?

Una a dracului de nesimțită, aia era.

Observă că Millie clătina din cap cu înver-şunare.

– Nu voia să se mărite cu O'Toole. Mi-a spus-o înainte s-o duci pe creastă.

– Ba nu, s-a răzgîndit abia cînd l-a văzut, pe el şi cocioaba lui.

Millie pufni.

– Da' ştiu că te-aprinzi! Eu în locul tău, m-aş da jos din patul ăsta şi aş porni după ea pînă nu-i prea tîrziu.

– Aşa ar trebui, măcar ca să-i spun vreo două. A fost de-a dreptul nechibzuit să plece aşa, pe furiş. Cînd a plecat, în puterea nop-ții?

– Nu, sigur că n-a plecat noaptea. A ple-cat la lumina zilei. E în drum spre casă, la Boston. I-am spus lui John că, mai devreme sau mai tîrziu, o s-o înhațe alt bărbat. A, Emily s-a hotărît să nu se mai mărite nicio-dată, din cauza celor ce s-au întîmplat, dar cîndva vreun bărbat cu vorba dulce tot o s-o convingă. Desigur, ție nici nu-ți pasă că va naşte copiii altuia, nu-i aşa?

Travis refuză să-i răspundă.

– De ce nu mi-a spus că se răzgîndise înainte să urc cu ea pînă acolo?

– Fiindcă ştia că atunci n-ai mai fi dus-o, de-asta. Era hotărîtă să procedeze cuviincios şi să-i spună în faţă şobolanului ăluia bun de nimic că se răzgîndise.

– Şobolan?

– Aşa-l numea, nici vorbă. Sigur, n-a ştiut că era un şobolan, pînă nu l-a întîlnit. Credea că era un om civilizat şi că-i datora o explicaţie.

– Stai, să ne înţelegem. Credea că-i era datoare ticălosului ăluia, dar n-a putut aştepta nici măcar pînă m-am trezit eu?

– A recunoscut că din cauza mîndriei sale prosteşti a intrat în încurcătura asta şi că a-nvăţat o lecţie de folos. Totuşi, nu mi-a spus de ce voia să plece. Ştia că diligenţa trece prin Pritchard numai duminica, dar ea a trebuit să plece mai devreme. Cred că va trebui să te duci după ea şi s-o iei la întrebări. Eu nu ştiu ce să-ţi răspund.

– Mai întîi, mă duc înapoi la Golden Crest

şi-i împuşc pe nenorociţii ăia, şi pe urmă mai văd eu.

– Fraţii O'Toole sînt morţi deja. I-a împuşcat un gentleman foarte de treabă, din partea ta. În luptă dreaptă, cred, în timp ce ei încercau să vă omoare, pe Emily şi pe tine. Iar legea e de partea lui, adăugă ea cu un chicotit. De-asta, nu încape nici o îndoială.

Travis nu înţelegea de ce era atît de amuzată.

– Cred că ar trebui să-i mulţumesc. Mai e aici?

Millie clătină din cap.

– A plecat imediat după ce te-a culcat în patul ăsta, dar a mai trecut pe-aici ieri, în drum spre Pritchard. Emily l-a întrebat dacă putea călări împreună cu el.

– Ai lăsat-o să plece călare cu un străin?

– Nouă nu ni se părea străin, Travis. John a stat de vorbă mult timp cu el. Cînd au plecat, era jos, la un fum cu bătrînul Kiley. Soţul meu voia s-o ducă el pe Emily, dar s-a lăsat convins că e mai bine să stea aici şi să aibă grijă de mine. Prin colinele astea se-ascunde

o bandă. Mai ții minte că John ți-a spus despre ei? Au comis multe crime şi jafuri. Au omorît pînă şi o femeie tînără cu fetița ei.

Travis închise ochii.

– Era Daniel Ryan, nu-i aşa?

– Da.

Îți amintea totul.. ochii aceia albaştri, reci şi pătrunzători... şi busola de aur lucitor...

– Purta la el busola fratelui meu.

– Ba bine că nu, confirmă Millie. Emily i-a cerut să i-o dea ei, dar el n-a vrut. A lăsat-o să țină în mînă carcasa de aur şi i-a arătat cum să deschidă cîrligelul ca să scoată busola şi s-o vadă bine. Pe urmă, i-a cerut-o înapoi. I-a spus că trebuie să i-o înapoieze doamnei căreia-i aparținea, iar Emily a înțeles. Hai, Travis, nu te mai uita aşa la mine. Legiuitorul ăsta ți-a salvat viața, şi pe-a lui Emily, pentru că pe-ntuneric ea nu i-ar fi văzut nicicînd pe frații O'Toole apropiindu-se pe furiş. Ar fi prins-o, cu siguranță, şi atunci ştii ce s-ar fi întîmplat. Ryan a ajuns acolo la țanc.

Gîndul că Emily trecuse printr-un aseme·

nea pericol îl speria îngrozitor. Şi-l şi înfuria. Numai dacă i-ar fi spus ce planuri avea, în veci n-ar fi dus-o acolo, şi n-ar fi ajuns într-o asemenea situaţie îngrozitoare.

– Femeia aia nu-şi foloseşte mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu.

– Atunci, cred că-i de datoria ta s-o înveţi.

Travis trecu peste cuvintele ei.

– Ce naiba, nu pot să-l împuşc pe Ryan.

Millie deschise uşa, înainte de a răspunde:

– Sigur că nu poţi să-l omori. Ai să te simţi mai bine dacă- ţi spun că Emily a tras asupra lui? A crezut că era unul dintre fraţii O'Toole. Ryan mi-a spus că a fost în culmea surprizei.

– Eu nu sînt surprins deloc. Trage-n fiecare bărbat care-i iese-n cale.

Millie oftă sonor.

– Încăpăţînat mai eşti, Travis Clayborne. Ai de gînd să te duci la Pritchard, sau nu?

Lui Travis nu-i plăcea deloc să fie îmbolditt.

– Sînt gol puşcă şi mă pregătesc că închid uşa.

Cu un țipăt ascuțit, Millie o luă la fugă pe hol. Travis trînti uşa în urma ei.

Cînd termină cu spălatul şi îmbrăcatul, tremura de furie. Se tăiase la bărbierit, pentru că nu fusese atent la ce făcea. Era prea ocupat să se gîndească la Emily.

În drum spre bucătărie, se hotărî. Pe toți sfinții, avea să se ducă la Pritchard, ca să-i spună acelei femei nerecunoscătoare tot ce-avea pe suflet. Era hotărît să-şi ia rămas-bun de la ea aşa cum se cuvine.

Iar altceva nu avea de gînd să recunoască.

Capitolul 10

Tot oraşul vorbea. Oamenii începuseră să se adune la jumătatea după-amiezii şi, într-o oră, hotelul din Pritchard era plin pînă la refuz.

Alţii se îngrămădeau în stradă, iar alţii şi alţii stăteau înşiraţi pe podiştile de pe margini.

Circulaţia se oprise, prăvăliile se închiseseră mai devreme, şi toate muncile fuseseră date uitării. Era o ocazie unică, şi nimeni nu voia s-o piardă.

Ceasul din hol începu să bată ora şase a serii de sîmbătă. Jack Chiorul Hanrahan intră

ţanţoş în hotel, arătînd cît se putea de elegant.

Banii începură imediat să treacă dintr-o mînă într-alta. Unii oameni din oraş pariaseră că Jack n-avea să apară; alţii fuseseră la fel de siguri că da.

Olsen, patronul hotelului, nu credea în pariuri, dar reuşi totuşi să adune o mică avere pentru el şi angajaţii lui, pentru că fusese destul de deştept să ceară taxă la intrarea în sala de mese.

Pusese să se facă şi nişte cărţi de vizită cu locurile, şi oricine dorea să stea în apropiere de Jack Hanrahan şi Emily Finnegan în timp ce luau cina trebuia să plătească un preţ scump pentru acest privilegiu.

Pentru eventualitatea în care Miss Finnegan nu se ţinea de cuvînt – şi care femeie cu mintea întreagă s-ar fi ţinut? – patronul puse pe tejghea un carton pe care scria că banii plătiţi nu se înapoiau.

Olsen nu se simţea deloc vinovat pentru că-şi jumulea prietenii şi vecinii, dintr-un motiv simplu dar important: era o zi în care se

făurea istoria, şi totul numai fiindcă Jack făcuse în sfîrşit o baie.

Oamenii pariaseră şi pe asta, aşa că se auziseră multe bombăneli din partea ghinioniştilor, la ora cinci cînd pe stradă sosi vestea că Jack Hanrahan tocmai fusese văzut intrînd la baia publică.

Apariţia munteanului, curat şi dichisit ca scos din cutioe, era de ajuns ca să taie respiraţia mulţimii şi merita fiecare bănuţ plătit. Jack arăta cît se putea de fercheş, îmbrăcat într-o cămaşă albă scrobită, cu cravată bleu pal fără nici o pată nicăieri, şi pantaloni negri în spic cu cîte o dungă dreaptă şi ascuţită pe fiecare crac, exact la locul potrivit.

Pantofii-i erau noi şi lustruiţi; părul îi fusese pieptănat cu grijă, şi purta pe braţ un veston negru, exact ca un gentleman la patru ace într-o zi călduroasă.

Mulţimea începu să ovaţioneze, în timp ce-l privea pe Jack cum făcea un spectacol nemaipomenit din a-şi pune haina pe el şi a-şi potrivi petecul nou-nouţ de pe ochi, dar o singură privire ostilă din partea lui fu suficientă

pentru a trînti trapa peste toate aceste prostii. Omul avea fler, ba bine că nu. Şi mai avea şi un temperament mare cît tot teritoriul.

Olsen aştepta nervos după tejghea, lîngă pancarta cu „Nu se înapoiază", în timp ce Jack îşi croia drum prin mulţime – şi tocmai cînd se pregăteau să pornească împreună pe scară, o zăriră pe Miss Emily pe palier.

Banii şi-ar fi schimbat din nou stăpînii, dacă oamenii s-ar fi putut întrerupe din a se holba la frumoasa femeie măcar atîta timp cît să-şi scoată bancnotele din buzunare. Datorită proporţiilor mulţimii, zgomotul ar fi trebuit să fie asurzitor. Totuşi, nu era. Ba chiar, nimeni nu scotea un sunet. Toţi priveau cu uimire... şi uşurare la frumoasa domnişoară de deasupra lor.

Era uluitoare. Îmbrăcată ca pentru un bal formal, purta o rochie aurie cu irizaţii, lungă pînă-n pămînt, cu un decolteu larg menit să atîţe bărbaţii şi să potolească femeile, mîneci bufante şi un corsaj strîmt care-i contura la perfecţie silueta. Poalele erau pline şi cădeau în falduri moi în jurul pantofilor aurii, iar cînd

porni spre scară, materialul sclipi scînteietor în lumina candelabrului.

Travis o privea de la intrarea alcovului de după tejghea. Dacă spectatorii n-aveau să uite niciodată, probabil, ce purta Emily, el era mult mai amorezat de căldura care-i apăru în ochi cînd îl văzu pe Jack în marea de fețe de jos şi-i zîmbi.

Travis se retrase în întuneric înainte ca Emily să se întoarcă spre el.

Venise acolo numai ca să se asigure că nu era nici un pericol şi, dacă nu era absolut necesar, n-avea de gînd să intervină.

Seara aceea îi aparținea lui Jack Hanrahan, dar ziua de mîine era a lui.

Clătină din cap cu uimire, cînd Jack ajunse la baza scării şi-i întinse mîna.

Era un gest galant, care-i plăcu vizibil lui Emily, căci zîmbetul i se lăți, iar ochii începură să-i scînteieze.

Dintr-o dată, lui Travis îi fu greu să mai respire. Cu cît se apropia mai mult de el, cu atît îi bătea mai repede inima, pînă ajunse să-i bubuie în urechi.

Căldura îşi făcea efectul şi, cu siguranţă, din cauza asta se simţea atît de ciudat. Îşi lărgi gulerul cămăşii. Curios, dar acest lucru nu-i folosi la nimic.

Serata luă sfîrşit la ora unu noaptea, cînd Jack o escortă pe Emily înapoi în hol. Îi ridică mîna, se aplecă şi i-o sărută. Îi şopti ceva care-o făcu să izbucnească în rîs.

Pînă şi Jack izbuti un rînjet şi, după ce Emily îl sărută pe obraz, zîmbi de-a binelea.

Aşteptă ca Emily să se ducă la etaj, apoi se răsuci pe călcîie şi ieşi din hotel cît se putea de ţanţoş.

Cînd ajunse în stradă, petecul de pe ochi zăcea pe jos în urma lui, vestonul era agăţat pe un stîlp de priponit, iar cravata plutea în apa din troacă.

Jack Hanrahanţ cel cunoscut şi temut de toţi revenise printre ei.

Emily tocmai se vîrîse în pat şi se acoperise cu pătura, cînd auzi zgcmotul unui scaun sau al unei lăzi tîrîte pe culoar.

Se ridică brusc, aruncă pătura la o parte şi alergă la uşă ca să se asigure că zăvorul era bine tras.

Da, îşi amintise să-l tragă. Se rezemă de uşă pentru cîteva momente. Slavă Domnului, sunetul nu se mai repetă, iar Emily îşi spuse că omul care trecuse pe-acolo plecase.

Se întoarse la pat, unde avea treburi mult mai importante. Simţea o nevoie disperată să plîngă, şi spera ca, la sfîrşit, să şi-l fi alungat pe Travis din minte.

Nu reuşi. Plînsul n-o ajuta cu nimic.

Era timpul să plece acasă.

Capitolul 11

Nu avea chef să se întoarcă acasă, dar totuşi era hotărîtă s-o facă. Încercă să se bucure că-şi revedea familia.

Nu reuşi.

Întoarcerea la Boston nu era singura soluţie, dar era cea mai sigură, pentru că ştia că dacă rămînea acolo s-ar fi aruncat la picioarele lui Travis cît ai bate din palme, ceea ce ar fi distrus-o definitiv. Iar părinţilor ei le-ar fi plăcut la nebunie una ca asta.

Tocmai începea să-şi piardă răbdarea, cînd diligenţa apăru huruind la colţul străzii şi veni pînă în faţa ei, unde se opri.

Se stîrni un nor de praf, iar Emily trecu grăbită în spatele săculeților, ca să se ferească.

Vizitiul era un bărbat înalt şi deşirat, cu un fel repezit de a fi. Sări de pe capră, îşi potrivi eşarfa albastră la gît şi o salută cu un deget la borul pălăriei.

– Sînt în întîrziere, donşoară. Mai bine urcați pînă umplu ulciorul cu apă. Am să vă spun regulile cînd mă-ntorc.

Îi deschise uşa, apoi intră în stație. Peste cîteva minute, reveni şi începu să arunce săculeții pe acoperişul diligenței.

Vorbea la fel de repede pe cît se mişca.

– Dacă auziți împuşcături, vă trîntiți la podea. Încercați să vă ghemuiți sub o banchetă. Nu vă uitați pe fereastră, oricît de curioasă ați fi. Nici nu pot să vă spun ce importantă e regula asta, donşoară, aşa că încercați s-o țineți minte. Nu m-aştept s-avem necazuri, da-s pregătit oricînd. Şi pe urmă, dacă aveți nevoie să oprim un minut, scoateți capul pe fereastră şi strigați la mine. Numai dacă auziți împuşcături, nu. Atunci, nu scoateți capul

pe fereastră. Totuşi, sper să nu trebuiască să oprim, fiindcă asta m-ar face să întrîzii şi mai mult în oraşul următor.

– Nu va fi nevoie, promise ea.

Omul se urcă pe diligență, legă săculeții, apoi sări jos şi deschise din nou uşa.

– Aveți biletul gata?

– Da.

Emily i-l dădu, apoi se rezemă de spătarul cald al banchetei de piele.

Vizitiul o privi atent.

– E ceva în neregulă, donşoară? Aveți lacrimi în ochi. Nu-i treaba mea, firește, decît dacă aveți rău de trăsură. Atunci, ar trebui să ştiu.

– Nu, domnule, nu mi-e rău. Mi-a intrat doar praf în ochi.

– Nu-i nevoie să-mi ziceți domnule. Mă cheamă Kelley. Şi-acuma, dacă-ntîmplător vi se face rău, atunci scoateți capul pe fereastră şi strigați la mine. Numai dacă auziți împuşcături, nu. Atunci, nu scoateți capul pe fereastră. Nici nu pot să vă spun ce importantă e regula asta, donşoară.

Închise uşa şi se urcă pe capră, înainte ca Emily s-apuce măcar să-i spună cum se numea, necum să-l mai şi asigure că n-avea să se uite pe fereastră.

Diligenţa se legănă uşor, cînd caii se întoarseră şi porniră pe strada principală. Accelerară treptat şi, cînd trecură prin dreptul magazinului general din apropiere de centrul oraşului, alergau în plin galop.

Emily îşi împreună mîinile în poală şi închise ochii.

Decizia de a pleca fusese luată; nu mai exista cale de întoarcere, şi era hotărîtă să se împace cu faptul că n-avea să-l mai vadă niciodată pe Travis.

Cu voia lui Dumnezeu, urma chiar să-şi găsească puţină linişte.

Deodată, se auzi o împuşcătură. Kelley scoase un strigăt, trase de hăţuri, iar Emily fu aruncată înainte. Caii se opriră, patinînd cu copitele în praf.

Emily căzu pe podea, cu poalele fustei ridicate în cap. Se ridică repede pe scaun şi-şi aranjă îmbrăcămintea.

Văzu nişte oameni ieşind din hotel şi nu putu să nu observe că nici unul dintre ei nu arăta prea alarmat.

Nu putea să-şi imagineze ce se întîmpla. Se uită pe fereastră ca să vadă. Din păcate, Kelly o văzu.

– Ei, donşoară, v-am spus să nu faceţi asta! strigă el.

– Domnule Kelley, ce se întîmplă?

– Travis Clayborne, asta se întîmplă, donşoară!

Emily nici un avu timp să reacţioneze, cînd glasul lui Travis umplu diligenţa, ca un muget.

– Emily Finnegan, dă-te jos din diligenţa asta. Am o vorbă cu tine.

Fu atît de surprinsă de ordinul lui, încît se lovi la cap cînd tresări pe banchetă. Rămase pe loc doar cîteva secunde. Apoi, se aplecă iar pe fereastră.

Şi atunci îl văzu pe Travis traversînd strada cu paşi întinşi, spre ea.

Fu convinsă că tensiunea din inimă avea s-o ucidă pe loc.

Travis arăta minunat, dulce, arodabil... şi furios.

Mergea cu aroganța lui obişnuită. Cînd se gîndea cît de aproape de moarte fusese – cel puțin, aşa crezuse ea, indiferent ce spunea doctorul – îşi spunea că vindecarea lui era aproape miraculoasă.

Oftă. Oricît se temuse de asta, trebuia să-şi ia rămas-bun de la el. N-avea să plîngă, oricît de tare îi venea, şi cu cît o spunea şi termina mai repede, cu atît mai curînd avea să plece.

Imediat ce deschise uşa şi-l văzu mai bine, se răzgîndi. Îi observă lucirea din ochi, care spunea „acum ai s-o capeți", şi imediat închise uşa la loc.

– Domnule Kelly, spune-i să plece.

– Să mă iertați, donşoară, da' nici unuia din frații Clayborne nu-i spune nimeni ce să facă. Mai bine dați-vă jos şi aflați ce vrea.

Travis strigă din nou:

– În clipa asta, Emily!

Emily coborî în stradă, închise uşa în urma ei şi porni spre el.

– Să nu-ndrăznești să pleci fără mine domnule Kelley!

– Asta Clayborne hotărăște, duduie.

Emily clătină din cap, semn că nu era de aceeași părere. Își continuă drumul spre Travis, mormăind tot timpul:

– Dacă omul ăsta mă face să plîng, jur c-am să-i iau cu împrumut pistolul și-am să-l împușc. Să vezi numai de n-o fac!

Kelley o auzi.

– Tare m-aș mai mira ca Travis să vă lase să-i luați pistolul, donșoară.

Emily nu-l luă în seamă. Se opri la vreo douăzeci de pași de Travis și întinse mîna spre el, făcîndu-i semn să stea pe loc.

Travis îi ignoră gestul.

– Erai gata s-o faci, nu-i așa, Emily?

– Ce să fac?

– Să pleci fără să-ți iei rămas-bun.

– Travis, te rog să vorbești mai încet. Te aude lumea.

Se întoarse spre podișca din stînga și făcu semn spre grupul de bărbați și femei care se adunaseră acolo.

– Dumneavoastră, circulaţi, vă rog. Plecaţi imediat de-aici.

Cînd observă că nimeni nu dădea atenţie cererii ei, se încruntă, apoi se întoarse iar spre Travis.

– Ba da, voiam să-mi iau rămas-bun.

– Serios? Şi cum aveai de gînd s-o faci, strigînd de la fereastra diligenţei cînd ieşea din oraş?

– Nu, nu voiam să strig. Intenţionam să-ţi trimit o scrisoare.

Travis se încruntă şi mai tare.

– Voiai să-mi scrii?

Emily nu se lăsă.

Ea era cea cu inima frîntă, pentru numele lui Dumnezeu, pe cînd el fusese doar împuşcat.

– Să ne înţelegem, se răsti Travis. Erai hotărîtă să te duci pe creastă, ca să-i spui lui O'Toole în faţă că te răzgîndiseşi şi n-aveai să te mai măriţi cu el, dar n-ai fost de părere că şi mie-mi datorai aceeaşi consideraţie?

– Ţi-a spus Millie.

– Al dracului, sigur că mi-a spus! Dacă

mi-ai fi pomenit mai devreme că te răzgîndiseşi...

– Nu m-ai fi dus acolo.

– Într-adevăr. Şi nici n-aş fi fost împuşcat, iar tu n-ai fi ajuns într-o situaţie atît de periculoasă. Şi, apropo, Miss Finnegan, n-ai să mai calci pe de lături cu nici un alt bărbat vreodată, nici măcar cu Jack Hanrahan. Ai înţeles?

– Omorurile nu sînt văzute cu ochi buni prin părţile astea, domnule Clayborne.

– Ai idee ce s-ar fi întîmplat dacă ticăloşii ăia puneau mîna pe tine?

– Da! strigă ea. Ştiu foarte bine ce s-ar fi întîmplat. Şi mai ştiu şi că era cît pe ce să mori din vina mea. Niciodată n-am să-mi iert asta. Singura mea scuză e că încercasem să mă port civilizat. Dac-aş fi ştiut că fraţii O'Toole erau nişte şobolani, te asigur că nu m-aş fi dus acolo. Hai, zi odată, ce mai aştepţi? Zi-mi că sînt nebună. Ştiu că asta vrei.

– Perfect. Eşti nebună. Jur că n-ai nici o fărîmă de minte.

– Nu eu sî ıt aia care s-a dat jos din patul

de suferință și-a venit călare tocmai pînă la Pritchard ca să-i spună unei domnișoare că e nebună.

– Nu de-asta am venit după tine.

– Atunci, ce cauți aici?

Observă că lui Travis îi era greu să găsească o explicație.

Mai remarcă și mulțimea numeroasă care-i înconjura acum pe amîndoi. Păreau să fi apărut din senin, și tot mai mulți se grăbea să li se alăture.

Era copleșită.

– Oameni buni, n-aveți nimic mai bun de făcut? Asta-i o conversație privată. Plecați, vă rog, imediat.

Nimeni nu se clinti.

Cu coada ochiului, văzu un gentleman rezemat de un stîlp.

Ținea un teanc de bani în mînă, și fiecare nou-sosit care apărea se oprea să-i mai dea, înainte de a alerga în stradă.

– Ei, Travis? De ce-ai venit după mine?

– Mă gîndeam să-ți spun vreo două... începu el.

Emily îl întrerupse:

– Ba, eu în locul tău n-aş face-o. Nu-ţi poţ permite. Şi acum, dacă nu te superi, aş dor să mă urc în diligenţă şi să-mi văd de drum Vizitiul are un program de respectat. Dom nule Kelley, unde te duci? strigă ea, cînd î văzu alergînd spre omul de lîngă stîlp.

– Doar să pun un pariuleţ, don'şoară.

– La naiba, Emily, uită-te la mine!

Dintr-o dată, Emily se simţi atît de neferi cită, încît îi veni să ţipe.

– De ce să mă uit? Toate s-au întîmplat numai din vina ta. M-ai făcut să mă îndră- gostesc de tine, iar acum sînt atît de supă- rată că nu mai pot nici să mănînc, nici să dorm, nici să gîndesc.

Nu-şi dădu seama ce spusese, pînă cînd o femeie din spatele ei oftă:

– Îl iubeşte.

Travis arăta scandalos de îngăduitor.

Emily întinse mîna spre el, încercînd din nou să-l ţină la distanţă.

– Am să-mi revin, spuse ea. Şi-n plus, faptul că te iubesc nu schimbă nimic, aşa că

nu-ţi băga cine ştie ce prostii în cap. Mă întorc la Boston.

– Ba nu te întorci la nici un Boston.

– Ba mă întorc, şi nimic din ceea ce spui n-o să-mi schimbe hotărîrea!

– Zi-i, fată! strigă o femeie. Nu lăsa nici un bărbat să-ţi forţeze mîna.

– Dacă-l iubeşte, ar trebui să spună! strigă altcineva.

Bărbaţii din public mormăiră a încuviinţare. Emily era copleşită. Se întoarse spre femeia care-o sfătuise să rămînă pe loc şi-i şopti:

– Nu înţelegeţi. Dacă rămîn, am să-i fac de rîs pe părinţii mei, ca o desfrînată...

Femeia îşi ridică brusc capul, cu ochii mari.

– Vrei să zici c-ai...

Emily dădu din cap.

– Exact asta vreau să zic.

– Atunci trebuie să te duci acasă... se bîlbîi femeia.

Travis îşi răvăşi părul cu mîinile, frustrat. Gîndul de a o pierde pe Emily îl îngrozea şi

nu ştia cum s-o facă să rămînă.

Dumnezeule, încăpăţînată mai era!

– Mă iubeşti, dar pleci. Am înţeles bine?

– Da, răspunse era. Te iubesc şi plec. Mi se pare că e foarte clar.

– Sigur că ţi se pare! se răsti el.

Emily refuză să-l contrazică. Se întoarse în loc, făcînd semn mulţimii să se dea la o parte din drum, apoi porni înapoi spre dili-genţă. Aproape alerga. Travis o urmă înde-aproape.

– Am jurat că nu mai fac nici un lucru necugetat în viaţa mea, iar a rămîne aici ar fi cel mai nechibzuit lucru, şi ar mai fi şi un păcat. Mă duc acasă.

Cu fiecare clipă, Travis se înfuria tot mai tare.

Îl devora panica şi nu-i plăcea deloc sen-zaţia. N-o putea lăsa să-l părăsească. Nu în-ţelegea cît de importantă era pentru el? Fără ea, viaţa lui n-ar mai fi avut nici un sens.

Nu voia să trăiască fără ea.

Adevărul îl izbi în faţă şi se opri.

– Fir-aş al naibii... şopti el. O iubesc.

Emily era dulce, bună şi iubitoare, iar Travis nu voia să se gîndească decît cum s-o ţină lîngă el tot restul vieţii.

Dar, mai întîi, trebuia s-o împiedice să se urce în diligenţă.

O ajunse din urmă, o auzi spunînd iar ceva despre un lucru „necugetat", şi o aşteptă cu răbdare să termine.

În sfîrşit, Emily tăcu şi-l privi, cu o expresie de aşteptare.

– Nu eşti de acord? întrebă ea, nedumerită de zîmbetul lui.

– Sigur că sînt.

– Pleacă acum! strigă cineva din mulţime.

– Dacă rămîne, o să fie distrusă! adăugă o femeie.

– Amin! punctă altcineva.

Ajunseră la diligenţă. Travis îi deschise uşa.

Emily îşi puse mîna într-a lui.

– Cu bine, Travis.

– Te aştepţi să-ţi strîng mîna?

– Aşa ar fi politicos. De ce zîmbeşti?

– Sînt fericit.

Schimbarea lui neaşteptată de atitudine o zdrobea. Îşi lăsă mîna pe lîngă trup.

– Am să-ţi scriu.

– Ar fi frumos.

– Ai să-mi scrii şi tu?

– Sigur că da.

Nu le mai rămăsese nimic de spus. Emily se întoarse să se urce în diligenţă.

– Un singur lucru, spuse el.

– Da?

– Sărută-mă de rămas-bun.

Capitolul 12

Se măritase cu un nebun. Era atît de fericită, încît zîmbea încontinuu.

Rîsese în hohote de cîteva ori, în baie, căci o umplea o asemenea bucurie şi iubire, încît nu se putea stăpîni. Acum îl aştepta pe soţul ei să i se alăture.

Stătea la fereastra dormitorului, deasupra salonului soţilor Perkins, şi privea afară în noapte, pieptănîndu-se.

Era o lună minunată, iar pe cer străluceau mii de stele. Greierii cîntau la unison.

Mirosul de brad umplea aerul şi totul părea vrăjit.

Trandafirul roz cu coadă lungă, pe care Travis i-l dăduse înainte de ceremonie, se afla într-o vază, pe masa de lîngă ea. Îl luă şi şi-l lipi de inimă.

Cînd uşa se deschise, se întoarse. Travis intră, trase zăvorul şi se răsuci s-o privească. Respiraţia i se opri în gît, fiind dintr-o dată copleşit de frumuseţea femeii pe care reuşise s-o cucerească.

Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, sobră, care o acoperea de la gît şi pînă la vîrfurile papucilor.

– Bună seara, doamnă Clayborne.

Emily rîse, iar Travis avu senzaţia că tocmai fusese îmbrăţişat de căldura ei. Se rezemă de uşă, zîmbindu-i.

– Nu fi nervoasă.

– De ce crezi că sînt nervoasă?

– Tocmai ţi-ai aruncat pieptenele pe fereastră.

Emily rîse din nou.

– Vreau să fie o noapte perfectă pentru tine.

– Este deja.

Era cel mai minunat lucru pe care i l-ar fi putut spune. O, cît de mult îl iubea!

Travis îşi scoase cămaşa, o aruncă pe spătarul unui scaun, apoi se descălţă de ghete şi ciorapi, şi în sfîrşit veni spre ea.

– Nu eşti cu adevărat neliniştită, nu-i aşa, iubito?

– Doar puţin, recunoscu Emily. Ştiu ce-o să se întîmple. Numai că nu sînt familiarizată cu detaliile.

– Vrei să spui că n-ai studiat în profunzime subiectul? o tachină el.

– Nu, dar presupun că tu ai făcut-o.

Travis îi luă trandafirul din mînă şi-i mîngîie uşor obrazul cu bobocul înmiresmat. Privirea nu i se desprindea nici o clipă dintr-a ei şi, în cîteva secunde, teama începu să se risipească.

– Te iubesc, Emily. Pe tine şi numai pe tine, îi spuse el cu glas gros, răguşit.

Nerăbdător s-o ia în braţe, puse trandafirul la loc în vază şi o duse pînă la marginea patului. Pe drum, Emily îşi aruncă papucii din picioare.

– Vrei să-ți explic în amănunt ce plănuiesc să fac?

Din tonul lui își dădu seama că o tachina.

– Nu, mulțumesc foarte mult, dar îți apreciez pozitiv oferta. Cred că aș prefera să-mi arăți.

Travis o puse ușor în mijlocul patului și se lăsă peste ea, atent să-și rezeme greutatea în brate.

Se aplecă deasupra ei și o privi în ochi, savurînd iubirea pe care o vedea acolo.

– Te voi studia în profunzime, doamnă Clayborne – Dumnezeule, cît îmi place cum sună –, iar cînd am să termin, sper sincer că-mi vei mulțumi foarte mult.

Îi vorbea cu expresiile ei favorite. Felul cum o privea, cu atîta dragoste și dorință, o umplea de nerăbdare, iar dacă Emily ar fi avut încredere în propria ei voce, i-ar fi spus că nu avea de ce să se preocupe.

Era mai mult decît pregătită să devină soția lui în felul cel mai intim. Dumnezeu s-o ajute, ardea de nerăbdare!

O trecură fiori pe șira spinării, atunci cînd

Travis îşi frecă nasul de gîtul ei. Îl cuprinse pe după umeri şi-l mîngîie pe spate.

Era hotărît s-o lase pe ea să impună ritmul în noaptea aceea, şi în cîteva minute fu răsplătit din plin.

Emily îl trase de păr, îi ceru să n-o mai tachineze şi s-o sărute cum se cuvenea. Un singur sărut fu suficient pentru ca între ei să explodeze pasiunea.

Cînd îi scoase cămaşa, Emily avea respiraţia tăiată de emoţie, iar el abia dacă mai putea răsufla.

Ştia mai bine decît ea cum avea să-i reacţioneze trupul.

O mîngîia incredibil de delicat, atîţînd vîlvătăile dinlăuntrul ei.

Şi, cînd în sfîrşit se uniră ca unul, plăcerea fu atît de uluitoare, încît Emily nu-şi putu stăpîni un ţipăt.

Era copleşită de iubire pentru omul acela, care făcea ca totul să fie perfect pentru ea.

Travis o simţi strîngîndu-se în jurul lui şi se lăsă în voia propriului său orgasm, tremurînd, căci niciodată nu mai avusese o sen-

zație atît de înălțătoare. Trecu mult timp pînă să-şi revină.

Zăceau împreună, cu brațele şi picioarele învălmăşite, şi, la naiba, Travis era atît de fericit şi de mulțumit, încît credea că ajunsese în rai.

Emily simțea nevoia să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp de fericire.

Expresia lui satisfăcută i se părea de-a dreptul comică.

Apoi îşi dădu seama că probabil şi ea arăta la fel.

O ținu în brațe în timp ce se întorcea pe spate. Emily se întinse lîngă el, cuprinzîndu-i pieptul cu brațele.

– Ei, nu-ți pare rău că m-ai lăsat să aştept atît de mult?

Îl bătu uşurel pe piept, corectîndu-l cu blîndețe:

– N-au fost decît două săptămîni. Ştiai că diligența aia nu avea să plece, în timp ce mă sărutai, nu?

– Sigur că da. Chiar credeai că te-aş fi lăsat să pleci?

– Chiar cred că sînt fericită că totuşi n-ai făcut-o.

Travis rîse. Era atît de mulţumit de ea, încît trebui s-o sărute din nou. Apoi, îşi lăsă capul pe pernă şi căscă sonor, somnoros.

– A fost un iad pentru mine, cît am aşteptat să pun mîna pe tine.

Exagera, desigur, iar Emily n-ar fi renunţat la ultimele două săptămîni pentru nimic în lume.

Travis îi dovedise, în acel răstimp, că putea fi cel mai romantic bărbat din lume. Îi făcuse curte cu înverşunare, cum spunea el. Emily n-avusese nici o şansă să-i reziste – o prevenise –, dar amînase cît mai mult posibil, ca să-i lase timp să se asigure că voia să-şi petreacă tot restul vieţii alături de ea.

Fusese îngrijorată că era doar o pasiune din partea lui şi, ca urmare, îi vedea numai calităţile.

Travis îi schimbase părerea la cină, cu o seară în urmă, înşirîndu-i vesel toate defectele ei.

Durase mult pînă să termine toată lista şi,

deşi Emily fusese şi ea conştientă de unele, îi mai spusese destule pe care nici măcar nu şi le bănuise.

Încă mai insista cu încăpăţînare că nu era deloc încăpăţînată.

– Ştii ce cred eu, Travis? Cred că acel sărut de rămas-bun a dus la noaptea asta.

Travis o întoarse din nou pe spate.

– Am ştiut încă de-atunci, la fel cum ai ştiut şi tu. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

– Emily?

– Da?

– Mai sărută-mă o dată de rămas-bun.

Sfîrşit